ENIGMA

P. Howard

CU NEBUNII SĂ NU TE PUI

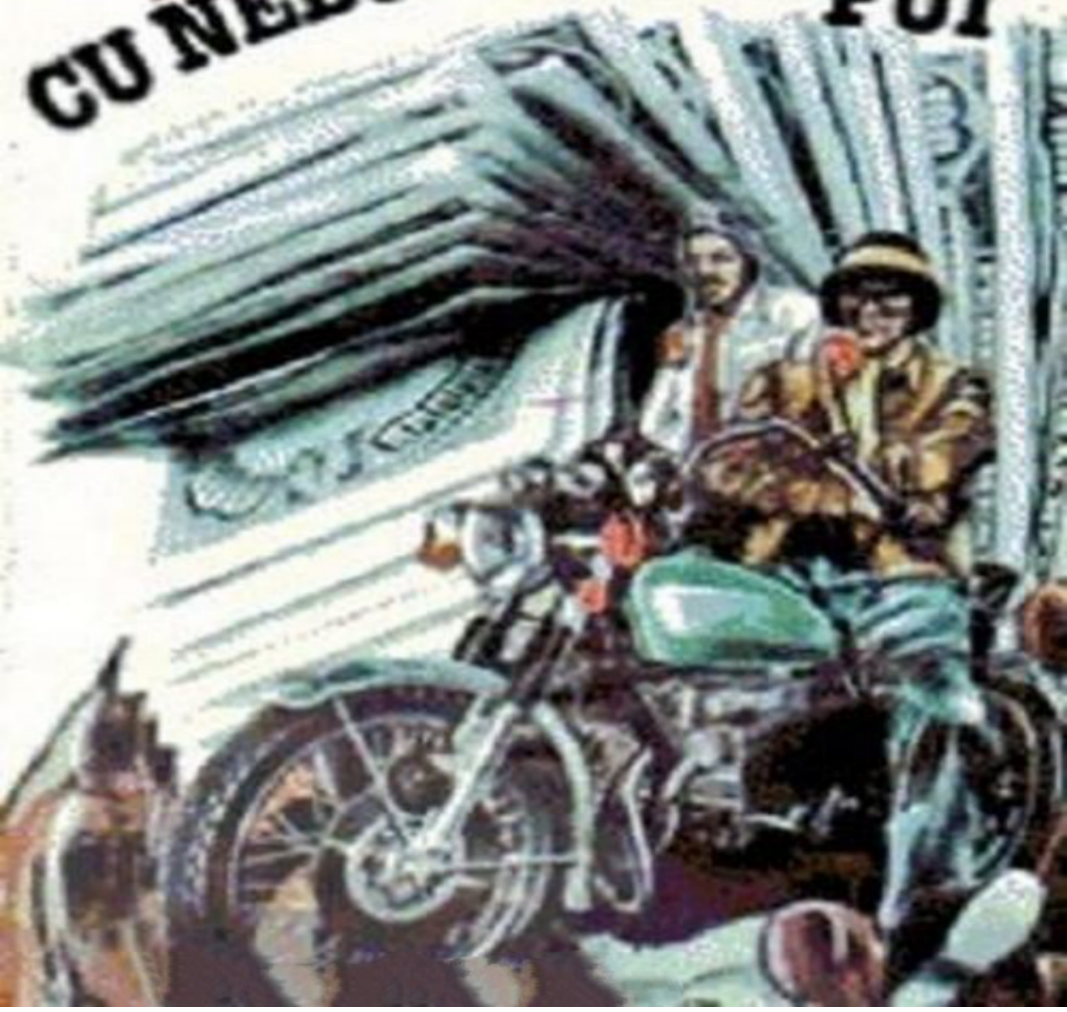

P. HOWARD
CU NEBUNII SĂ NU TE PUI
*
CRUCIŞĂTORUL ŞTERPELIT

CUPRINS
CU NEBUNII SĂ NU TE PUI

CRUCIŞĂTORUL ŞTERPELIT

CU NEBUNII SĂ NU TE PUI

Cuvânt înainte.

În faţa primăriei pavoazate cu steaguri, mulţimea aştepta într-o ordine desăvârşită începutul discursului jubiliar pe care urma să-l rostească primarul însă, spre stupoarea generală, în balcon în locul acestuia îşi făcu apariţia un tip saşiu, cu o uriaşă mustaţă pe oală, cu mănuşi albe de aţă pe mâini şi cu un paneraş de piaţă pe cap, tip care o salută cu gesturi prietenoase. Alături de acesta se înfăţişă norodului şi un tânăr slăbănog şi înalt dar chipeş, cu faţa bronzată, cu joben galben şi monoclu negru.

Uriaşul cu privirea şuie se apropie graţios de balustradă şi împărţi câteva bezele mulţimii, în timp ce tânărul se caţără pe balustradă, lăsând să se vadă că sub cojocul scurt este înfăşurat, până-n călcâie, în drapelul de stat. Până să-şi revină solemna gloată din uluirea care o cuprinsese, se şi apucă să peroreze cu un glas de stentor:

— Stimaţii mei semeni şi prieteni! Eu, lordul Hontings-junior, conte de Daughter Hill, împreună cu prietenul meu, Tobias Vucli, inventatorul automatului de taxare a biletelor de tramvai, considerăm că este de datoria noastră să vă adresăm acest salut dumneavoastră care, pe arşiţa asta cumplită, dintr-un penibil sentiment al datoriei, v-aţi adunat aici să ascultaţi o cuvântare. Asta se cheamă curată neghiobie, oameni buni, şi vă propun ca în locul acestei năpaste sărbătoreşti să ne mutăm cu toţii într-o cârciumă ca lumea, la câteva halbe cu bere!

— Câtă dreptate are! sări în apărarea discursului ţinut de prietenul său, uriaşul cel graţios şi saşiu, cu mustaţa pe oală, al cărui nas roşu era atât de borcănat şi de turtit de parcă la sfârşitul cuvântărilor ar fi fost deja agresat cu niscai roşii.

Simpatia arătată confratelui său îl impresionă pe acesta până într-atât încât găsi de cuviinţă să-l îmbrăţişeze pe saşiu şi să-l sărute pe amândoi obrajii, după care-şi continuă discursul răsunător:

— Ce rost are să ne împăunăm cu faptul că aşezarea asta prăfuită, de două, parale, care aprovizionează oraşul cu odgoane, cu câteva

produse lactate şi cu cozi de pipă din lemn de vişin datează de opt sute de ani? Mai bine să ne bucurăm că, în pofida acestor împrejurări, încă mai dăinuie! Rog stimaţii locuitori să nu se supere, dar în opt sute de ani până şi cei mai nătărăi cetăţeni ar fi putut învăţa să mai facă şi altceva în afară de lactate, odgoane şi cozi de pipă din lemn de vişin.

— Oho, şi-ncă cum! spuse celălalt zâmbind şi împărţind bezele în timp ce se căţăra alături de tovarăşul său.

Acesta îşi îmbrăţişă plângând prietenul care dădea dovadă de-atâta solidaritate, după care, cu o neaşteptată întorsătură retorică îşi continuă cuvântarea:

— Vă recomand, aşadar, ca în locul urâtului şi grăsanului ăluia de primar s-o alegeţi drept cârmuitoare a acestei urbe pe Ellen Grace, cea mai fermecătoare dansatoare din lume şi vă garantez că în acest caz se va instaura aici o administraţie aşa de veselă, că-n următorii opt sute de ani întregul oraş o s-o ţină tot într-o beţie până-n zori de zi.

— Trăiască! răcni saşiul.

Iar norodul rămase năuc, neştiind ce să creadă despre toate astea. Între timp însă, vreo opt-zece zdrahoni de poliţai şi membri ai gărzii civile izbutiră să spargă din afară uriaşa uşă a sălii de consiliu şi de-acolo să-şi croiască drum spre balcon. Şi începu încleştarea. Tânărul şi uriaşul cu mustaţa pe oală se dovediră potrivnici greu de înfrânt. Din două palme expediară şapte poliţai în nouă părţi, după care se aruncară cu înverşunare de pe balustradă asupra grupului de atacatori. În cele din urmă fură copleşiţi în acea superbă încăierare, dar piaţa oraşului continuă să răsune de zbierete, înjurături, zăngănit de geamuri şi felinare făcute zob, de pârâitul catargului pe care era arborat drapelul, de hărmălaia care venea dinspre balcon şi tânărul înfăşurat în drapelul britanic sfâşiat tot, de sus până jos, îşi făcu vânt şi sări din nou pe balustradă.

— Oameni buni! Ni se pune pumnu-n gură ca să nu dăm adevărul la iveală! Ni se înăbuşă.

Fu înăbuşit. Cineva îi aruncă din spate un laţ în jurul gâtului, îl smuci şi, până la urmă, legaţi burduf, cei doi recalcitranţi fură transportaţi cu ambulanţa, în şuierul sirenei, la sanatoriul londonez din Highgate, de unde evadaseră cu puţin timp în urmă.

CAPITOLUL ÎNTÂI.

Cititorul are dreptate să fie îngrijorat. Ce fel de roman poate urma după un asemenea cuvânt înainte? Regret, dar nu vă prea pot da cine ştie ce speranţe. În cele ce urmează, situaţia se prezintă tot mai aiurită. Deşi, abia dacă se mai poate întâmplă ceva mai absurd decât cuvântul înainte.

Şi totuşi. Cititorul trebuie să ţină seama de nişte evenimente care depăşesc cu mult imaginaţia omului obişnuit. Nu-i treaba romanului

nostru în ce chip au ajuns la Tolwer City cei doi indivizi atât de deosebiţi, de unde şi-a procurat contele de Daughter Hill un cojoc scurt şi un drapel britanic de-o croială impecabilă, iar amicul lui mătăhălos şi saşiu, un paneraş elegant pe post de pălărie. Nici nu ne mai ocupăm de-acum de locuitorii din Tolwer City pe care, de bună seamă, i-a jignit de moarte subestimarea atât de nesocotită a odgoanelor, a produselor lactate şi a cozilor de pipă din lemn de vişin.

Poate că nici n-ar mai fi cazul să menţionez că iniţiativa oratorului luat pe sus de la tribună, respectiv alegerea artistei Ellen Grace în funcţia de primar al orăşelului, nici n-a ajuns să figureze ca punct la ordinea de zi.

Singurul lucru care prezintă interes pentru romanul nostru este acela că cei doi evadaţi sunt alienaţi mintal, că în acele clipe erau, pe deasupra, şi beţi turtă şi că au sosit legaţi fedeleş la sanatoriul din Highgate de unde, dejucând vigilenţa gardienilor, porniseră în aventură lor cu două zile în urmă. Readuşi aici, mâini grijulii dar ferme îi mânară în rezerve separate şi se luă măsura ca fiecare să fie supravegheat de câte un alt infirmier, nu cumva să se mai repete această evadare. În acest timp, cei doi pacienţi sau oratori, nici nu ştie omul cum să le mai zică, dormeau buştean, refăcându-şi forţele după beţia cruntă, manifestaţia publică şi lunga încleştare prin care le fusese dat să treacă.

De istorisirea noastră ţine în primul rând, ceea ce nu ştiau nici cetăţenii din Tolwer City, nici ceilalţi participanţi la această afacere. Faptul, că unul din cei doi oameni, Sir Felix, nu era ţicnit. Fireşte, starea psihică a doi bărbaţi care-s criţă de cât au băut va prezenta unele deviaţii chiar dacă unul din ei, în stare de trezie, e normal.

În general, treaba asta cu starea psihică, e al naibii de complicată. Dacă un diplomat se caţără în vârful unui stâlp de felinar, vine ambulanţa şi-l ridică. Dacă acelaşi lucru îl face un electrician, toate-s bune şi frumoase. Dacă acelaşi electrician remite unei mari puteri o notă diplomatică, imediat este luat pe sus şi dus la balamuc. Atât remiterea unei note diplomatice cât şi căţăratul pe stâlpi pot fi acţiuni normale şi absolut necesare, după cum pot reprezenta u simptome grave.

O rudă îndepărtată de-a mea a făcut speculaţii cu acţiuni din industria uşoară şi din câte spune vecinul lui, doctor în ştiinţe medicale, care i-a urmat sfaturile în materie de bursă, această rudă a mea e un tip foarte deştept. După părerea medicului de familie este însă un smintit incurabil. Şi mie mi-a bătut la ochi faptul că într-un rând a vrut să introducă moda cu jumătatea de mustaţă şi de barbă. Dacă treaba asta îi aduce bani cu ghiotura, se cheamă că preţul pe care-l are de plătit este faima de tip foarte deştept.

Eu unul însă, nu vreau să arăt decât că Sir Felix, conte de Daughter

Hill era, după afirmaţiile tuturor cunoscuţilor săi, cât se poate de întreg la minte. O dovadă în acest sens este şi faptul că n-a fost internat în sanatoriul din Highgale fiindcă ar fi făcut urât la mânie. Hotărâse, pur şi simplu, să se însoare. Poate că dacă în loc să ia această decizie, ar fi făcut urât, n-ar fi ajuns niciodată din castelul străbunilor tocmai la casa de nebuni.

Din punctul de vedere al familiei sale, gândirea lui lumească şi modul lui de viaţă atât de diferit de tradiţiile impuse de înaintaşi apăreau de mai multă vreme penibile, dar asta încă n-ar fi provocat cine ştie ce complicaţii.

Conţii de Daughter Hill locuiau într-un castel străvechi, în interiorul insulei britanice, într-o superbă „isolation". Cel mai vârstnic membru al familiei este stăpânul averii indivizibile şi inalienabile. Averea este întotdeauna moştenită de către descendentul direct, ceilalţi membri ai familiei trebuind să se mulţumească doar cu uzufructul.

Încă din copilărie, Felix dovedise unele predispoziţii ciudate, atunci când îl rugase pe taică-su ca în locul tradiţionalului colegiu de la Cambridge să-l trimită să studieze la Londra. Pesemne că şi-n vinele lui tătâne-su curgea un sânge mai deosebit, căci, spre surprinderea generală, îi îndeplinise băiatului această cerere nejustificată.

Poate că dacă răposatul tată, Sir Oliver, castelanul de odinioară, nu-i îndeplinea fiului său această dorinţă, nici Sir Felix nu ajungea mai târziu locatarul ospiciului din Highgate şi nu mai ţinea discursul rostit cu ocazia aniversării a opt sute de ani de la prima atestare documentară a urbei Tolwer City. Se pare că în mediul londonez firea tânărului aristocrat s-a impregnat de apucături plebee. De pildă, la un moment dat, i-a mers buhul cum că ar fi câştigat nu ştiu ce concurs de motociclism.

Pe-atunci, unchiul lui, lordul Arthur Hontings posesor, printre altele, a Marii Cruci decernate de Ordinul Stelei de la Curtea Regală de la Balmoral, devenise deja legatarul moştenitorului de la Daughter Hill. Sir Arthur era un tip înalt, cu un început de burtă, cu capul colţuros, cu pleoape umflate, gene roşcate şi o mutră veşnic somnoroasă. Vorbea căznit, mestecând vorba ca făcăleţul în mămăligă, şi-n acest timp mâinile uriaşe, acoperite cu pete hepatice, îi zăceau inerte pe coapse, ca două obiecte străine, de-ai fi zis că-s mădularele unei marionete. Din când în când, cu mâna dreaptă îşi freca fălcile imense. Purta veşminte foarte fine, croite după moda veche. Fusese tutorele fiului răposatului său frate mai mare, până la majorat, când acesta avea să intre în posesia titlurilor, averii şi domeniilor familiei ca unic moştenitor legitim al regretatului senior.

În străvechiul castel din Daughter Hill trăiau laolaltă numeroşii membri ai acestei familii nobile şi moleşite. Aceşti aristocraţi urmăreau cu mare îngrijorare şi cu prea puţină simpatie evoluţia lui

sir Felix care, ajuns la majorat, vădea o aplecare accentuată spre viaţa lumească, astfel spus plebee. De pildă, pasiunea nedemnă de numele său pe care o avea pentru motociclism, rezultatele de-a dreptul umilitor de bune înregistrate la rugby, distracţiile ieftine pe care i le ofereau laicele jocuri de cărţi şi colindatul prin cârciumi, legăturile lui amoroase cu tot felul de cofetărese şi vânzătoare, petrecerile lipsite de orice urmă de demnitate, în compania colegilor lui de studii. În străvechiul castel din Daughter Hill ajungeau tot timpul veşti care puneau serios pe gânduri familia în ceea ce priveşte viitorul tânărului.

În ciuda acestor avertismente, orgolioşii locatari ai sumbrului castel au rămas ca loviţi de trăsnet în ziua în care, împlinind vârsta de douăzeci şi patru de ani, unicul moşteni lor al imensei averi şi al atâtor privilegii, titluri şi distincţii istorice, s-a înfăţişat familiei adunate în uriaşa sală boltită de ospeţe, a castelului din Daughter Hill şi a înaintat printre şirurile de rubedenii ţinând de mână o artistă simpatică foc, cam strâmbăcioasă de felul ei, cu o uşoară înclinaţie spre scălâmbăială şi pe moment, niţel speriată, care făcea parte din trupa de balet a cabaretului „Examiner”.

— V-o prezint pe Ellen Grace, logodnica mea, trâmbiţă el fericit vestea în faţa neamurilor care picoteau de-a-mpicioarelea, cei mai vârstnici dintre ei amintind de rămăşiţele pământeşti ale călugărilor de odinioară agăţate la uscat pe zidurile catacombelor, iar cei tineri părând nişte androizi obţinuţi pe cale industrială, dintr-o ramură aflată la început de drum, cu insuccese inerente acestui stadiu de producţie.

— Mă numesc Ellen. Rosti încântătoarea domnişoară cu o reverenţă pe cât de graţioasă pe atât de scurtă, îndoind genunchiul drept şi bătând în pământ cu vârful piciorului drept.

Mai târziu, Walter Jeremias Hontings, vice-cancelar şi conte de Burkhaman (posesor al Crucii Ordinului Lânii de Argint), ar fi băgat mâna-n foc că sir Oliver Hontings, care pe vremuri s-a bătut sub flamura lui Richard Inimă-de-Leu; în ţara sfânta, s-a răsucit în ramă şi a înşfăcat şi mai strâns buzduganul.

Matusalemicul Sir Evans Hontings, consilierul-şef al hergheliilor regale (regent onorific sub Victoria Et Fillias Rex, etc., etc.) în roba lui de catifea simţi că îl apucă un nou acces de gută şi, încovoindu-şi trupul pipernicit, se rezemă în cârjele-i din lemn de abanos, părăsind apoi sala fără a zice nici pâs.

Ceilalţi membri ai familiei râmaseră încremeniţi sub tablourile străbunilor, într-o relaţie atât de armonioasă cu aceştia, de-ai fi zis că sunt basoreliefuri menite să întregească galeria de înaintaşi agăţaţi pe pereţi.

— Anthony o va instala într-o cameră de oaspeţi pe domnişoara… domnişoara Hellen. I se împletici limba în gură somnorosului sir

Arthur, pair şi viconte de Daughter Hill (posesor, printre altele, al Crucii Mari înstelate a Ordinului Curţii Regale de la Balmoral). Şi acum, v-aş propune să ne retragem cu toţii.

Guriţa veşnic surâzătoare a lui Ellen rămase căscată de uimire când puzderia de nobili domni şi nobile doamne în veşminte de pe vremuri părăsiră, cu feţele lor prelungi, sala mare cu tavan boltit. Simţea că dacă ar fi martora unei asemenea scene fantomatice la miezul nopţii, ar face, de spaimă, un şoc nervos. Aşa că, din păcate, o pufni râsul din pricina doamnei Anna Emerencia. Lady Anna Emerencia Hontings, o fecioară în vârstă de şaptezeci şi trei de ani, era cea mai înaltă din toată familia şi avea faţa atât de albă de parcă ar fi trăit zidită o bună bucată de vreme. Adăugind la toate astea şi jigăreala, făptura ei aducea de-a binelea cu o nălucă. Această impresie era amplificată de panglica neobişnuit de lată pe care o avea în păr şi de rochia antică şi de demult, strânsă pe gât şi pe încheieturi, cu gulerul şi mânecuţele dantelate atârnându-i pleoştite. Una din aceste dantele i se agăţă de armura instalată la piciorul scării.

— Ah, ah. Asta mai lipsea! Urlă ea furioasă şi-nspăimântată în acelaşi timp.

— Staţi că v-ajut eu! Se apropie de ea, cu cele mai curate intenţii, Ellen Grace, dar înainte de-a o putea atinge, strigoaica îşi dădu capul pe spate şi se răsti la ea cu un glas piţigăiat:

— Dumneavoastră. Dumneavoastră să nu vă apropiaţi. Vai, dar e-nfiorător! Un sir Felix s-ajungă să se-nhaite cu o asemenea depravată!

Panglica prinsă-n păr i se clătina întruna în timp ce rostea aceste vorbe.

— Vă rog, vă rog! Se făcu Ellen Grace foc şi pară. N-am ştiut că bunăvoinţa-nseamnă încă o nenorocire prin persoana mea. Dacă sunteţi cu adevărat nobilă, doamna mea.

— Încetaţi imediat! Sunt domnişoară!

— De încetat, încetez eu şi păcat că şi dumneavoastră n-aţi fost mai îngăduitoare cu mult-mult timp în urmă. Nu-i bine să fi domnişoară! Până şi femeia cea mai distinsă tot se mărită odată şi-odată. Şi n-am ce zice — urmă ea întorcându-se către toţi ceilalţi — tare frumos v-aţi mai purtat cu mine care, la urma urmei, sunt aici în calitate de invitată a lui Felix!

Între timp, Anna Emerencia ieşi lipăind ca o lebădă preistorică, antediluviană, lăsând o bucată de dantelă sfâşiată în braţele armurii, iar sir Arthur se apropie de Ellen Grace:

— Îmi cer scuze din tot sufletul, domnişoară… domnişoară…

— Ellen Grace — spuse răspicat Felix.

— Mda. Carevasăzică domnişoară Ellen Grace. Dumneavoastră bine-nţeles că sunteţi oaspetele familiei noastre şi n-aveţi nicio vină că sir Felix v-a pus într-o situaţie oarecum deosebită. Prin urmare, cu

îngăduinţa dumneavoastră, noi ne retragem.

Familia se retrase cu o nobilă condescendenţă. În cele din urmă în galeria cu vechituri istorice rămaseră doar ei doi, fata cea strâmbăcioasă şi majorul cel surâzător şi bronzat la ştrandul de pe malul Tamisei.

— Sus fruntea, Ellen spuse el, înghiontind-o voios pe fată în spinare, de era s-o apuce sughiţul. Rubedeniile astea ale mele-s sunt nişte unchiaşi şi tuşici cu ciudăţenii, dar nu-s mai deloc incomozi. Anthony o să-ţi arate camera ta şi, dacă n-ai nimic împotrivă, ceva mai târziu o să-ţi fac o vizită.

Bătrânul valet în livrea neagră, cu mutra lui căloasă, încremenise în uşă.

— Tu. Tu nu vii cu mine, Felix? Întrebă şovăitoare fata.

— Trebuie să stau de vorbă cu bătrânul Arthur; din respect pentru el sunt obligat să mă plictisesc din când în când în compania lui.

— Dar — privi fata copleşită în jurul ci — mi-e frică.

— N-are de ce să-ţi fie frică. Stafiile astea se-ascund aşa de straşnic la perspectiva unei mezalianţe, încât trebuie să fi maestru într-ale spiritismului ca să le faci să iasă la iveală. La urma urmei, de ce ţi-e frică?

— Că, arătă fata uşa pe care ieşise nobila familie. Or să mă bată ăia. Dacă nu eşti lângă mine.

Felix râse cu poftă, apoi o strânse pe fată la piept şi o sărută.

— Nu, nu s-a născut încă femeia care să fi fost bătută aici. În frumoasele vremuri de odinioară s-a mai întâmplat să fie decapitate vreo două, ba chiar se vorbeşte de-o soaţă îndărătnică pe care nechibzuitul ei bărbat a fost până la urmă nevoit s-o zidească de vie în peretele uneia dintre încăperile din turn, dar la Daughter Hill nicicând n-a suferit vreo femeie ocară înjositoare.

Ellen îi urmă pe valet un pic mai liniştită. Mare minune că patul cu baldachin din camera de oaspeţi în formă semicirculară nu s-a năruit fără drept de apel când din valiză au apărut dantelele profane, sticluţele de parfum, revistele ilustrate, ţigările, bricheta şi alte catrafuse de acest fel. În acest lăcaş îşi petrecuseră anii de exil, pe vremea revoluţiei franceze, două nobile doamne descendente ale familiei Capet.

Cu un oftat înăbuşit, patul o răbdă pe-această Ellen Grace să se întindă trândavă pe salteaua lui, să-şi frunzărească revista preferată ronţăind între timp ciocolată şi apoi să aştepte, cu ţigara în gură, revederea cu îngeraşul de Felix. Pe urmă, după ce aruncă în jur o privire şireată, de şoricel speriat, îşi şterse mâinile mânjite cu ciocolată da mătasea superbă a baldachinului.

În acest timp, lordul Arthur, care se întorsese în sala mare a castelului, se uita printre genele lui roşcate la pupilul său, întrebându-

se cum de-o fi ajuns la pierzanie acest tânăr aparent întreg la minte.

— Gluma proastă pe care ne-ai făcut-o astăzi, a spus el îngândurat, întrece până şi năzbâtia aia urâtă când, purtând numele strămoşilor tăi, ai câştigat concursul de obstacole din Sussex. Nu mai pun la socoteală campionatul de box, că-n cazul ăsta, totuşi, vârsta-ţi fragedă reprezintă întrucâtva o scuză. Dar când mă gândesc că răposatul tău bunic a refuzat cinstea de-a fi numit prim-ministru, temându-se că, în acest caz, toate ziarele or să-i tipărească numele şi oricine o să-l poată cumpăra cu numai câţiva peni.

— Da, bătrânul a fost un tip foarte înţelept, dar avea şi el gărgăunii lui în multe privinţe; la atâta se rezumă replica seniorului aflat la vârsta majoratului.

— Uite, sir Felix, spuse sir Arthur cufundându-se în gânduri şi mângâindu-şi fălcile uriaşe. Că sângele se face apă am înţeles, e-n regulă. Adică nu e-n regulă, dar e un fapt. Se mai întâmplă. Important, însă, e ca lumea să nu prindă de veste că au loc asemenea întristătoare prefaceri biologice. Trebuie să renunţi, aşadar, la domnişoara Lilian.

— Ellen Grace.

— Mda? Hm. Nu-i nimic. Prin urmare, trebuie să renunţi la intenţiile tale, căci tu eşti singurul moştenitor al acestui nume străvechi, al titlului nobiliar, al averii şi al…

— Mă plictiseşti, sir Arthur. Eu singur hotărăsc ce am de făcut. Pentru castelul nostru năpădit de păianjeni şi pentru orgoliul vostru caraghios n-am de gând să sacrific nici măcar o zi veselă din viaţa mea.

După care izbucni în râs.

— Priveşte aici, îi arătă Sir Arthur spre unul din pereţi, aceste patru tablouri înfăţişează istoria Daughter Hill-ului. În primul tablou, iată o corabie cu vikingi care ancorează la ţărm, în apropierea versantului estic al acestor înălţimi şi iată-l debarcând pe străbunul tău Eck Cuceritorul împreună cu războinicii lui. Celălalt tablou înfăţişează o tabără militară pe care, o sută de ani mai târziu, nici legiunile romane n-au fost în stare s-o alunge de pe aceste meleaguri, ba mai mult, cea mai mare parte a lor a fost nimicită de cetele strămoşului tău Iacob cel Roşu. Iată în cel de-al treilea tablou, ruinele cetăţii Daughter Hill, din epoca în care, dându-se drept oamenii regelui, răsculaţii au cerut să fie lăsaţi înăuntru pentru ca apoi să ne căsăpească toată garnizoana şi să dea foc cetăţii. Şi iată aici, în cel de-al patrulea tablou, castelul din Daughter Hill, aşa cum l-a reconstruit Richard cel Semeţ. Atunci ne-a oferit Maiestatea Sa, regele, acel privilegiu menit să ne pună la adăpost împotriva oricărui vicleşug, privilegiu care ne permite să nimicim pe data orice persoană ce s-ar încumeta să apară înarmată la poarta sau în incinta cetăţii! Această favoare regală ne-a fost acordată ca Daughter Hill, acest reazem al Angliei, care peste veacuri s-a

acoperit de glorie, să dăinuiască în pofida oricărei intrigi sau ameninţări. Acest privilegiu nepereche este şi azi în vigoare! Şi acest drept nu-l pot exercita decât seniorii a căror loialitate şi-al căror respect pentru tradiţie stau chezăşie faptului că, făcând uz de el, se vor vădi apărătorii legii şi nicidecum violatorii ei. Află că atunci când au loc manevre, atunci când la Daughter Hill sunt încartiruiţi ofiţerii Maiestăţii Sale, aceştia îşi lasă armamentul în tabără, înainte de-a intra în curtea cetăţii noastre. Până şi armata Maiestăţii Sale ne respectă acest drept tradiţional!

Bătrânul gesticula, roşu ca racul la faţă şi se-ntoarse către un raft pe care, înecate în colb, zăceau de la Adam şi Eva încoace, zece volume in-folio.

— Priveşte aceste zece volume. În ele afla-vei istoria şi tradiţiile familiei noastre. Această familie a fost nespus de măreaţă în menţinerea gloriei nemuritoare a înaintaşilor, prin respectarea solemnă a tradiţiilor ei. Dar ţie nici că-ţi pasă de ele! Ţie-ţi stă mintea doar la week-enduri şi regate de canotaj! Ascultă, aşadar, răspunsul meu la declaraţia ta.

— Îmi pare rău, sir Arthur, dar eşti la fel de plicticos ca un crainic ramolit şi la fel de evlavios ca un dascăl de ţară. Hai să-ţi aud, totuşi, răspunsul.

— Bag seama că există o legătură între sănătatea ta zdruncinată şi felul în care-mi vorbeşti. Găsesc că-i absurd ca faţă de străbunii tăi.

— Îmi respect şi-mi iubesc străbunii, în primul rând, pentru că-mi dau pace şi odihnesc şi ei în pace. Şi nici nu-i aşa de sigur că, la o adică, ţi-ar lua partea. Nu putem şti cu siguranţă de partea cui s-ar fi situat Eck Cuceritorul sau Richard cel Semeţ, dacă gramofonul portabil, boxul sau motociclismul ar fi făcut parte din cuceririle epocii lor dispărute. Tot ce se transmite din trecut în prezent nu-nseamnă decât tradiţii şi-ntre acestea pot fi unele lucruri pe care vreun strămoş le interzicea sau le încuraja. Dar toate câte n-au fost în trecut şi există doar în prezent nu mi le poţi interzice în numele străbunilor mei. Pe vremea aceea nu ştiau ce-i aia o regată, dar, întâmplător, vikingilor le plăcea navigaţia. Nu ştiau ce-i ăla week-end, deci n-aveau cum să-l interzică. Dar pe vremea lor nu exista nici Ellen Grace, că doar n-are decât nouăsprezece ani cu totul, aşa că nici persoana ei nu mi-o poţi interzice în numele străbunilor mei.

— Destul! Ia aminte la ce-ţi spun: atâta timp cât aceste patru tablouri vor sta atârnate, pe acest perete, atâta timp cât aceste volume vor sta înşirate pe-acest raft, să nu te-aştepţi ca familia să-şi dea consimţimântul în legătură cu mariajul pe care-l plănuieşti cu domnişoara… ăăă… Ellen.

A doua zi, dimineaţa, când sir Arthur intră în salon, puţin lipsi să nu leşine de uimire: în locul celor patru tablouri care înfăţişau istoria

castelului Daughter Hill erau atârnate cu totul alte imagini! Cea mai la vedere era fotografia decupată din suplimentul cotidianului parizian Demimonde, şi care o înfăţişa pe dansatoarea care găsise prima, soluţia la întrebarea ce frământa o lume întreagă, şi anume, cum se poate croi dintr-o simplă batistuţă de mătase, un costum de dansatoare impecabil din toate punctele de vedere. Alături de ea era atârnată priveliştea oferită de abatoarele din Chicago, luată dintr-un New York Magazine; în locul celui de-al treilea tablou străvechi se lăfăia o scenă dintr-o revistă franţuzească şi, în fine, iată şi înlocuitorul celui de-al patrulea tablou de altădată: un sugar şi o cutie vopsită în culori vii, însoţită de îndemnul ca, pe cât posibil, toată lumea să mănânce de mai multe ori pe zi un produs alimentar vitaminizat, cu un nume cam ciudat. Iar în locul celor zece volume, pe raft se înşirau Operele complete ale lui Ellen Grace şi sir Felix, pe care le scoseseră din bagajele lor. În cea mai mare parte romane hazlii, comice.

CAPITOLUL DOI.

Ospiciul din Highgate se compunea dintr-o clădire principală, cu două aripi şi câteva pavilioane, Dincolo de grădina englezească se zărea aleea principală, care era cu mult mai largă şi mai populată decât celelalte. Din ea se desprindeau aleile secundare, mai înguste, străjuite de măslini şi vegetaţie tropicală. De jur-împrejurul colinei din Highgate se întindea un parc destul de mare, pentru ca bolnavii care aveau voie să iasă să aibă unde se plimba.

În capătul aleii principale nou-veniţii intrau pe-o poartă boltită, placată în marmură, ascunsă privirii de câţiva palmieri ornamentali. Caracterul restrictiv al ospiciului — căci ospiciul din Highgate avea şi o secţie ai cărei pacienţi erau supuşi restricţiilor — nu se exterioriza prin niciun detaliu, în caz că cineva ar fi zăbovit cu privirea asupra clădirii şi a parcului.

După intrarea în clădirea principală, pacienţii se trezeau într-un uriaş vestibul modern, în formă de cerc. Pe pereţii vestibulului, deasupra unor plăci de mozaic de dimensiuni medii, constructorul edificiului găsise de cuviinţă să graveze maxime latineşti ca, de pildă: „Viteaz să fii, mult ai să obţii!” sau „O minte sănătoasă într-un trup sănătos!” Ş.a.m.d.

Partea din dreapta era ocupată în întregime de cabina portarului, unde zi de zi se afla la datorie mr. Milton împreună cu aghiotanţii lui. Aghiotanţii aceştia erau aşa-numiţii boy. La cererea bolnavilor sau a vizitatorilor îşi luau picioarele la spinare în orice direcţie şi se înapoiau la fel de iute. Mr. Milton era de-acum foarte bătrân, dar rămânea pe mai departe indispensabil, fiindcă se număra printre puţinii aleşi care cunoşteau toate chichiţele muncii din ospiciu.

Din holul circular pornea scara principală şi tot de aici se deschideau câteva culoare secundare, însă nimeni nu putea părăsi clădirea fără să treacă prin hol. Aici îşi făcu apariţia într-o bună zi, la scurtă vreme după vizita lui sir Felix la Daughter Hill, lordul Arthur Hontings, tutorele contelui de Daughter Hill (posesor, printre altele, al Marii Cruci decernate de Ordinul Stelei de la Curtea Regală din Balmoral). Dorea să discute cu domnul profesor Palmers în persoană.

În mod cu totul excepţional acest gentleman izbuti să obţină o întrevedere cu profesorul, deşi acesta rareori primea vizitatori la orele dimineţii şi, de altfel, oricum se pătrundea foarte greu până la el. În afară de locuinţa lui din oraş, profesorul Palmers avea la dispoziţie şi un apartament de două camere, la etaj, în aripa unde mai locuiau sora-şefă şi câţiva medici.

Lordul Arthur îi povesti profesorului ce simptome ciudate observase la nepotul său. Aduse în discuţie, în special, înlocuirea tablourilor de familie, omiţând să pomenească însă, unele lucruri petrecute înainte de asta.

— Închipuiţi-vă, domnule profesor, ce consternat am rămas atunci când în locul tablourilor străvechi am văzut puse în ramă, pagini rupte de prin tot felul de reviste profane!

— Sir Felix a manifestat şi-n alte privinţe un comportament aiurit?

— În toate privinţele! Întreaga familie a observat, de pildă, cu cea mai mare stupoare, că a adus cu el de la Londra în castelul strămoşesc, o tânără actriţă.

— Familia doreşte să-l ţinem pe sir Felix sub observaţie?

— Mai mult! Lui sir Felix să nu i se dea voie să părăsească această clădire atâta timp cât e-n stare să facă de ocară o familie cu un asemenea trecut istoric.

— Nu vă fie cu supărare, sir, dar aici eu sunt cel care hotărăşte când anume are voie să părăsească cineva această clădire.

— Este de prisos să mai adaug — urmă lordul Hontings ocolind observaţia interlocutorului său — că toate cheltuielile legate de şederea lui aici şi de tratamentul necesar vor fi stabilite după bunul dumneavoastră plac, domnule profesor.

Palmers se ridică şi-i spuse cu răceală:

— Mă scuzaţi, dar trebuie să-mi încep vizita medicală.

O clipă se sfredeliră cu privirea. În ochii profesorului se citeau reţinerea şi refuzul. După aceea lordul Arthur ieşi din cabinetul profesorului şi luă legătura cu medicul-şef Gordon — una dintre somităţile ospiciului — despre care o să mai fie vorba în cele ce urmează.

— Aş dori să evităm orice urmă de scandal.

— Asta urmărim şi noi, sir — răspunse serviabilul mr. Gordon. Avem metode verificate prin care tipii dubioşi şi recalcitranţi.

— Trebuie să recunosc că sir Felix nu-i un tip pe care să-l consideraţi dubios.

— Am folosit această expresie într-un sens strict medical.

— Asta-i altceva. Dubiul medical nu reprezintă o jignire.

— Prin urmare, e o metodă verificată, să zicem, să vă internăm dându-vă drept alienat mintal.

— Retrageţi-vă imediat aceste cuvinte! rămase înmărmurit lordul Arthur.

— Fiţi atât de amabil şi ascultaţi-mă. O să-l anunţăm pe sir Felix telefonic că aţi cerut o consultaţie pentru persoana dumneavoastră, fiindcă vi se pare suspect că…

— Vă rog încă o dată, nu recurgeţi la aşa ceva!

— Aşadar, că dumneavoastră tocmai v-aţi internat şi-l rugaţi pe Sir Felix să vă facă o vizită. Pe urmă, dacă sir Felix o să apară la ospiciu, ne va fi cu putinţă să-l reţinem aici, cu tactul de rigoare, evident.

— Sper, totuşi, că pentru dumneavoastră tactul nu-i doar o vorbă goală.

— Domnule! În ceea ce priveşte tactul, infirmierul şef Jagodek se ridică la nivelul celor mai înalte exigenţe.

Infirmierul-şef Jagodek avea înălţimea de un metru nouăzeci şi îndoia sau rupea cu uşurinţă o bară de fier.

— Astea fiind zise, cred că am discutat amănuntele cele mai presante cu privire la ce urmează să facem.

— Sunt de aceeaşi părere. Excelenţa voastră puteţi avea conştiinţa împăcată că v-aţi dat fiul adoptiv pe cele mai bune mâini.

— Cât timp o să-l ţineţi sub supraveghere aici?

— Păi, rogu-vă frumos. Rareori se-ntâmplă să treacă mai puţin de şase-opt săptămâni până să externăm pe cineva cu acordul domnului profesor.

— Asta nu contează. Cred că o să-i prindă bine lui sir Felix dacă o vreme o să se retragă din viaţa socială. Esenţialul este ca supravegherea să fie temeinică.

Şi astfel a ajuns sir Felix, în urma telefonului dat de lord, la institutul de boli mintale din Highgate, al profesorului Palmers şi, cu tot tactul dovedit în reţinerea bolnavului molarul din stânga-sus al lui Jagodek a căzut la datorie în această afacere şi de-acum îl purta aninat de un lănţug, în buzunarul de la vestă, alături de ceas.

CAPITOLUL TREI.

După aceea a urmat cunoştinţa şi înfiriparea prieteniei strânse dintre sir Felix şi Tobias Vucli, cel care inventase automatul de taxare a biletelor de tramvai, ajungând, din această cauză, şi el locatar al ospiciului din Highgate.

Sir Felix nu luă lucrurile în tragic. Seara când îl vizită profesorul Palmers, tocmai se-nvârtea în patru labe prin cameră, lătra şi cerea să

i se facă vaccinul antirabic. După scurta partidă de box ce-l recomandase pentru secţia pacienţilor cu restricţii odată ce fusese biruit de majoritate, primul lucru pe care-l făcu fu să izbucnească în râs. Toată povestea asta i se părea o neghiobie şi nu crezu o clipă că ar putea fi reţinut aici pe timp mai îndelungat. Sanatoriul dotat cu facilităţi de-a dreptul luxoase nu era deloc înspăimântător; după ce-i restituise infirmierului-şef Jagodek molarul din stânga-sus, se trezise faţă-n faţă cu o femeie drăguţă.

Era o femeie blondă, cu o faţă tristă, cu un trup superb, uşor durduliu, într-o rochie care ar fi fost mult mai potrivită la un five o'clock tea decât într-un sanatoriu. Era una dintre specialităţile sanatoriului ca bolnavii relativ mai potoliţi să fie primiţi de către sora-şefă.

— Scuzaţi-mă, îi spuse sir Felix surâzător, aranjându-şi zdreanţa care-i mai rămăsese din cravată, am avut un diferend cu câţiva indivizi.

— Dumneavoastră sunteţi sir Felix?

— În clipa asta nu v-aş putea spune cu precizie. S-ar zice că un conte de Daughter Hill n-ar avea voie într-o viaţă de om să ajungă într-o asemenea situaţie.

— Faţă de dumneavoastră nimeni nu s-a purtat cu violenţă, spuse binevoitoare femeia, dumneavoastră aţi obligat personalul să-şi îndeplinească atribuţiunile de serviciu.

— Sunteţi una din doctoriţele ospiciului?

— Mă numesc Hilde Negrin şi sunt sora-şefă, se prezentă ea, după care spuse grăbită: Vă previn că am pe jumătate statut de medic, am urmat şi eu câteva semestre de medicină. Nu vreţi să luaţi gustarea de după-amiază? Fiecare secţie a sanatoriului punea la dispoziţia pacienţilor un mare număr de încăperi în care se poată sta la o şuetă sau mânca atunci când îi răzbea foamea.

— Mai întâi, dacă nu mi-o luaţi în nume de rău, aş fi curios să aflu de ce-am fost la urma urmei, adus aici? Am primit un mesaj cum că unchiul-meu e bolnav.

— Asta n-aş putea să vă spun, răspunse zâmbind frumoasa şi blonda soră-şefă.

Rostul ei era, mai degrabă, acela de a-i linişti pe bolnavi. Mai exact, acela de a-i nelinişti cu frumuseţea ei şi, după unii specialişti, această contra-nelinişte este echivalentă cu liniştea sufletească. Dacă cineva şi-a ieşit din pepeni fiindcă nişte infirmieri s-au purtat cum s-au purtat cu el, poate fi adus la o stare corespunzătoare calmului cel mai deplin dacă-l excită prezenţa unei femei frumoase. De aceea, lui Hilde Negrin nu-i făcea plăcere să răspundă la întrebările imediate ale nou-veniţilor, ci mai degrabă îi lua la braţ şi-i invita la o gustare.

Uneori avea succes, alteori nu. Cu sir Felix avu succes, întrucât după

marea încăierare, contelui de Daughter Hill i se făcuse o foame de lup. Pe urmă, sora-şefă i l-a prezentat pe Tobias Vucli şi cu asta, i-a abătut complet atenţia lui sir Felix. Inventatorul automatului de taxare a biletelor avea permanent asupra lui o casetă în formă de paralelipiped şi-şi prezenta invenţia. Aceasta era atât de complicată, atât de ininteligibilă şi, în ultimă instanţă, atât de nepractică din toate punctele de vedere, încât sir Felix se împrieteni pe dată cu Tobias Vucli. Îi plăceau oamenii cu gărgăuni. Aici nu ducea lipsă de-aşa ceva. Cu Tobias Vucli se împrieteni însă fiindcă aceasta avea un cap asemănător cu-acela al unui peşte prăjit.

Evadarea celor doi pacienţi a avut loc după cele relatate mai sus, iar apoi a urmat apariţia lor la manifestarea aniversară din Tolwer City, la care ne-am referit în introducerea romanului, când, după marea cuvântare ţinută de sir Felix din balcon, amândoi au fost duşi din nou, pe sus, la ospiciul din Highgate.

CAPITOLUL PATRU.

Lui Ellen Grace nu-i căzu în mână ştirea difuzată în ziare, referitoare la peripeţiile lui sir

Felix şi Tobias Vucli în orăşelul Tolwer City şi transportarea lor îndărăt la balamuc. Ellen

Grace continua să aştepte vizita logodnicului ei.

— Nici nu-ţi poţi închipui în ce hal s-au purtat — îi explică ea fratelui ei, care obişnuia să vină după ea la teatru şi s-o conducă acasă.

Asta fiindcă şi după încheierea logodnei, Ellen Grace rămăsese fidelă teatrului. Îl anunţase pe Felix că nu renunţă la ideea de a-şi câştiga singură pâinea decât după ce-o va lua de soţie.

— Despre cine vorbeşti? o întrebă fratele ei Bob.

— Am fost în vizită la familia lui Felix. Era acolo, de pildă, o magnată lungană cu numele de Emerencia, pe care până acum nu mi-aş fi închipuit-o altfel decât în postură de stafie. Pe urmă, un sir Evans cu o mutră cu care ar putea fi statuie în Trafalgar Square.

— Şi au fost drăguţi cu tine?

— Păi, depinde cum privim lucrurile. Răspunse ea roşind un pic. Ştii, ăştia-s alt fel de oameni, au un alt fel de-a fi amabili şi ăăă…

Îşi continuară plimbarea tăcuţi. Lui Bob îi era limpede totul. Dar cui îi pasă de-o străveche familie engleză nobilă? Important e că acest Felix e un tip nemaipomenit, o iubeşte pe Ellen şi e al naibii de priceput la motociclism. Bob era şi el membrul unui club londonez de motociclism şi era pasionat de tot ce era legat de motoare, de la ventilator până la avion.

Când văzu că au trecut opt zile şi n-are nicio veste de la Felix, Ellen Grace pleacă la Daughter Hill. Plină de îndrăzneală şi absolut liniştită, parcă maşina închiriată în faţa castelului şi ceru permisiunea să intre.

Spuse că are de vorbit cu sir Evans, deoarece între timp uitase numele celorlalţi.

Rămâne un mister în veci nedezlegat în analele străvechiului castel de ce a primit-o sir Evans pe Ellen Grace. Dar s-a mai întâmplat aici ca la începutul anilor şase sute să fie văzut în plină zi, cocoţat pe turnul castelului, un războinic de fier, ţinând în mână o sabie care împrăştia fulgere.

La primirea Ellen-ei Grace a participat şi sir Arthur.

— Iertaţi-mă c-am dat buzna pe nepusă masă. Zise ea gâfâind un pic speriată în sala de primiri.

— Nu face nimic, dădu din mână sir Evans, privind în cu totul altă parte.

— Nu asta-i problema, grăi sir Arthur. Din câte ştiu, sunteţi artistă de teatru.

— Da, răspunse fata fără să stea pe gânduri, în prezent joc în revista de la „Madison Hall". Desigur, dumneavoastră rareori vi se-ntâmplă să vedeţi o revistă ca lumea.

Cei doi aristocraţi se uitară îngânduraţi unul la altul.

— Nu-mi amintesc de una ca asta în familia noastră, răspunse sir Evans.

— Dar asta contează prea puţin îşi dădu cu părerea sir Arthur.

— Rogu-vă frumos, eu; ca să zic aşa, mă-ntâlnesc în fiecare zi cu sir Felix.

— Nu zău!

Exclamaţia căzu ca un obiect aruncat pe jos cu un bufnet. Fata habar n-avea ce să mai facă cu cei doi domni vârstnici care şedeau în faţa ei cu ciolanele amorţite. Ăştia discută cu ea de parcă ea nici n-ar fi de faţă.

— Spuneţi-mi, vă rog, bâigui ea într-un târziu, fără ocolişuri, unde-i Felix?

— În niciun caz n-o să facem una ca asta, îi răspunse picotind sir Arthur.

— Sunt logodnica lui!

— Resping această afirmaţie!

— Vasăzică, fiindcă sunt logodnica lui Felix, dumneavoastră mi l-aţi făcut dispărut.

— Nu excludem soluţionarea umanitară a întregii chestiuni.

Din buzunarul interior al lui sir Arthur apărură ca la vreo două mii de lire în mâinile lui vlăguite, cu pete hepatice, între degetele lui ca nişte lopăţele, acoperite cu perişori rozalii. O comoară de basm, un vis în veci irealizabil pentru o micuţă dansatoare. Fata apucă banii şi-i azvârli în mutra lui sir Arthur Hontings (posesor, printre altele, al Marii Cruci a Ordinului Stelei de la Curtea Regală din Balmoral) cu o mişcare atât de viguroasă a mânuţei ei, încât acesta văzu câteva clipe

stele verzi. Pe urmă, se-nfipse în faţa lui cu pumnii strânşi.

— Unde-i Felix?! Ah, dumneata, dumneavoastră, izbuti să-ngaime gâfâind speriată, dumneavoastră precis l-aţi zidit de viu!

Sir Arthur dădu cu tristeţe din cap.

— Păcat că nu ne-aţi dat ideea mai devreme. Soluţia asta era mult mai bună, dar nu s-a gândit niciunul dintre noi la ea. Privi el cu oarecare nostalgie spre treptele care duceau la camerele din turn. Ce să fac? Nu ne-a dat prin minte.

Fata se duse glonţ la poliţie. Acolo, sesizarea ei că acasă la lorzi un membru al familiei a fost zidit de viu sau aruncat în beci şi pus în fiare, a fost respinsă făţiş şi în chip cu totul inexplicabil.

— Miss Grace, nu pot să cred una ca asta; dar chiar dacă aşa ar sta lucrurile, ce-am putea face? Aveţi vreo dovadă? Fiindcă, în acest caz, pot anunţa Curtea Supremă din Londra şi-ntr-o lună-două se poate-ntâmpla să fie emisă hotărârea care să-mi permită citarea vreunuia dintre membrii familiei respective în faţa unei comisii alcătuite din aristocraţi.

— Dar până atunci o să moară! Asta-i curată nebunie! Trebuie să faceţi o percheziţie!

— Cum de vă trece prin minte c-am putea percheziţiona castelul? E ca şi cum mi-aţi cere să opresc din mers, pe loc, un expres aflat în plină viteză, fiindcă-n el este omorât un pasager. Ascultaţi la mine: dacă lorzii Hontings chiar ar fi să-şi zidească vreo rudă, ceea ce-mi pare, totuşi, o afirmaţie niţel cam îndrăzneaţă, dar presupunând, repet, doar presupunând, eu unul neavând competenţa de a admite sau a respinge aşa ceva, nici măcar sub formă de discuţie, cu privire la excelenţele lor, dacă au zidit deci sau dacă au azvârlit drept hrană la fiare vreo distinsă rudă de-a lor, fie chiar şi pe cea mai însemnată dintre ele, tot n-ar putea face nimeni nimic. În ceea ce mă priveşte în mod special pe mine, în niciun caz nu-l pot lua la întrebări pe un lord Hontings, iar în ceea ce priveşte percheziţia, este dreptul lor legitim să mă percheziţioneze pe mine înainte de-a pătrunde la ei, deoarece castelul, prin graţia Coroanei, este un teritoriu aparte, unde până-n ziua de azi poate fi împuşcat pe loc cel ce intră acolo înarmat, chiar dacă-i vorba numai de-un baston de cauciuc sau de-un pistol de calibru mic, dar efectuarea unei percheziţii sau fie şi numai intrarea acolo fără o cerere prealabilă reprezintă pentru mine o sarcină aidoma cu aceea de-a rezolva cvadratura cercului.

În ciuda acestui fapt, Ellen avea totuşi să afle ce păţise excentricul el logodnic. Cum-necum, acesta reuşi să-i trimită din balamucul de cinci stele construit pe colina din Highgate un răvaş care suna astfel: „*My Dear. Mumiile a lea argăsite m-au închis într-o casă de nebuni. Mâncarea de-aici e bună, însă au foarte mare grijă de mine şi-am ajuns prieten la cataramă cu un tip pe care-l cheamă Tobias Vucli şi care-a inventat*

taxatorul automat al biletelor de tramvai. Nu-i nimic grav. Te ador şi gândeşte-te la mine şi n-avea teamă, că mumiile alea lâncede şi prăfuite de la castel or să pomenească odată şi odată măgăria asta. Te sărută al tău, Felix".

Aşa cum a reieşit din relatarea evenimentelor de până acum, rubedeniile, cu oarecare subiectivitate numite mumii prăfuite, avuseseră prilejul să pomenească afacerea asta deja după prima lui evadare. Dar cât de mult aveau s-o mai pomenească mai târziu n-avea habar nici măcar autorul acestui roman în clipa în care-i aducea la cunoştinţă lui Ellen Grace aceste întâmplări.

Fiindcă ceea ce a urmat merită amintit fiecărui membru al familiei Daughter Hill, viu sau mort, de la întemeietorii ei vikingii, debarcaţi cu mai bine de un mileniu în urmă, şi până la descendenţii conţilor de Daughter Hill ce se vor naşte-n secolul următor.

CAPITOLUL CINCI.

În clipa aceasta însă, excelenţa sa, sub supravegherea lui Jagodek şi a confraţilor săi, se află în uriaşul edificiu placat cu marmură care adăposteşte băile şi care, dacă ar fi să ne luăm după prospectul sanatoriului, aduce cu o piscină acoperită a-ntâia, prevăzută însă cu câte un bazin pentru fiecare persoană, cu e mulţime de duşuri, bănci de odihnă şi alte chestii de-astea.

Principalul avantaj al prospectului este că în fotografie nu apar curelele fixate în duşumea şi nici clienţii bolnavi legaţi cobză cu aceste curele. Ba, mai mult, un alt avantaj al fotografiei din prospect este acela că în ea nu apare nici infirmierul-şef Jagodek, cogeamite haidamacul, cu mutra lui buhăită şi oleacă unsuroasă.

În această sală, Sir Felix, abia trezit din somn, are parte de-un duş cât se poate de rece, apoi, după o aşa-zisă împachetare, ajunge pe banca de odihnă. Tobias Vucli, care a trecut deja de faza odihnei, stă la o masă în compania mapei sale veşnic ticsite cu hârtii şi îşi scrie petiţiile adresate, în parte, serviciului „bilete de călătorie" al companiei de tramvaie şi, în parte, suveranului britanic pe care, în treacăt, îl atenţionează, cu o simplitate de-a dreptul teatrală, că dacă-l mai neglijează multă vreme, o să-l denunţe ministrului de finanţe în legătură cu afacerea brevetului de inventator ce i se cuvine pentru taxatorul automat, tip Marconi, al biletelor de tramvai.

Afacerea aceasta nu fusese dusă la bun sfârşit deoarece, după părerea lui Tobias Vucli (care, la nevoie, îi poate dovedi asta şi cu martori), din cauza înfăţişării sale deosebit de prezentabile, mai avea şi alţi rivali, abandonaţi de nişte cunoştinţe comune de sex opus, ce simţeau nevoia să comploteze întruna împotriva lui.

Singurul care privise cu simpatie, în stil mare, afacerea taxatorului (tip Marconi) de bilete de tramvai, şi care se arătase dispus să finanţeze continuarea experimentelor, fusese sir Felix, conte de

Daughter Hill.

Din păcate, intrigile ţesute de autorităţi — scria la pagina o sută cincizeci a noului său memoriu Tobias Vucli (fost Wuthley) — au făcut ca şi sprijinul acestui nobil domn să rămână fără rezultat. Propagării invenţiei sale i se ridicaseră oprelişti până şi din partea locuitorilor din Tolwer City. Ba, chiar s-a mers până acolo că i-au spart şi nasul, ceea ce dovedeşte fără putinţă de tăgadă, maşinaţiunile îndreptate împotriva persoanei sale. În sprijinul acestei afirmaţii vin şi cele optzeci sau o sută douăzeci de palme încasate.

Aşadar, în deplinătatea conştiinţei sale, îl roagă pe suveran ca, în măsura în care n-are de făcut vreo altă treabă, să-i facă o vizită sâmbătă după-amiază între patru şi şase, la orele de vizită din sanatoriu, ca să discute aici toată chestiunea ca de la om la om. Fără să-i deranjeze nimeni. Dacă vrea să fie amabil, să-i aducă şi nişte ţigări.

Jagodek, infirmierul importat din Elveţia, se apropie de lordul Hontings.

— Sir! Aveţi un musafir deosebit.

— Măi, Jagodek, ţi-am spus de-atâtea ori — răspunse tânărul împachetat până-n gât — că-n situaţii din astea nu sunt sir! În timpul împachetărilor reci pretind să mi se acorde titlul de Pri (ş) n (i) ţ (ă) de Wales.

Lordul se îmbrăcă şi se duse în camera lui. Acolo îi aştepta tutorele lui.

— Mai ai tupeul să vii aici? îl întrebă uluit sir Felix.

Sir Arthur nu ştiu ce să mai zică. După mintea lui, nu procedase incorect internându-l pe sir Felicitas în acest lăcaş. Că ceva nu e tocmai în regulă acolo sas, asta e clar.

— Spune-mi, măcar, de ce faci chestiile astea absurde?

— Ei bine, am să-ţi spun: atunci când m-aţi băgat aici, mi-ai atras atenţia între patru ochi cu privire la natura bolii mele mintale. Renunţarea la mariajul pe care-l plănuiesc ar influenţa în chip favorabil evoluţia bolii, iar nerenunţarea la el ar agrava în chip previzibil boala şi poate voi fi nevoit să-mi petrec toată viaţa aici. Nota bene, locul ăsta-i mult mai simpatic decât castelul ăla prăpădit. Iar nebunii de-aici sunt mult mai deştepţi decât neamurile noastre. Şi-acum, bagă la tărtăcuţă declaraţia mea de război: mi-am dat seama şi singur că-s nebun. Şi-o să rămân nebun până când o să vă căiţi şi-o să recunoaşteţi în mod public cât de ordinar v-aţi purtat cu mine. S-ar putea ca mâine să apar la derby-ul de la Epsom şi să vând sirop de zmeură sau să mă-nvârtesc în patru labe în faţa palatului Buckingham şi să cânt cucurigu; încă nu m-am hotărât.

La simpla pomenire a celor două versiuni, indiferent de hotărârea finală, sir Arthur se-ngălbeni ca ceara.

— O s-avem grijă — spuse el cu glasul coborât — să nu se-ntâmple niciuna din aceste grozăvii.

Felix căzu pe gânduri. Părea să coacă în sinea lui o nouă hotărâre.

— Ascultă-mă, sir Arthur: ţi-aş face, aşa, în treacăt, o propunere. Trimite-mi Istoria familiei noastre şi a tradiţiilor ei, volumele alea vechi, in-folio, ca să le pot studia şi eu, în sfârşit, ca lumea. Poate că or să-mi cadă cu tronc nenumăratele pretenţii ale moşilor noştri cu privire la respectarea tradiţiilor.

— Şi-o să renunţi la Ellen Grace?

— Doar cu această condiţie am voie să citesc cărţile care-mi aparţin de drept?

— Cărţile ai să le primeşti, fără doar şi poate. Studierea tradiţiilor noastre nu poate decât să mă bucure.

— Dacă vrei să ştii, cea mai gravă încălcare a tradiţiilor a reprezentat-o modul în care s-a purtat tuşa Anna Emerencia cu Ellen Grace. Cred că n-avem tradiţie mai străveche decât ospitalitatea!

— Consider că nici situaţia de faţă, nici starea ta actuală nu-s tocmai potrivite ca să discutăm despre asta; De altfel, începând de astăzi, la cererea mea, o să fii pus sub supravegherea unui infirmier care-o să se ocupe numai de tine.

CAPITOLUL ŞASE.

Felix primi cărţile chiar de-a doua zi, şi-ndată se şi cufundă plin de zel în studiul temeinic al vieţii străbunilor săi şi al tradiţiilor prin care aceştia doriseră să-şi apere faptele de vază de colbul uitării. Căci principalul scop al acestor tradiţii era ca urmaşii recunoscători să-şi amintească în fiecare zi, în fel şi chip, de faptele glorioase ale înaintaşilor dispăruţi.

Felix citea cu uimire crescândă aceste cărţi, le răsfoia paginile cu o preocupare şi o mirare tot mai mare, părând să descopere în ele lucruri cu totul deosebite. Faţă în faţă cu el, cerberul său, infirmierul Jagodek, căruia i se încredinţase supravegherea lui permanentă, citea romanul de dragoste intitulat „În ghearele frumoasei hiene” şi mânca pâine cu unt şi cu parizer. Pentru el, individul cu volumele alea in-folio, nu era o noutate, în balamuc găseai cu duiumul gagii de-ăştia. Şi-apoi, într-o bună zi declarau c-au făcut o descoperire, ori că erau alchimişti ce ştiau să facă aur din nimic.

— Ia spune-mi, Jagodek, dumneata ştii ce-i aia tradiţia?

— Păi, rogu-vă frumos. Noi despre bolnavii noştri nu ştim decât dacă-s paşnici sau turbulenţi, însă nu-şi declară boala de care suferă. Dar dacă-mi amintesc bine, parcă aşa se cheamă o chestie legată de şocul nervos. Se manifestă mai des la secţia de neurologie.

— Nu m-ai înţeles, bătrâne. Tradiţie, de pildă, înseamnă că din moşi-strămoşi, de câte ori este ales un Lord Cancelar, acesta se aşază pe un sac de lână.

— Tre' să fie al naibii de neplăcut.

— Prin urmare, înseamnă cultivarea vechilor obiceiuri, altfel spus cinstirea virtuţilor strămoşeşti: asta se cheamă tradiţie, datină. În toptanul ăsta de cărţi nu scrie decât despre chestii din astea.

— Cred c-aţi face mai bine să citiţi de-astea mai vesele, cum e romanul ăsta, „În ghearele frumoasei hiene".

— Cu nebunii, să nu te pui.

— Hm. Hiena nu-i o comparaţie prea reuşită pentru o femeie.

— De ce? Şi femeile-s perfide şi periculoase.

— Dar hiena mai şi pute urât, pe când o femeie devine cu adevărat periculoasă din clipa în care se parfumează cu un „Atkinson" original. Voiam să aud însă ce părere ai despre o tradiţie potrivit căreia, fiindcă un străbun a salvat cândva de la înec pe cineva, anumiţi urmaşi trebuie să facă în fiecare dimineaţă baie în apa unui lac rece ca gheaţa.

— Apăi să ştiţi că datina asta o aplicăm şi noi aici, sub forma duşurilor şi a împachetărilor, ca pe-un vechi obicei. Cred că şi asta se trage, la origine, din faptul că undeva, cândva, de demult, un bolnav turbulent a fost scăpat, din greşeală, într-o piscină cu apă rece, şi asta i-a făcut bine.

— Asta nu-i datină, este rezultatul practic al unei observaţii. Nu-i datină decât dacă imortalizează un eveniment sau altul. De pildă, dacă dumneata ai avut vreun străbunic care şi-a câştigat într-un fel o anume faimă, şi dacă, de-atunci încoace, urmaşii îl evocă printr-o anumită treabă pe care o fac zi de zi.

— De-astea avem şi noi în familie, rogu-vă frumos, deşi nu suntem neam de conţi. Bunică-miu a împrumutat şase sute de lire ca să cumpere o vie, s-avem şi noi o viişoară, şi de-atunci încoace taică-miu, eu şi cei doi fraţi ai mei ne-amintim în chip sistematic de această gafă celebră ori de câte ori plătim ratele şi dobânda.

Se simţea din felul în care expunea lucrurile că Jagodek nu face parte din marea familie a păstrătorilor de datini, însă, din cine ştie ce motive, sir Felix ţinea morţiş ca uriaşul lui gardian roşcovan şi pistruiat, de-o nesimţire de-a dreptul enervantă, să ştie câte ceva despre tradiţii.

— Uite, Jagodek, iar n-ai nimerit-o. Marii noştri oameni de stat au zis că Anglia sau va rezista graţie tradiţiei, sau se va nărui. De-aceea nu se abrogă-n ţara noastră nicio lege. Tribunalele noastre continuă să aplice până-n ziua de azi legile pescăreşti de-acum cinci sute de ani.

— Asta-i tare interesant. Că şi mie-mi place pescuitul. Numai că-n ultima vreme nu prea am timp de-aşa ceva. Eu aş zice să vă-ntindeţi o juma' de oră, poate c-o să vă mai treacă agitaţia de-acum.

Felix continuă să citească volumele. Dacă n-ar fi fost îndrăgostit de Ellen Grace, sanatoriul din Highgate i-ar fi tihnit în mai mare măsură

decât castelul medieval. Personalul institutului făcea tot ce-i stătea-n putinţă să atenueze atmosfera spitalicească a incintei. Sanatoriul se compunea din două aripi, dintr-o secţie deschisă, pentru bolnavii de nervi şi una închisă, pentru bolnavii mintali, la care fusese internat şi sir Felix de către ai lui. Uriaşele coridoare luminoase, cu piloni de marmură, cu mozaic, cu tablouri şi covoare, saloanele spaţioase cu ferestre mari, holul care amintea de marile hoteluri, camerele prevăzute cu balcoane, mobilate cu piese hipermoderne, amintind tot de hoteluri, urmăreau un singur obiectiv; acela ca bolnavii să nu-şi simtă destinul împovărat.

În ciuda sfatului lui Jagodek, Felix nu se culcă, ci îşi întrerupse studiul in-folio-urilor şi coborî în holul sanatoriului, care ţinea loc şi de salon. Şi ce salon! Zăbrelele de fier de la ferestre fuseseră aurite şi uriaşa terasă pe care-şi luau bolnavii gustarea de după-amiază părea aproape un spaţiu liber. Plasa aceea subţire, din oţel fin, confecţionată pentru gentlemeni, era aproape în întregime acoperită cu viţă sălbatică.

Era de-a dreptul încântător! Infirmierii în livrele albastre cu bumbi aurii aduceau cu personalul unui hotel. Doar atunci când grăbitul domn' Birbaum, vrând să-şi termine gustarea mai repede, şi-a turnat ceaşca de cacao în buzunar, ca s-o ducă în cameră, şi când doamna Hughes a îndrăznit să pufnească în râs, ceea ce l-a rănit pe domnul cel sobru atât de mult în amorul propriu, încât a vrut s-o sugrume pe loc pe cucoana cu pricina, doar atunci s-a vădit faptul că valeţii în livrea care-şi făceau discret de lucru prin preajmă au fost în stare, să-l îndepărteze pe domnul Birbaum din încăpere, fără mare tevatură, în mai puţin de trei secunde.

De-acum, pe coridor, Felix se uita zâmbind la Jagodek care-l urmărea prompt la tot pasul.

— Ce-o să se-ntâmple, bătrâne, dac-o să dau cu pasul de-aici? îl întrebă el pe infirmierul-şef.

— Nu se există una că asta. Da' hai să zicem că s-ar întâmpla, răspunse Jagodek. Dac-ar fi să evadaţi, sir, şi să ieşiţi din clădirea asta în ciuda rănilor pe care le-aţi căpăta, mi-aş pierde slujba.

— Nu uita, Jagodek, că-n cazul acesta m-aş simţi obligat şi nu te-aş lăsa să mori de foame.

Sir Felix cel voios şi pus la patru ace îşi salută cu un surâs graţios colegii ţicniţi care serveau gustarea şi-l întrebă cu sincere regrete pe domnul Prosley dacă-i mai orăcăie broaştele în cap. Domnul acesta susţinea că-n timp ce făcea baie, un broscoi i-a pătruns în creier pe canalul auditiv şi acolo a luat proporţii, ba, chiar a întemeiat, în condiţii misterioase, o familie şi împreună cu descendenţii lui, de câte ori stă să plouă, i se caţără în vârful creierului şi-ntreaga familie începe să orăcăie. De câţiva ani buni este ţinut aici şi i se pregăteşte

operaţia chirurgicală prin care or să i-l scoată din cap pe mr. Murdock şi pe copiii lui. Bătrânul domn susţine că pe broscoiul-şef îl cheamă mr. Murdock.

Pe urmă îl salută pe pianistul care de opt ani n-a mai scos un cuvânt. Are un pian fără coarde, toată ziua cântă la el cu ardoare şi cu o seriozitate atât de pătimaşă, încât, atunci când se adânceşte într-un acord mai dificil, îi tresaltă pe ţeastă cele trei fire de păr care i-au mai rămas. E singurul care aude muzica claviaturii mute, asta din cauză că la un concert a fost huiduit şi de-atunci îi socoate pe oameni nedemni de a se desfăta cu arta lui divină.

Pe urmă flecări niţel cu durdulia, surâzătoarea şi eleganta lady Norton.

— Azi sunteţi de-o frumuseţe răpitoare, lady Anna — spuse el înclinându-se după ce-i sărută mâna.

— Iar dumneavoastră sunteţi drăguţ ca-ntotdeauna, sir Felix. Mi-am asasinat douăzeci de soţi dar, dac-aţi fi fost unul dintre ei, poate c-aţi fi trăit şi azi.

— Tot la aiurelile astea vă stă mintea? Soţii dumneavoastră au fost îngropaţi, a venit primăvara, vine gustarea, haideţi să bem o cafea cu guler, lady Anna.

Doamna care susţinea că şi-ar fi asasinat cei douăzeci de bărbaţi era, în realitate, nevasta unui mic negustor londonez. Nu putea emite pretenţii nici la titlul de lady, căci numele de fată îi era Anna Safranek şi se trăgea dintr-o familie de austrieci. Aşadar, chiar dacă nu era descendenta unei familii de lorzi, datorită pământului natal i se cuveneau unele favoruri aristocrate, fiind şi ea o Anna de Austria. Iar Felix se apucă să-şi mănânce gustarea şi să asculte povestea celor douăzeci de bărbaţi asasinaţi, pe care această lady o depăna ori de câte ori i se oferea prilejul.

Deodată, pe uşa uriaşă cu două canaturi, intră cineva şi dolofanul de mr. Rolland, cu ţăcălia lui căruntă, stând pe jos în genunchi, îşi ridică privirea de pe trenuleţul ce gonea în cerc pe duşumea şi dădu voios un strigăt, obişnuitul refren cu care erau întâmpinaţi debutanţii, bolnavii proaspăt internaţi.

— Un băiat nou! Exclamaţia făcu înconjurul salonului:

— Un băiat nou! Un băiat nou!

Băiatul cel nou era de fapt, o fată.

Dar ce arătare bizară şi înspăimântătoare! Avea o rochie neagră, dantelată, cu trenă, cu care mătura podeaua, cu mâneci, cu nasturi la încheieturi şi la gât, cu cordon la brâu; părul i se revărsa din coc ca penele unei măturici de praf, iar de sub acesta se iţea o panglică de ziceai că-i o elice de bombardier; pe piept avea o broşă de sticlă cât palma, ţinea în mâini un evantai de fildeş, iar în picioare avea nişte pantofi lunguieţi, ascuţiţi, demodaţi, ca nişte papuci; cât despre obraz,

şi-l albise cu o pudră hidratantă în asemenea hal încât s-ar fi refugiat înspăimântată din calea ei orice stafie care ar fi dat ochii cu ea pe coridoarele vreunui castel părăginit.

Adăugaţi la toate astea faptul că în răstimpuri îşi bulbuca ochii de parcă ar fi avut năluciri, iar alteori şi-i închidea plină de demnitate, făcându-şi vânt cu evantaiul; păşea împingându-şi maxilarul în faţă, cu un mers de lebădă ramolită şi smintită.

În primul moment lumea aproape că intră în panică. „Băiatul cel nou" era înfricoşător. Mai ales atunci când, cu un glas răguşit, ca din mormânt, holbându-se undeva în aer, cu braţele sleite întinse în faţă, rostea cuvintele:

— O, Doamne! Anthony, valetul, să-mi aducă o ciocolată cu caimac din temniţa castelului. Şi cozonac, cozonac. Gemea ea cu glas stins, gârbovindu-se un pic: Cozonac, că mi-e foame şi la douăsprezece mă pornesc să bântui.

Lui Felix îi rămase plăcintă-n gât şi fu zguduit, mai întâi de un acces de tuse, apoi de hohote de râs. Doamne sfinte! Păi, asta-i Ellen! Ellen Grace în rol de zăludă!

În numele pacienţilor, domnul Prosley ieşi degrabă în întâmpinarea doamnei care se vedea de la o poştă că-i mare cucoană:

— Milady! Mă numesc Mr. Edward Prosley, cred c-aţi auzit de mine. Sunt în aşteptarea unei operaţii de renume mondial, am broaşte pe creier.

— A, cum să nu! răspunse ea. Miorţăindu-se cu un glas de dincolo de mormânt, frângându-se de şale. Mi s-a vorbit de dumneavoastră pe lumea cealaltă. Pentru că acum două sute de ani am fost urcată pe rug pe locul Trafalgar Square-ului din zilele voastre.

— Asta aduce noroc — observă Gandhi aruncând o privire din cearşaful în care era înfăşurat.

Domnul grăsun, cu ţăcălie, se ridică cu chiu cu vai de la pământ, îşi părăsi trenuleţul şi se apropie de distinsa doamnă care continua să se poarte cu atâta demnitate.

— Mă numesc mr. Archibald Holland. Sunt şef de gară pensionat pe nedrept. Mă bucură, nespus plăcutul carambol prilejuit de-această întâlnire. Am dori să ştim cu toţii după cine să purtăm doliu în persoana răposatei Milady din viaţa-i anterioară.

Felix îşi înfipse unghiile în carne să nu pufnească în râs şi rămase cu gura căscată când logodnica lui, cu un gest foarte bine cunoscut lui. Cu bărbia ridicată şi ochii închişi, spuse:

— Mă numesc Anna Emerencia Hontings. Membră a unei familii de pairi, deţinătoarea Ordinului Lânii de Aur şi al Jartierei şi, în această ipostază, am ajuns pe eşafod din cauza Trandafirului Alb. Cenuşa mi-a fost împrăştiată-n cele patru zări, dar de-atunci încoace, în fiecare zi după gustarea de după-amaiză, între patru şi opt, mă cuprinde

neastâmpărul şi încep să bântui…

— Fiţi atât de bună şi porniţi-vă să bântuiţi pe terasă, o anunţă Jagodek; gustarea o aşteaptă pe luminăţia voastră adormită.

— Mulţumesc. Se tângui noul băiat cu fata albă ca varul. Dar spune-mi, om bun, pe unde se poate bântui aici la miezul nopţii?

— Asta nu se poate aici. Asta-i sanatoriu, nu hotel. Nu vă putem lăsa să plecaţi haihui decât pe răspunderea rudelor şi toată lumea este obligată să se-ntoarcă până-n ora opt, chiar şi-n acest caz, îi răspunse prozaicul infirmier-şef.

— Uite colo un chipeş Făt-Frumos lângă pocitania aia grăsană, vulgară. Anthony, du-mi acolo scutul cu cafeaua şi cozonacul.

Felix pricepuse că n-are voie s-o recunoască pe Ellen, aşa că se mulţumi să-i sărute mâna şi să se prezinte:

— Sunt lordul Hontings.

— Strănepotul meu!

La această replică fu nevoit să râdă cu gura până la urechi, căci Ellen Grave avea nouăsprezece ani. Iar aşa-zisul ei strănepot sărise de douăzeci şi patru. Plină de tact, Ellen aranjă lucrurile în aşa fel încât să rămână singură eu el. Mai întâi scrâşni din dinţi în direcţia Annei de Austria, pe urmă vru să-i scoată un ochi, să vadă dacă-i adevărat, iar în cele din urmă, cu o mişcare lentă. Îi turnă în poală o ceaşcă cu cafea, primind drept răsplată o palmă năprasnică, la care o înşfăcă cu amândouă mâinile de coc pe cucoana cea durdulie, iar apoi apăru Jagodek şi făcu ordine.

Până la urmă, cei doi logodnici rămaseră singuri.

— Ellen? Te-ai scrântit la cap?

— Fireşte, din moment ce-s aici.

— Nu-ţi permit una ca asta.

— Locul meu e lângă tine, Felix. Şi, de altfel, vreau să ştiu şi eu ce s-a-ntâmplat, ce gânduri ai?

— Păi treaba-i încurcată rău. Căci atâta timp cât sunt declarat nebun, nu mă pot însura. Aveam un plan foarte bun, dar am făcut o mare prostie. Aveam de gând să provoc mai multe scandaluri ca să-i bag în boale pe aristocraţii ăia îngâmfaţi, să se sature şi să pună capăt acestui joc mârşav. Din păcate, nu mi-a dat prin minte că or să mă găbjească în balconul primăriei. Şi-acum Jagodek, huiduma aia vânjoasă, stă cu ochii numai pe mine.

— Nu-i nimic, îi făcu stafia ştrengăreşte cu ochiul şi pentru o clipă îşi ieşi din rol ca să-i zâmbească drăgălaş, ne vom lua noi tălpăşiţa de-aici, bătrâne!

— Cum?

— Păi mi-am făcut şi-un plan.

Şi i-l povesti. Iar Felix trebui să-şi adune toată stăpânirea de sine ca să nu sară de gâtul matusalemicei Anna Emerencia cea executată,

peste veacuri, şi pe eşafod şi pe rug, şi să n-o copleşească cu sărutări la masă, în văzul atâtor confraţi duşi cu sorcova.

CAPITOLUL ŞAPTE.

Cei de la ospiciu se obişnuiseră cu ideea că după-amiază între patru şi şase, dar mai ales de la miezul nopţii până-n zori sunt orele la care bântuie Anna Emerencia. La douăsprezece fix un ceas de pe noptieră îi suna deşteptarea, nu cumva să-ntârzie dacă se-ntâmpla să fie prea adânc cufundată în lumea viselor veşnice, şi-atunci Anna Emerancia îşi trăgea o cămaşă de noapte peste pijama îşi punea-n picioare târlicii roşii cu şpiţ şi se pornea să bântuie de colo colo pe coridoare, cu ochii închişi şi cu braţele întinse în faţă. O lăsau în pace.

În acest lăcaş, tot omul putea să-şi vadă liniştit de treabă, cu gărgăunii lui cu tot, cu condiţia să nu facă gălăgie şi să nu facă vreun rău altui bolnav. Clădirea-i atât de mare, are atât de multe coridoare, încât nu deranjează pe nimeni dacă se fâţâie de colo-colo pe scări, pe culoare, claxonând sinistru, în surdină, la intersecţii.

Felix, în schimb, se plângea de la o vreme de coşmaruri şi cerea să i se administreze somnifere. Medicamentele aveau un efect miraculos. Putea fi auzit sforăind de se cutremurau pereţii.

La început, Jagodek mai băga din când în când capul să se convingă că totul e-n ordine în ceea ce-l priveşte pe tânărul păzit cu atâta străşnicie, dar cu timpul se obişnui cu gândul că acesta, cu scurte întreruperi, sforăie până-n zori. Şi după ce se obişnui cu acest gând, Felix, care în fiecare seară îşi arunca somniferul, îşi putea pili liniştit zăbrelele de la fereastră, la adăpostul sforăitului simulat. Pila împreună cu alte lucruri trebuincioase intraseră-n ospiciu cu prilejul vizitelor făcute de Bob surorii sale, devenită stafia cu numele de Anna Emerencia. Bob era entuziasmat de sir Felix, având pentru el o simpatie totală, din aceea care se-nfiripă cât ai clipi între doi neserioşi, şi până acum îi făcuse praf două motociclete şi trei automobile, câştigându-l cu uşurinţă de partea lui ori de câte ori era rost de vreo trăsnaie. Ei trei formau un cerc închis, o gaşcă perfectă, a cărei regulă de căpătâi era aceea că totul trebuie luat în râs şi că viaţa oferă lucruri serioase doar fariseilor.

Aşadar, Bob introdusese în sanatoriu o pilă din cel mai rezistent oţel, o frânghie la fel de rezistentă, iar în noaptea evadării se introdusese şi pe sine. Înainte de vizita medicală se ascunsese sub patul soră-sii.

La ceasul fantomelor, de după miezul nopţii, pe când Felix tocmai ţinea pauză de sforăială, în faţa uşii lui se ivi, în uniforma ei sau, mai bine-zis, în cămaşa ei de stafie, Ellen, care îi şopti lui Jagodek:

— Adineauri a coborât pe fereastra temniţei din turn prizonierul pe nume Felicitas, cel închis aici pentru că-n timpul vieţii mele a cutezat să mă asedieze cu iubirea-i.

În pofida acestor cuvinte, lui Jagodek îi pică pe dată fisa despre ce-i vorba şi dintr-un salt năvăli în camera lui Felix. Prea târziu! Zăbrelele erau pilite, de una din ele era legată o frânghie lungă, coborând până-n grădină.

Clădirea se umplu de vacarmul soneriilor de alarmă! Nu s-a născut omul care să poată escalada zidul înalt al grădinii, tivit cu sârmă ghimpată! O întreagă cohortă de infirmieri şi medici dădu năvală în parc. Profesorul Palmers îşi smulgea părul din cap! Apoi se auzi un huruit, toată lumea se repezi la poartă, dar prea târziu.

Diavolul ăsta a spălat putina! Demarează-n viteză călare pe-o motocicletă Harley Davidson, e îmbrăcat în costumul lui preferat din camgarn de culoare galbenă şi mai are şi porcăria aia de ţilindru galben pe cap, şi uite-l c-a şi dispărut în curbă.

Jagodek bine-nţeles c-o să-şi ia zborul de-aici. Apucă, să mai bombăne că tot nu-i face nicio plăcere să păzească oameni normali.

Se lansează în toate direcţiile apeluri prin radio. De la institutul de boli mintale din Highgate a evadat nebunul cu următoarele semnalmente… găsitorii sunt rugaţi să-l transporte la cea mai apropiată secţie de poliţie chiar şi cu forţa. Celui care-l va descoperi pe-acest individ periculos i se oferă recompensă.

În acest timp, individul considerat de-a dreptul un pericol public se strecură din camera lui în care stătuse până atunci ghemuit sub pat. Bine-nţeles că cel care spălase putina pe motocicletă, având asupra lui semnalmentele exterioare cuvenite, fusese Bob, care după câteva mile îşi puse pe cap şapca în locul jobenului galben. Atunci când cordoanele poliţiei îi aţinură calea în împrejurimile Londrei, povesti că-n drum i-a atras atenţia un motociclist cu ţilindru galben, nu de alta, dar îşi biciuia motocicleta în timpul mersului cu o cravaşă de jocheu.

Felix se furişă în magazia cu medicamente de la etaj şi se cuibări în încăperea ticsită cu damigene, saci, lăzi, baloturi de pansamente şi pachete de vată. Căzu pe gânduri. Are vreun sens tărăşenia asta, că-l crede lumea evadat şi, când-colo, el se piteşte aici, în magazie? În orice caz, s-a zis cu escorta namilei ăleia de Jagodek. Şi cum şi destinul orb orânduieşte uneori lucrurile în aşa fel încât neroziile unor creaturi drăgălaşe şi vesele din fire să se ridice la nivelul unei strategii minuţios pregătite, s-a întâmplat ca rolul de stafie al Annei Emerencia, creat de Ellen din răzbunare, să se dovedească genial în situaţia nou-creată.

În timpul hoinărelilor ei nocturne, stafia găsea mereu câte o clipă când, scăpată de sub supraveghere, se putea strecura în magazie cu de-ale gurii şi — prin amabilitatea lui Bob, care-şi continua contrabanda cu ingeniozitatea lui dintotdeauna — chiar şi cu câte o sticlă de whisky scoţian de cea mai bună calitate şi cu ziarele de după-

amiază.

Nu puteau continua însă la infinit acest mod de viaţă, cu Felix trăind ascuns în magazia casei de nebuni şi cu logodnica lui bântuind pe post de stafie. Şi-apoi, mai e aici şi noul lui prieten, pe care în niciun caz nu-l poate lăsa în voia soartei: Tobias Vucli, inventatorul atât de prigonit al taxatorului automat al biletelor de tramvai. Trebuie eliberat şi el.

Înainte de toate, le scrise o epistolă alor săi, fiindcă încet-încet îşi instalase într-unul din dulapurile mai mari din magazie toate efectele trebuincioase sihăstriei sale. Iată conţinutul scrisorii: „*Deloc dragele mele rude! De-acum încolo voi avea grijă ca aproximativ o dată la două săptămâni străvechiul nostru nume să apară cu litere de-o şchioapă pe prima pagină a fiecărui jurnal din Anglia, iar o dată pe lună editorialul fiecărui jurnal din lume să-şi amintească, graţie mie, de numele familiei Hontings. Treaba asta o să continue până când (deloc) draga mea familie o să publice pe prima pagină a revistei, Times un anunţ în care o să arate că internarea şi sechestrarea mea la balamuc s-au datorat unei greşeli de care şi-au dat seama şi medicii şi (absolut deloc) respectabila familie. Vă salut (câtuşi de puţin) cu drag. Felix.*”

Bob. Care era şugubăţ de felul lui, plecă la Daughter Hill şi puse scrisoarea la poşta din localitate, ca să bage familia în sperieţi şi pentru ca autorităţile locale să împânzească ţinutul cu patrule de noapte, cu poliţişti în uniformă şi-n civil, cu jandarmi şi, în cele din urmă, cu efective ale armatei. Şi astfel ajunse Bob ziarist.

La început fu dat afară din redacţia lui Evening Herald, unde se prezentase cu un interviu luat în faţa restaurantului din Daughter Hill, nebunului căutat de o lume întreagă. A doua zi se descoperi că nebunul expediase o scrisoare ce purta ştampila oficiului poştal din Daughter Hill şi Bob fu rechemat îndată la redacţie. Senzaţia săptămânii următoare o constitui un nou interviu cu lordul alienat mintal, dispărut în împrejurări misterioase, interviu a cărui autenticitate era certificată de propria-i semnătură.

Bob nu se arăta dispus să vândă pontul când şi unde se-ntâlnea cu nebunul care, după părerea lui e cât se poate de teafăr la cap şi s-a angajat într-o luptă prin care doreşte să dovedească acest lucru. Ca o lovitură de trăsnet a căzut copia epistolei-ultimatum expediată din Daughter Hill de nebun şi scrisă cu propria-i mână. Totodată, dădea de ştire că se va deghiza a-ntâia şi va hoinări prin ţinutul natal în postură de pândar. Cu o barbă până la brâu. Urmare a declaraţiei publicate în presă, un pândar fu pus sub stare de arest şi amărâtul fu cât pe-aci să crape de groază când un poliţist, cu un zâmbet triumfător, îl trase vârtos de barbă. Câteva fire rămaseră în palma poliţistului, dar barba, luată în ansamblu, şi urletul pe care-l provocă smucitura risipiră orice urmă de îndoială. În schimb, Bob era filat de-o

haită-ntreagă de sticleţi şi detectivi particulari, dar fără niciun rezultat. Drumurile lui îl purtau la redacţie, la balamuc, unde-o vizita pe nefericita lui soră cu mintea rătăcită, la cafenea şi la cursele de cai, dar nu rămânea nicio clipă nesupravegheat.

Prefectului îi sări muştarul când, în ciuda supravegherii stricte, neîntrerupte, consemnate în procese-verbale şi dovedite chiar şi de seturi întregi de fotografii, jurnalul publică o nouă declaraţie, ba chiar o poză izbutită a lui Sir Felix, care ţine în mână un Ireland Magazine apărut cu douăzeci şi patru de ore în urmă, ce poate fi recunoscut după pagina întâi.

După aceea începură să: planeze bănuieli asupra unor înalţi funcţionari din aparatul poliţiei, pe urmă bătrânul proprietar al cărui chiriaş era Bob fu şi el tras de uriaşa-i mustaţă pe oală, pentru ca în cele din urmă, poliţiştii să rămână năuci în faţa unui miracol viu, de ne-nţeles.

Nimănui nu-i trecu prin minte că, în pofida zăbrelelor pilite şi a frânghiei, precum şi a motociclistului cu joben galben, sir Felix se ascunde acolo unde nu-l caută nimeni: în clădirea ospiciului. Tâlcul acestei întâmplări nu-l putea desluşi decât cel care-o privea dintr-o perspectivă fantomatică, doar astfel şi-ar fi dat seama că spiritul atât de popular care bântuia atât de paşnic prin balamuc, joacă rolul ofiţerului de legătură dintre magazia de medicamente şi reporter.

Încet-încet se apropia însă termenul-limită, de două săptămâni, şi sir Felix trebuia să facă ceva, dacă voia să se ţină de cuvânt. Mai întâi luă legătura cu Tobias Vucli. Pe Tobias Vucli, Felix îl etichetase drept unul dintre alienaţii mintali perfect normali, ba chiar înzestraţi cu o logică de fier atâta timp cât nu aduc vorba despre ideea lor fixă.

Medicii stagiari îi iau adesea pe indivizii fanatici drept alienaţi suferind de-o fixaţie. Dacă bolnavul consideră că nu taxatorul automat de bilete de tramvai sau vreo altă absurditate tehnică de-acest fel constituie o reformă ce se cere grabnic înfăptuită, ci obiectul acesteia trebuie să fie controlarea de către stat a supraproducţiei sau a produselor de brutărie, s-ar putea ca respectivul să ajungă într-o bună zi publicist sau ministru.

Ştiinţa medicală a zilelor noastre nu a delimitat cu exactitate reiterarea fanatică a ideilor reale de ideile fixe. Din această cauză, uneori, se descoperă cu întârziere că ideile unor mari reformatori n-au fost reale, ci fixe. Dar asemenea cazuri nu mai pot fi tratate, fiindcă între timp aceştia au ajuns să ocupe poziţii înalte, să se bucure de autoritate şi de-o recunoaştere universală. Deşi aceştia ar mai putea fi salvaţi, printr-o intervenţie medicală oportună pentru clasele de jos şi mijlocii.

În ceea ce-l priveşte pe cititorul căruia i se pare că sesizează o contradicţie între conduita raţională, logică a bolnavilor şi boala lor

mintala incurabilă, îi recomand călduros să apeleze la serviciile unui psihiatru. Pentru lămuriri suplimentare, bine-nţeles. Ar putea afla, astfel, că unii indivizi sunt în stare să se poarte frumos timp îndelungat, să aibă aşadar această isteţime (uneori tocmai aici e buba) şi nu comit o crimă decât atunci când se găseşte cineva care să pună la îndoială faptul că au o ureche sau amândouă apendicele din aur. Sunt de acord până şi cu asta. Omul bine crescut să nu pună la îndoială afirmaţiile altuia. Şi-n ceea ce priveşte organele noastre anatomice, am auzit de-atâtea ori vorbindu-se de dinţi de aur sau de proteze de-argint, aşa că de ce n-ar avea cineva şi apendicele dintr-un metal preţios? Ce mai contează asta pe lângă celelalte cuceriri ale epocii noastre? Nu putem combate cu toată certitudinea că cineva ar putea avea două apendice, fiindcă ştiinţa medicală a arătat că un apendice este la fel de inutil ca şi două. Rezultă şi de-aici că nebunul are o logică a lui, dar superficială este doar critica semenilor lui întregi la minte.

Într-o dimineaţă Tobias Vucli dădu peste o scrisoare printre schiţele invenţiei sale, pe care le păzea ca pe ochii din cap, ţinându-le pe noptiera de lângă pat.

„*Dear mr. Vucli! Am contactat o mare putere în legătură cu brevetul dumneavoastră şi cu intrigile a căror victimă sunteţi. Marea putere a hotărât să vă elibereze printr-o acţiune subversivă dar eficace, putând achiziţiona astfel patentul dumneavoastră referitor la taxatorul automat al biletelor de tramvai, în folosul armatei sale recent reorganizate. După părerea experţilor militari, printr-o serie de modificări minore, ar putea deveni o bună armă ofensivă. Nu vă pot oferi acum alte detalii. Vă rog să aveţi în această noapte amabilitatea de a vă deplasa până la magazia de medicamente în care m-am retras pentru moment. Fireşte, totul este strict secret! Vă rog să distrugeţi aceste rânduri de-ndată ce le-aţi citit! Trăiască automat. Sir Felix*!”

La ora unu noaptea în magazie apăru Tobias Vucli în ţinută de noapte care, potrivit unei vechi convingeri de-a lui, în cazul unui inventator nu putea fi decât uniforma lăncierilor scoţieni, cu cimpoi cu tot. Mai ales în această aripă a ospiciului, fie ora cât de târzie, oricine se putea plimba în asemenea veşminte fără să bată la ochi. Ba se putea-ntâmpla să trezească bănuieli dacă se apuca să umble în pijama.

— Domnule! Dumneavoastră sunteţi patronul meu şi de-aceea într-o bună zi o să ajungeţi cunoscut de lumea-ntreagă. Datorită, în mod expres, dumneavoastră, invenţia mea va deveni parte integrantă a tezaurului întregii omeniri.

Felix îi strânse mâna viguros.

— Poate voi fi nevoit să vă reneg şi n-o să mi se poată pune-n cârcă treaba asta. Oricum, vă mulţumesc pentru încrederea pe care mi-o

arătaţi. Lui Felix îi plăcea distracţia. Din această cauză nu odată îi dădea domnului Vucli replici pe care acesta, din cauza tonului pătimaş, nu le pricepea deloc şi atunci i se scăldau ochii în lacrimi.

— Prietene! răspunse el impresionat. Vă permit ca de azi încolo şi dumneavoastră să mă numiţi tot astfel.

— Daţi-mi voie să vă sărut mina! zise Felix şi, văzând că domnul Vucli chiar îl lasă, ridică deasupra capului mânuţa zdravănă cât tava a acestuia şi făcu câţiva paşi de menuet în jurul prietenului şi colegului său. În familia noastră, a lorzilor Hontings, acesta este un omagiu mai presus de sărutul mâinii. Iar acum iată despre ce-i vorba: aţi auzit vreodată de Fulton sau Galilei?

— Mi se pare că nu-s la mine-n secţie, dar paremi-se c-ar fi în pavilionul B.

— Nu m-aţi înţeles. Ăştia-s nişte inventatori. Fulton a inventat motorul cu aburi şi la primul lui drum puţin a lipsit să nu fie linşat. Galilei a zis despre atracţia gravitaţională că…

— Gata, ştiu! E un tip mărunţel, cu barbă! E internat jos, la furioşi.

— Exact, îi dădu pace Felix, ca să treacă odată şi peste asta. Nu v-am amintit despre aceşti iluştri confraţi decât ca să vă-ndemn să nu daţi îndărăt din calea nici unei greutăţi! Pentru această invenţie s-ar putea ca omenirea să aştepte şi din partea dumneavoastră să suferiţi întrucâtva!

— Aveţi dreptate, răspunse inventatorul codindu-se, dar tot nu m-aş transfera cu dragă inimă la secţia de furioşi. Dacă însă omenirea ţine morţiş la asta.

— Altfel de suferinţe trebuie să răbdaţi. Turnaţi-vă nişte whisky.

— Accept asta pentru sfânta noastră cauză.

— Iarăşi n-aţi nimerit-o! Hopa! Nu de-acolo, ăla-i spirt medicinal. Acest mini-bar al sanatoriului este folosit şi ca depozit farmaceutic. Vreau să vă rog, şi trebuie, să faceţi asta de dragul invenţiei dumneavoastră, mâine la miezul nopţii să vă împachetaţi cu grijă toate catrafusele şi din coridorul care se deschide din salon să vă strecuraţi în cabinetul de diatermie. Până atunci o să ajung şi eu acolo. Restul e treaba marii puteri sud-americane. Nu beţi de-acolo, că ăla-i carmol.

Domnul Vucli promise că va proceda întocmai, îi mulţumi smiorcăindu-se niţel şi apoi plecă. Faptul că sir Felix se dădea în vânt după compania domnului Vucli ţinea de caracterul lui excentric. Împreună evadaseră şi prima oară, când iluminaseră norodul vorbindu-i din balconul primăriei; de ce să nu-şi continue aventurile tot împreună? Pe urmă, Felix îşi aşternu sub cap o pernă de vată şi adormi.

A doua zi, în primele ore ale după-amiezii, înfăşurându-se din cap până-n picioare într-un cearşaf flauşat, reuşi să pătrundă în cabinetul

de diatermie proaspăt utilat şi încă nedat în folosinţă, unde se aflau câteva aparate electrice. Câteva dintre acestea erau încă în lăzi sigilate. Scoase două aparate din ambalajele lor. Prudenţa îl îndemnă să se pitească în spatele unui uriaş aparat pentru raze. Stafia cu numele de Anna Emerencia, care-şi făcea între patru şi şase rondul bântuind pretutindeni, intră plutind şi-n această încăpere şi din şliţul rochiei scoase câteva sandvişuri şi ţigări, apoi îşi continuă în altă direcţie peregrinarea de după moarte. După ora zece, tiptil şi cu băgare de seamă, se strecură înăuntru cu valijoara lui şi domnul Vucli.

— Iată-mă, sir. Pregătit să-mi dau şi viaţa ca să-mi valorific invenţia.

— Bravo! Asta da vorbă de bărbat! Iată această ladă în care s-a aflat un smulge-peri din ăla de-i zice depilator; trebuie să vă instalaţi în ea ca să vă scoată mâine de-aici în locul aparatului.

— O să dau de naiba. Spuse cu îngrijorare-n glas Tobias.

— Chiar nu puteţi suporta un pic lipsa de confort?

— Ba da. Însă dacă or să mă ducă de-aici în locul aparatului ăluia şi până la urmă or să se prindă că nu ştiu să depilez, s-ar putea s-o bag pe mânecă.

— Aveţi dreptate, la asta nu m-am gândit, răspunse Sir Felix fără a mai încerca să-l contrazică. Dar până la urmă o să vă intraţi în mână într-un fel sau altul, acum esenţialul este să luaţi loc într-una din lăzile astea. Iar eu o să mă ascund în locul lămpii de cuarţ.

— Mai bine să facem schimb de locuri. Mi s-a spus de mai multe ori că atunci când sunt bine dispus strălucesc tot, aşa că, având această însuşire, aş putea ţine locul acestui aparat.

— Excelentă idee! Văd că nu inventezi doar taxatorul automat al biletelor de tramvai ci, la nevoie, te inventezi şi pe dumneata însuţi. Aşadar, ţuşti în lada lămpii de cuarţ şi cât mai multă voie bună şi strălucire, ca să le creăm controlorilor iluzia unei lămpi cu cuarţ.

— Las' pe mine! Ştiu să mă prefac a-ntâia.

Se ghemui în ladă şi se şi apucă să rânjească cu o mutră fericită.

— Excelent! zise Felix cu entuziasm şi pe loc îi închise, capacul, apoi puse lacătul.

Pe urmă se ascunse în cealaltă ladă şi, pe când bântuia în toiul nopţii, Anna Emerencia sigilă şi lada lui. A doua zi în faţa sanatoriului trase un camion al unei firme specializate în transportarea mobilei şi şoferul se prezentă la poartă ca fiind de la compania „Underson" şi spuse că a adus înapoi un depilator şi o lampă cu cuarţ, fiindcă în locul aparatelor comandate primiseră unele deja folosite. Cele două lăzi fură duse sus, celelalte două coborâte şi camionul o luă din loc.

CAPITOLUL OPT.

Există oameni care, orice-ar face, tot nu-i bine. De pildă, acest Felix. Mai întâi şi-a pus în cap toată familia, fiindcă prin conduita lui

încălcase tradiţiile. Pe urmă şi-a făcut reapariţia la străvechiul castel din Daughter Hill însufleţit de cea mai devotată veneraţie pentru datinile strămoşeşti, iar asta s-a dovedit a fi şi mai puţin pe placul familiei.

Merită să vedem în ce fel şi-a făcut reapariţia. Până şi ziua cu pricina pare să ne ducă cu gândul la crâncena istorie a Angliei. Nori mari, întunecaţi pluteau pe cer cu o viteză neobişnuită şi şuierul prelung al vântului îndoia la pământ puieţii răsăriţi în peisajul scoţian arid, stâncos, făcând să trosnească şi coroanele semeţe ale stejarilor regali. În văzduh, deasupra acestui ţinut pustiu, ostil. Se-nvolburau stropii jilavi împrăştiaţi care, atunci când li se-mpotriveşte vântul, nu pot lua forma unei ploi ce-şi urmează-n chip firesc traiectoria verticală, ci plutesc şi se-nvârtejesc în fantastice volburi şi pâlnii, pentru ca printr-o atingere misterioasă, neaşteptată, să poposească pe obrazul medicului de ţară înfăşurat în pelerină, cu melon pe cap, care orbecăie clănţănind din dinţi, îndreptându-se spre o nouă urgenţă, singur-singurel pe această vreme haină.

Pentru câteva clipe, aidoma unor efemere semnale Morse venite din cer, se-arată şi razele lunii. Undeva cântă o cucuvea prevestind moartea cuiva. În zare o linie de foc brăzdează pe neaşteptate bolta: semn că se apropie stihiile. Iar copacii scot un ţipat sfâşietor, parcă de durere că vântul cu miliarde de gheare le despoaie necruţător coroanele.

Poate că pe-o asemenea furtună şi-a căutat scăparea din Anglia, Iacob al II-lea. Acest principe evlavios şi poate că pe-o noapte ca asta au mărşăluit în răpăitul înăbuşit al tobelor puritanii puşi pe fapte mari, şi poate că tot astfel vâjâia vijelia la debarcarea lui Carol Stuart, şi poate că aceeaşi culoare locală i-a întâmpinat şi pe vikingii cei războinici, care au năvălit pe neaşteptate pe-aceste meleaguri. Sau poate că timp de două mii de ani acest ţinut a fost cufundat într-un somn adânc şi n-a făcut decât să viseze, cine ştie?

Deodată, un stejar bătrân crezu că s-a scrântit la cap. De bună seamă că s-ar fi apucat să se frece la ochi, dacă ar fi avut mâini sau ochi. Aşa însă, nu-i rămase decât să-şi scuture coroana, eventual ceva mai energic decât l-ar fi îmboldit rafalele de vânt, fiindcă, iată, dinspre vale se apropie în marş, într-o lungă formaţie şerpuitoare, o oaste de lefegii, o oaste-ncrezătoare-n forţa ei, mărşăluind plină de demnitate, iar în frunte, călare pe un bidiviu alb, cu un scut pe care la lumina lunii sclipeşte blazonul, cu un coif cu vizieră şi panaş, se află Richard Inimă-de-Leu!

Asta crezu stejarul. Dacă presupunem c-a putut cumva crede ceva. Contrariul putând fi imposibil de dovedit în cazul unui stejar; ne menţinem, aşadar, în limitele ipotezei şi nicidecum ale absurdului.

Prin urmare, acest stejar rămuros, posac şi încăpăţânat la modul

scoţian, de cum îi zări pe lefegii, crezu câteva clipe că puzderia de automobile, de vilegiaturişti cu ochelari de motociclişti şi de gramofoane din care se revărsau acordurile muzicale de week-end nu-i decât un delir.

Norii se-nvolburau în vălătuci şi noaptea se făcu neagră ca păcura dar, odată cu zvonul ce se apropia dinspre priveliştea aceea ciudată, se distingea tot mai clar şi zăngănitul ritmic al armurilor.

Ploua deja cu găleata când oastea de basm a lefegiilor se pogorî pe pajiştea dinaintea castelului din Daughter Hill. Odată cu astuparea vechilor şanţuri cu apă, îngusta margine a stâncii pe care fusese înălţat castelul luase proporţiile unei pajişti. Cavalerul cu scut şi coif de oţel îşi scoase din teacă paloşul uriaş şi-l ridică deasupra capului, la care „trupele" se opriră-n loc. Cavalerul se apropie de podul mobil, pe care acum se afla o portiţă prevăzută, ca o concesie făcută epocii noastre avansate, cu o sonerie adevărată. De la înălţimea telegarului său alb, viteazul în armură nu zări această şmecherie a tehnicii moderne, ci puse mâna îmbrăcată într-o mănuşă de oţel pe inelul străvechi, mâncat de rugină şi ciocăni cu el, de vreo opt-zece ori, în poartă. Podul mobil se clătină din toate încheieturile la fiecare bubuitură.

Bolta cerului fu sfâşiată de un fulger şi, ca un răspuns la bătăile-n poartă, stânca se cutremură când tunetul, la început stins, se amplifică într-un vuiet de proporţii cosmice, urmat de-un trăsnet ce se prăvăli din tării ca un plesnet.

Cavalerul bătu din nou cu inelul ruginit în străvechiul pod mobil. Dinspre poarta interioară se îţi o luminiţă slabă şi Wilkins, majordomul posomorit, obez şi mătăhălos îşi făcu apariţia într-un halat de postav. Cavalerul în armură coborî din şa, îşi agăţă scutul de oblânc şi, sprijinindu-se în mânerul paloşului, rămase nemişcat în faţa porţii, asemenea unei fresce dintr-o sală de arme de odinioară. Ceilalţi războinici înarmaţi cu lăncii, ca o armată de strigoi, încremeniră în aşteptare. Wilkins se uită pe vizor şi pe dată i se şi făcu rău.

Locuitorii acestui castel nu erau socotiţi ridicoli dacă se-ntâmpla să creadă în stafii. Tot aşa cum firesc este şi ca portarul unui zgârie-nori new-yorkez să considere treaba asta curată nebunie.

— Deschide poarta, Wilkins! Contele de Daughter Hill a sosit la castelul străbunilor în fruntea oştirii sale. Şi îşi ridică viziera.

Doamne Dumnezeule! Ce-i asta? Sir Felix, ţicnitul!

— Acuşica-l trezesc pe Sir Evans.

Nu-şi încheie fraza. Apucă să mai simtă doar cum prin crăpătura vizorului pătrunde în forţă o mănuşă de oţel şi-l înşfacă de gât. Cinci degete reci, de fier îi ţineau beregata ca într-o menghină.

— Slugoiule! Fă-i pe plac stăpânului tău şi deschide poarta, că de nu, o clipă nu-ţi mai este dat să trăieşti!

Slugoiul îşi adună toate forţele ca să-i poată face pe plac înainte de-a leşina şi deschise poarta.

Sir Evans tocmai se trezise cu câteva clipe înainte de bătăile-n poartă în iatacul lui din turn, de unde jurase că n-o să mai iasă afară până când nu vor fi restabilite toate datinile străvechi ale acestei familii. Se trezise cu câteva clipe mai devreme din cauza trăsnetului care se abătuse asupra paratrăsnetului din turn iscând o minge de foc şi pară în scurgerea lui pe cablul ce trecea prin dreptul ferestrei, aproape de căpătâiul moşneagului. Acesta tuşi încântat. Furtuna asta urâtă e un prilej de aduceri aminte pentru un vultan bătrân, năpârlit între zidurile vechi, atât de decente ale Daughter-Hill-ului, unde nici până-n ziua de azi n-a apus epoca superstiţiilor şi a fantomelor, ci a împietrit, preschimbându-se în datină.

În acest moment bătu la uşă şi apoi intră în iatac Anthony, pentru prima oară înveşmântat doar parţial în cei şaptezeci şi cinci de ani de viaţă şi şaizeci de ani de slujbă. Era încălţat cu un singur pantof şi fără un strop de sânge în obraji atunci când anunţă:

— Sir! La castel au sosit trupe şi n-au cu ele un îngrijitor.

— Anthony! Dumneata. Ăăă… Ştiu că la gât obişnuiai să porţi o eşarfă de mătase lungă de trei metri. Îâî… Dumneata dai buzna aici aşa, cu gâtul ăla complet golaş?

— Regret, Sir. Le-am spus trupelor că-ntâi mă duc să mă-mbrac, dar n-au răbdat una ca asta. Am avut de ales între moarte şi venirea mea neîntârziată în iatacul dumneavoastră, sir.

— Alegerea pe care-ai făcut-o. Ăăă… O voi supune judecăţii. Şi ce tot bâigui acolo?

— A sosit o societate foarte numeroasă, îmbrăcată în armuri, înzestrată cu tot felul de arme vechi şi de demult, avându-l în frunte pe sir Felix şi ţin morţiş să vadă toată familia în sala mare. Archibald, lacheul, îi trezeşte între timp pe ceilalţi domni — şi-l umflă plânsul până să-şi termine vorba — în picioarele goale, fără ciorapi, sir. Voi cere să fiu concediat.

Din tării se prăvăli încă un fulger însoţit de un tunet atât de năprasnic, de se cutremurară şi cerul şi pământul, apoi, ca la un semn, se porni o ploaie torenţială cu stropi grei şi deşi, ropotitori şi răsunători.

Fără să-i scadă o clipă măcar indignarea, dar constrâns de împrejurările deosebite, sir Evans se apucă să se îmbrace. Îşi pusese-n gând să nu-şi părăsească iatacul până când Felix n-o să se îndrepte, însă ca decan de vârstă al familiei nu se putea ţine deoparte când era vorba de evenimente deosebite şi de mare însemnătate.

Se zice că, punând preţ pe-o comportare întotdeauna demnă, sir Evans nu păruse mirat nici atunci când, cu vreo treizeci de ani în urmă, Anthony îl înştiinţase că lady Evans, soţia lui, a plecat de la

castel odată pentru totdeauna, împreună cu lordul Bruneley şi că-l salută din mers. Sir Evans rămăsese câteva clipe nemişcat şi n-o să se ştie niciodată ce gânduri l-au frământat în acele momente, dar se ştie că expresia feţei îi rămăsese impasibilă şi-n cele din urmă îi poruncise lui Anthony ca din ziua aceea să pună un singur tacâm la prânz, căci până atunci această masă a zilei o luase împreună cu lady. Atât de mult ţinuse la o comportare demnă, şi-n decursul timpului bătrâneţele îi strunjiseră un profil de vultan pe dinafară, dar pe dinăuntru nu-l schimbaseră deloc.

Acum însă, pentru prima oară în viaţa lui, rămase năuc când se sprijini în baston ca să intre pe uşa sălii mari. Nu se-ndoi o clipită că visează, şi nu visează orice, ci o neghiobie nedemnă de persoana lui, neghiobie care până şi ca vis e o gogomănie înspăimântătoare. În sala mare domnea, în linii mari, liniştea, dacă nu punem la socoteală zăngănitul pe care-l scoteau la fiecare mişcare ca la vreo treizeci de lefegii îmbrăcaţi, după toate aparenţele, ca pe vremea lui Henric al VIII-lea, pe când ceilalţi membri ai familiei, în mod scuzabil îmbrăcaţi într-o ţinută nu tocmai ireproşabilă, stăteau în fundul sălii, lângă peretele din dreapta, stane de piatră schimbând priviri îngrijorate. Lângă uşa dinspre scară câţiva lachei stăteau cu gura căscată şi, cea mai prostească şi mai cu noimă parte a acestei scene, pe jilţul din lemn de abanos, impozant ca un tron, şedea Felix!

Lui sir Evans îi era limpede că visează unul din acele vise numite dorinţe irealizabile, că visează în patul din iatacul lui, că abia mai respiră şi că gâfâie din cauza fripturii pe care a mâncat-o la cină. O dorinţă irealizabilă, care în chip exagerat vine să-i aline înverşunarea pe care i-a provocat-o degenerarea lui Felix. Căci, iată, în vis Felix i se arată înveşmântat în armură de cavaler, cu viziera coifului ridicată, încins cu ditamai paloşul la brâu, şade în uriaşul jilţ din lemn de abanos ce-i ţine loc de tron, stă cu picioarele răscrăcănate semeţ şi în faţa lui pe masă, se lăfăie mănuşile fine, din fier, căptuşite cu satin, îşi priveşte consângenii întinzându-se fudul, arogant, şi acum îl zăreşte pe sir Evans, care s-a oprit în prag cu ochii cât cepele.

— Anthony! Martel! Aduceţi-i un jilţ lui Sir Evans, căci potrivit datinilor din Daughter Hill, cel mai vârstnic membru al familiei are dreptul să şadă în prezenţa seniorului chiar şi la ocazii festive.

Un tunet din slavă puse punct frazei recitate c-un glas de tenor aspru, tăios, răsunător, şi c-o intonaţie plină de muzicalitate, cu accente neduse până la capătă.

— Ce-i comedia asta. Îngăimă clipind mărunt din ochi, cu vorbe încâlcite, sir Arthur, care se afla în cea mai neplăcută situaţie, din cauză că peruca i se agăţase de vârful unei suliţe şi acum, după atâtea decenii; ieşise la iveală cumplita taină a vieţii sale: era complet pleşuv, iar ţeasta îi era lucioasă ca o bilă de biliard.

— Potrivit datinilor, sir Arthur, doar eu am dreptul să-l numesc pe cel ce poate cuvântă-n prezenţa mea! Şi fiindcă îmi propun restaurarea respectivului faţă de tradiţiile strămoşeşti în această familie, unde-au fost călcate-n picioare, n-o să mă dau în lături de la nicio metodă pentru a impune în mândra cetate a Daughter Hill-ului modul de viaţă al lorzilor Hontings.

Între timp se sculase din jilţ şi-acum îşi sfredelea cu privirea, cu un aer sumbru, aproape neîndurător, rubedeniile buimace. Glasul lui păru mai degrabă poruncitor decât curtenitor atunci când i se adresă celui mai vârstnic membru al familiei, care încă aştepta să se trezească:

— Luaţi loc, sir, de azi înainte litera datinii va fi nu numai un privilegiu, ci şi obligaţie şi poruncă! Sir Arthur, care din totdeauna a fost cel dintâi în pângărirea tradiţiilor.

— Asta chiar că. Bălmăji lordul cu o sinceră indignare, de asta chiar că nimeni nu mă poate.

— Sir! Dacă mai deschideţi gura o singură dată fără îngăduinţa seniorului, în spiritul şi sub auspiciile legilor din Daughter Hill, voi recurge la forţă pentru menţinerea datinii şi-a autorităţii! Sunteţi pe primul loc în neglijarea tradiţiilor şi a prerogativelor noastre! Sau veţi susţine, poate, că-n fiecare zi vă sculaţi la ora şapte dimineaţa, mergeţi să vă rugaţi în capela familiei, faceţi o baie în apă rece ca gheaţa. Faceţi o oră exerciţii de scrimă şi pe urmă, la micul dejun, mâncaţi un peşte fiert natur, conform prevederilor tradiţionale referitoare la tutorele seniorului, prevederi ce datează din epoca străbunului nostru Robert cel Pios, care l-a salvat de la înec, din undele învolburate ale râului, pe copilul său de suflet, sir Peter Oliver Hontings?

Se lăsă o tăcere a naibii de apăsătoare.

Nu! Sir Arthur nu putea afirma despre sine că s-ar fi dedicat cultului sculării la ora şapte, iar mâncărurile de peşte îi provocau o scârbă fără margini; dacă se-ntâmpla ca temperatura din baie să fie cu trei grade sub cea pe care o comanda, strănuta săptămâni în şir, nu-i plăcea deloc să se dueleze şi, în general, era foarte predispus la îngrăşare, trupul lui puhav, flasc, nu era făcut decât pentru cultivarea plină de sportivitate a trufiei aristocratice.

— Probabil că sir Arthur şi-a dat seama că urmăresc restaurarea tradiţiilor venerate, restaurarea strălucirii cuvenite străvechiului nostru nume respectat de-o ţară întreagă şi de aceea m-a împiedicat să intru-n posesia moştenirii mele de drept. A spus că-s nebun. Sir Arthur are dreptate. M-am străduit să-mi cumpănesc bine starea psihică şi, după unele simptome incontestabile, chiar sunt alienat, zise el ridicând acuzator tonul. Ce grosolană încălcare a datinii s-a comis chiar şi-aşa, prin uzurparea moştenitorului ajuns la majorat! Nu-s nici trei sute de ani de când sfatul familiei, întrunit sub conducerea lui Sir

Anthony Henry Kazimill a întărit dreptul de moştenitor venerabilului Sir Tivald Erwin supranumit şi Erwin cel Cumplit datorită faptului că a rămas cumplit de cretin după ce în timpul unei vânători a adormit la locul de pândă şi-un cal l-a călcat pe cap. Am petrecut o după-amiază întreagă în arhiva nobiliară de la British Museum; acolo am văzut, printre altele, şi hrisovul cu pecete prin care se legiferează că atâta timp-cât stăpânitorul legitim al Daughter Hill-ului este în viaţă, Daughter Hill-ul nu poate avea alt stăpân şi, uite-aşa, a fost pus în drepturi, ca un precedent pentru cei ce vor veni, sir Erwin cel Cumplit, cel cu capul făcut chisăliţă şi, cu respect fie spus, cel cretin. Omul acesta — arătă el spre sir Arthur, care era nici viu, nici mort — a călcat în picioare atât tradiţiile referitoare la tutore, cât şi legea de netăgăduit, întărită prin pecetea străvechiului sfat al familiei noastre şi mă pot prezenta cu conştiinţa împăcată în faţa instanţei regale şi nobiliare, singura care are competenţă juridică asupra familiei noastre de la Iacob al II-lea încoace, pentru faptul că-n zorii zilei de azi, uzând de dreptul paloşului nostru, voi pune să fie decapitat pe coridorul din aripa de răsărit a castelului, zidit acum două sute de ani, iar hoitul, procedând aidoma faimosului meu străbun Peter Rudolph cel Neînfrânat, de-acum câteva secole, voi porunci să-i fie îngropat în spatele criptei familiei, în picioare, într-o groapă pătrată, printre seminţe de legume, pentru ca la primăvară să fie năpădit de cartofi şi fasole!

La auzul execuţiei ce i se pregătea, sir Arthur păli, însă când auzi de cartofi şi fasole îl luă cu ameţeală, aşa că trebui să se sprijine de braţul lui Rolland.

— După o îndelungă chibzuială, mi-am învins pornirea de-a respecta cu orice preţ datina şi, chiar dacă nu cu dragă inimă, renunţ la pedeapsa capitală. Dar sir Arthur nu poate scăpa nepedepsit! De-azi înainte, şi el, şi ceilalţi membri ai familiei noastre, urmare nu a vreunei pedepse, ci a grijii mele părinteşti, trebuie să se distingă în cultivarea tradiţiilor strămoşeşti. Sir Arthur se va muta, doar pentru următorii cinci ani, căci vreau să mă arăt milostiv cu greşiţii noştri, în apartamentul străbunului meu Andrew Holland cel Nefericit! Aflat în fruntea oştirii sale, Andrew Rolland cel Nefericit căzuse într-o bună zi într-un somn atât de adânc la el în cort, încât ajunsese prea târziu, cu trupele salvatoare, în ajutorul suzeranului şi suveranului său Edward. Începând din ziua aceea n-a mai avut voie să-şi încingă sabia la brâu, a fost silit să poarte până la moarte sutana ţesută din fire de păr de cal a ordinului fraţilor cerşetori şi să locuiască în iatacul din vârful turnului, unde se poate ajunge urcând trepte nenumărate şi care are lăţimea de doi paşi şi lungimea de trei, putând încăpea în el un pat şi, cu chiu cu vai, şi un murilor. Dacă n-ar fi purtat, însă, sutană din fire de păr de cal, ci sacou, nu şi-ar fi putut îmbrăca sacoul decât scoţând

un braţ pe fereastră.

— De azi încolo, reluându-mi prin forţa armelor moştenirea ce de drept îmi revine, înlăturându-l pe uzurpator, voi face uz de dreptul seniorial neîngrădit şi neştirbit, vechi de mai bine de şase sute de ani, de a-mi pedepsi rudele care vor aţâţa la învrăjbire sau la încălcarea datinilor! Cum privilegiul acordat de înălţimea sa Edward al III-lea n-a fost abrogat, niciun locuitor al acestei ţări n-are voie să intre înarmat pe poarta castelului nici măcar autorităţile. Mai mult, orice senior de Daughter Hill are dreptul să-l nimicească pe cel ce nu respectă privilegiul acordat de suveran. Stăpânul acestui castel poate fi smintit ca mine, poate încălca tradiţiile precum sir Arthur, poate fi chiar un ucigaş şi-un nelegiuit, dar cei ce trăiesc sub acest acoperiş trebuie să i se supună, căci de el atârnă viaţa şi moartea lor! Acum îi îngădui, lui sir Evans să glăsuiască.

Bietul sir Evans zadarnic tot aştepta să se trezească. Strânse în pumn măciulia bastonului şi cu un icnet se ridică în picioare, după care începu cu un glas sinistru, subţire, pierit de emoţie:

— Sir Felix. Cuvintele domniei sale sunt purul adevăr. Orice-ar spune e valabil, căci el e seniorul. Şi a valabil pentru că e-n conformitate cu tradiţiile acestui castel, ba chiar cu tradiţiile ridicate la rang de lege. Tuşi şi din mâneca dantelată a redingotei scoase o batistă şi o duse la gură. Dar totuşi, după părerea mea, anacronismul lefegiilor imprimă un aspect neobişnuit căminului nostru. Până azi nimeni n-a umblat pe-aici în costum de carnaval.

— După părerea mea, mai potrivit e zăngănitul armurilor purtate de-aceşti mercenari între zidurile acestui cuib de huhurezi din Daughter Hill, decât masajele necruţătoare ale infirmierilor de la balamuc. Eu nu mai pun treaba asta la suflet cine ştie cât, dar dacă sfatul familiei, ca-n vremurile de altădată, o să-mi ceară respectarea mai strictă a datinilor, e de ajuns un singur cuvânt de-al lui sir Evans şi putem rezolva degrabă şi chestiunea asta cu decapitarea lui sir Arthur, înainte de-a ne continua discuţiile.

Sir Arthur înghiţi în sec şi obrazul i se-ngălbeni până la ceafă.

— Nu aş zice. Bolborosi sir Evans, ca în cazul ăsta să luăm datinile în sensul strict al cuvântului.

— Nici eu nu le-am luat în sensul strict, replică Felix pe un ton ceva mai îmblânzit, şi nu mă deranjează nici dacă-n locul cuibului de cartofi o să-l înmormântăm în cripta familiei.

— Nu asta am vrut să spun. Bâigui sir Evans. Găsesc că-i frumos din partea ta că te-ai arătat iertător, sir Felix.

— Am făcut-o cu nădejdea că pe viitor sir Arthur va duce un mod de viaţă în conformitate cu datinile noastre, la oricât de mare înălţime s-ar afla iatacul lui Andrew Rolland cel Nefericit.

Asta-nsemna că în fiecare zi sir Arthur avea de urcat mai mult de

două sute de trepte. Nimeni nu scoase însă nici mâlc, doar cuirasele mercenarilor mai zăngăniră din când în când discret. Anna Emerencia suspină şi privi roată la tablourile de familie, dar străbunii o scrutau din ramele lor cu un aer grav, sumbru, părând să încuviinţeze cu privirea lor severă purtarea descendentului Felix.

— Nu ştiu, lady Anna Emerencia, de ce femeile din familia noastră nu se duc în fiecare dimineaţă, înainte de micul dejun, sub controlul şi sub conducerea celei mai vârstnice dintre voi, în cripta familială, să vă prosternaţi vreme de un ceas în faţa rămăşiţelor pământeşti ale lui Sir Thomas Richard, în amintirea zilei când Sir Richard a încrucişat sabia într-un duel unu la unu cu căpetenia Thornton Uriaşul, pentru a salva femeile Daughter Hill-ului de ruşinea care le aştepta. Femeile din cetate au jurat că vitejia şi victoria acestui strămoş al nostru trebuie pe veci evocată printr-un exerciţiu zilnic de penitenţă. Şi-n plus, nu ştiu de ce nu este organizată vânătoarea săptămânală de mistreţi şi de ce nu-şi iau bărbaţii micul dejun pe piscul Mary de pe dealul Daughter! De-azi înainte o să-ntoarcem foaia! Fiindcă voi face uz de dreptul seniorial de sancţionare a celor ce încalcă datinile noastre. Are cineva ceva de spus?

Dintre membrii familiei nimeni n-avu nimic de spus. Cu toţii tăceau chitic. În fundul sălii luă cuvântul cineva:

— Dacă-mi îngăduiţi să-mi dau şi eu cu presupusul. Pentru taxatorul nostru automat ar trebui să instalăm măcar un lift, să avem în castel un vehicul care să funcţioneze pe bază de electricitate.

Cel care glăsuise astfel era un cavaler cruciat de sub viziera căruia se arătă mutra saşie şi mustăcioasă, a domnului Vucli.

— O să medităm, fireşte, asupra acestui aspect, pentru că instalaţiile moderne nu contravin cu nimic tradiţiilor cetăţii.

Această scurtă discuţie băgă şi mai tare frica în oasele castelanilor. Până acum îi liniştise oarecum gândul că sir Felix e singurul smintit între cei de faţă. După remarca lefegiului nu le mai rămânea să creadă decât că majorul a adus cu el toată casa de nebuni.

Peste o oră liniştea se aşternea în tot castelul. Castelanii se culcaseră la loc, în paturile lor, pradă unei frământări cumplite, frământare ce nu-i dădea pace mai ales lui sir Arthur, în apartamentul său compus din trei camere mobilate pe măsura naturii sale dedate trândăvelii. Mercenarii, nota bene, prietenii lui Bob, membrii îndrăgostiţi de caii-putere ai lui „London Touring Club”, se aşezară să cineze în sala de ospeţe, dând pe gât vinuri vechi de-o sută de ani. Iar Felix înălţă un pocal din argint masiv şi închină cu glas tare:

— Pentru datini!

Bău tot vinul dintr-o suflare, golind potirul până la fund, după care se retrase în apartamentul ce-i revenea în calitate de senior al castelului. Mai întâi, însă, îi porunci lui Anthony să-l scoale dimineaţa

la şase pentru ca, potrivit tradiţiilor, să ia prima masă a zilei în camera străjerilor.

Această primă masă rămase întipărită în amintirea membrilor familiei ca o întâmplare de pomină şi, în orice caz, întristătoare. Domnului Tobias Vucli îi plăcea să iasă la plimbare în fiecare dimineaţă şi, firește, Felix n-avea de gând să facă un secret nici din sosirea lui, nici din prezenţa lefegiilor. Puţin îi păsa de uimirea care i-ar fi cuprins pe locuitorii din Daughter Hill. Fiecare se-mbracă după cum îl taie capul, mai ales dacă asta-i şi dorinţa seniorului. Cu toate astea, toată lumea a rămas cu gura căscată când la tutungeria din localitate a apărut un cavaler cruciat care a cerut câteva trabucuri mai acătării şi care cumpărat apoi şi un ziar din cele proaspăt sosite. Dar pe-aceste meleaguri nimeni n-ar fi suflat o vorbă nici dacă cei de la castel s-ar fi arătat prin târg cu belciuge de-alamă în nas.

Urmând întru totul protocolul prevăzut de tradiţie, Felix tocmai tranşa cu mâinile lui, pe-o tavă de argint, capul de mistreţ rumenit la frigare, când în odaie-şi făcu apariţia, cu lancea la subraţ şi cu un trabuc în gură, domnul Vucli.

— Luaţi aminte, sir! Aici e vorba despre dumneavoastră!

Îi întinse ziarul şi seniorul scăpă din mâini tava cu capul mistreţului cu tot. Pe prima pagină a ziarului, cu litere de-o şchioapă, scria:

SIR FELIX, ALIENATUL MINTAL, A JEFUIT SEIFURILE SANATORIULUI DIN HIGHGATE, DUPĂ CARE A EVADAT!

CAPITOLUL NOUA.

Sir Arthur nici nu mai ştia pe ce lume e când, după rugăciunile din capelă, făcu baie în lacul rece ca gheaţa, îşi învinse scârba profundă şi mânca un peşte fiert apoi, urcând mai bine de două sute de trepte vreme de-o jumătate de ceas, se retrase în iatacul lui, spunând că nu se simte bine. Din nefericire, deasupra odăiţei de două pe trei picioare se afla montată şi o giruetă în formă de cocoşel, al cărei scârţâit continuu nu-i ridica lui sir Arthur deloc moralul aflat undeva sub zero grade. În acest timp, sir Evans moţăia moleşit în jilţul lui după ce, în conformitate cu prevederile strămoşeşti, făcuse douăzeci şi patru de mulineuri cu sabia victorioasă a străbunului Holland înainte de-a se aşeza la micul dejun.

În această clipă se-ntorceau doamnele, cu rochiile mânjite de noroi şi ciorapii sfâşiaţi, de la penitenţa executată în cripta familială. Sir Felix intră cu o mutră nevinovată în sala mare, alăturându-se rudelor sale deznădăjduite.

— Trebuie să plec din cetate din pricina unei chestiuni ce nu poate suferi amânare. Sir Evans, decanul de vârstă al familiei Hontings, va veghea la păstrarea datinilor aşa cum ne-au parvenit, în forma lor străveche. Cred că după-ntoarcerea acasă nu va trebui să recurg la procedee mai severe în apărarea tradiţiilor. Mercenarii mei vor putea

locui în voie aici la castel, arătând, desigur, respectul cuvenit castelanilor. La comanda lor îl numesc locţiitor al meu pe Bob Grace care va sosi chiar în cursul zilei de azi şi care îmi reprezintă direct persoana, deci se cuvine să-i arătaţi cinstirea cuvenită. Slavă şi glorie nouă, tuturor, întru slujirea Maiestăţii Sale, Regele!

Cu acest salut străvechi, care împodobeşte şi blazonul familiei Hontings, sir Felix părăsi castelul călare pe telegarul său alb. Castelanii se uitară plini de speranţă la sir Evans, însă matusalemicul aristocrat le curmă din faşă orice urmă de nădejde.

— Fiecare cuvânt al lui sir Felix rămâne, de bună seamă, literă de lege de respectarea căreia este de datoria mea să mă-ngrijesc.

În acest timp, la jumătatea drumului ce cobora la vale spre oraş, sir Felix îl întâlni pe lefegiul care-l aştepta aici cu automobilul său Horch, cu un costum, lenjerie de corp şi cu un portbagaj plin cu de toate. Lefegiul era Bob, „locţiitorul”.

Iată ce conţinea, în linii mari, articolul din ziar, în legătură cu care ţineau acum sfat: cu câteva săptămâni în urmă se zvonise că alienatul Sir Felix Hontings a evadat de la sanatoriul din Highgate. Ulterior însă s-a descoperit că stătuse în tot acest timp ascuns în magazia de medicamente a ospiciului. Această descoperire a prilejuit-o un eveniment întristător. Mai exact, seifurile sanatoriului au fost sparte şi au dispărut valori însemnate, inclusiv o mare sumă de bani gheaţă. Seifurile sanatoriului conţineau o grămadă de bănet, fiindcă rudele pacienţilor, mai ales cele din provincie, depuneau periodic sume de bani cu care erau acoperite cheltuielile făcute la cererea pacienţilor, aceştia neavând voie să poarte bani asupra lor. De sărbători, sărmanele creaturi îşi puteau pune şi bijuteriile, care erau păstrate tot în seifuri. Furtul dădea o grea lovitură sanatoriului, respectiv companiei de asigurări, din cauza dispariţiei bijuteriilor contesei Aglaia Palinoff, care valorau o avere. Contesa nu era alienată mintal, nu dorea să-şi trateze la sanatoriu decât o insomnie gravă şi îşi încredinţase spre păstrare în seif o mare parte a banilor ei gheaţă şi toate giuvaerurile. Dimineaţa, personalul de serviciu găsise temeinic vămuite toate seifurile din încăperea încuiată cu şapte lăcate dispăruseră douăzeci de mii de lire sterline plus bijuterii de-o valoare inestimabilă. Camera învecinată era magazia de medicamente şi peretele despărţitor avea o spărtură cât toate zilele. Nu-ncăpea, aşadar, nicio îndoială că făptaşul se ascunsese peste zi în spatele lăzilor, iar în timpul nopţii operase în voie, demolând peretele ca să-şi ducă intenţia la bun sfârşit. S-a mai constatat şi faptul că în cursul dimineţii fuseseră luate cu un camion două lăzi în numele unei întreprinderi de aparatură medicală.

Cum din ospiciu dispăruseră doi nebuni, iar în patul pacientului Tobias Vucli fusese găsită o scrisoare în care sir Felix îl înştiinţa că stă

ascuns în magazie, mergându-se pe această pistă s-a stabilit cu certitudine că sir Felix este cel care a comis spargerea, dovedindu-şi încă o dată iresponsabilitatea. S-a mai stabilit că jurnalistul Bob Grace, care menţinuse şi mai înainte legătura cu sir Felix, este cel care a închiriat camionul cu care au spălat putina făptaşii. Tobias Vucli şi Bob Grace sunt căutaţi de poliţie. Se întreprind cercetări şi pentru găsirea lui sir Felix. Anchetatorii urmează să clarifice şi rolul jucat de Ellen Grace, pe care fratele ei (Bob Grace, cel dat în urmărire) a internat-o în sanatoriu dând-o drept psihopată. După părerea medicilor de-aici este posibil să nu fie decât o simulantă, verdictul rămânând să-l dea o comisie de experţi. S-a înfiripat bănuiala întemeiată că Bob Grace s-a folosit de sora lui şi de cei doi alienaţi pentru a săvârşi această nelegiuire.

— Tu, în orice caz, du-te înapoi la castel. Ca să poată intra cineva acolo pentru arestarea cuiva, are nevoie de aprobarea celor două camere ale parlamentului, a unei comisii alcătuite din crema aristocraţiei şi, în ultimă instanţă, a regelui. Chiar dacă şi-ar pune-n gând s-o obţină, asta le-ar lua mai multe luni. Aflându-te în posesia săbiei şi a scrisorii mele de acreditare, poţi lua, fără a fi pasibil de pedeapsă, viaţa oricui ar intra înarmat fără încuviinţarea ta în incinta cetăţii Daughter Hill

— Dar tu.

— Eu bine-nţeles c-am să mă pun la dispoziţia autorităţilor. Dreptul de azil ce s-a transmis prin tradiţie nu garantează, decât libertatea faţă de autorităţi, dar nu şi cinstea în înţelesul pe care-l atribuie acestui cuvânt gentlemenii. Cât despre cinstea ta, chezaş îţi voi fi eu.

— Şi dacă te arestează?

— Uite, zâmbi sir Felix, până şi pentru asta trebuie făcută o interpelare în Camera Lorzilor, fiindcă de la decapitarea unuia dintre străbunii mei, seniorii de Daughter Hill nu răspund de faptele lor decât în faţa Tribunalului Suprem al Curţii regale. Trebuie să iasă la iveală adevărul gol-goluţ în toată aiureala asta.

— Tu chiar i-ai scris lui Tobias Vucli?

— Din păcate. Uite, vezi, aici e buba. Tu dă-i bice înapoi şi ai grijă ca ai mei să respecte datinile cu o rigoare de gimnastică medicală.

Între timp, Felix îşi lepădase îmbrăcămintea de cavaler medieval şi se îmbrăcase în ţinuta unui gentleman londonez şi, deşi frământat şi el de griji, se sili să zâmbească şi-l bătu pe umăr în semn de încurajare pe Bob, căruia i se înecaseră corăbiile.

— Nu-ţi fă griji, amice, o să se rezolve totul curând. Tu dă-i bătaie cu reportajul despre mine şi, dacă n-o să mai fiu pus sub urmărire, o să-l poţi plasa ca pe un material de senzaţie.

Apoi porni la vale, hurducându-se alene cu maşina pe cărarea de munte plină de hârtoape. Habar n-avea ce să facă mai întâi şi mai

întâi. Se aşeză liniştit la o masă a restaurantului din gara Daughter. Când te confrunţi cu o problemă, în primul rând e bine să mănânci şi să bei. Nu trebuie să te năpusteşti cu capul înainte. Cei câţiva muşterii făcură ochii mari. Pe-aici toată lumea citea ziarele de dimineaţă. Dar cine-ar îndrăzni să i se adreseze ori să-l ia la întrebări pe stăpânul lui Daughter Hill? Îşi făcu apariţia şi şeful poliţiei locale şi-i aruncă o privire plină de tristeţe. Ce captura straşnică ar fi! „L-a recunoscut şi l-a arestat în gară."

Deşarte speranţe. Iată însă că tot se găsi cineva tare să-l acosteze pe Sir Felix. Jagodek, infirmierul-şef.

— Cu nebunii să nu te pui. Sir Felix, mi-aţi promis că pot conta pe mărinimia dumneavoastră, dacă o să-mi pierd slujba din cauza evadării dumneavoastră.

— Aşează-te, Jagodek. Răspunse el şi-l pofti pe infirmier să bea whisky şi să guste din grătarul rece. Vasăzică profesorul Palmers s-a ţinut de cuvânt?

— Da, răspunse Jagodek. Şi m-am gândit, sir, că oferta dumneavoastră e serioasă.

— Hm. Dumneata nu citeşti ziarele, Jagodek?

— Le citesc. Dar mă gândesc că dacă e adevărat, parlamentul, familia o să muşamalizeze toată afacerea asta. Că doar lorzii Hontings au o avere fabuloasă.

— Da? Însă nu cred că afacerea asta o să fie rezolvată cu bani. Dumneata eşti sigur că eu sunt făptaşul?

— Păi, rogu-vă frumos. La balamucul din Dobling lucram cu furioşii şi un prinţ indian mi-a furat ceasul de buzunar nichelat. Chestiile astea nu se iau în serios când sunt comise de alienaţi. Dar cum de nu mi-a dat mie prin minte magazia atunci când v-am căutat.

— Bagă la cap, măi, Jagodek, că eu unul sunt nevinovat.

— Bine-nţeles! Eu sunt vinovatul, c-ar fi putut să-mi trăsnească prin minte că sunteţi în magazie, sir.

— Dom'le, mă crezi, au ba, când îţi spun că-s nevinovat?

— Păi. După o scurtă chibzuială, Jagodek îl privi pe Felix în ochi. Cu dragă inimă vă cred, dar aş dori să ştiu la cât o să se ridice salariul meu lunar.

— Eu deocamdată plec la Londra să limpezesc chestiunea asta. Nu ştiu încă ce sarcini o să-ţi încredinţez.

— Vai, sir! Cum de puteţi pune problema asta! Păi ce sarcini îi revin unui infirmier vizavi de un pacient? Prezenţa mea reprezintă pentru dumneavoastră o garanţie că n-o să vă daţi la cucoane bătrâne pe stradă şi că, într-o clipă de rătăcire, n-o să apăreţi în pielea goală în holul hotelului „Savoy".

— E o idee. O să te angajez ca secretar particular. Dar te previn că o singură dată dacă o să se-ntâmple s-apar în pielea goală într-un hotel

sau să mănânc vreo farfurioară, te concediez fără drept de apel.

— Ce salariu?

— Şaptezeci de lire pe lună, plus masă şi casă.

— Sir! Acum chiar că m-aţi convins de nevinovăţia dumneavoastră în afacerea seifurilor.

— Îţi mulţumesc că, în ciuda tuturor aparenţelor, ţi-ai păstrat încrederea-n mine.

— Asta se-nţelege de la sine. Dar spuneţi-mi, sir, cum aţi reuşit să spargeţi casele alea de bani?

— Hai să nu mai zgândărim în timpul mesei seifurile astea.

Achită nota de plată şi porni spre maşină, prin mulţimea de gură-cască ce se dădea respectuoasă în lături, însoţit de Jagodek, care se aşeză lângă el, pe bancheta din faţă şi porniră la drum pe şoseaua ce ducea la Londra.

CAPITOLUL ZECE

— Ia fi puţin atent la ce-o să-ţi zic acuma, măi, Jagodek, îi zise Felix pe drum. Trebuie să-ţi închipui că nu eu am comis spargerea.

— Nu vă mai bateţi atâta capul. Familia dumneavoastră o să despăgubească compania de asigurări.

— Fără doar şi poate, răspunse Felix, care n-avea chef să discute în contradictoriu. Şi totuşi, închipuie-ţi că, de pildă, sunt nevinovat. Ai putea face atâta lucru pentru o sută de lire pe lună.

— Plus masă şi casă. Patru mese pe zi. Deci sunteţi nevinovat, sir.

— Ei, dacă-nchipuirea a triumfat, în sfârşit, sforţează-ţi creierul niţel şi răspunde-mi sincer la câteva întrebări. Poate fi demolat peretele magaziei de medicamente fără ca infirmierii să audă vreun zgomot?

— D-apăi, ştiu eu, depinde care-i de gardă peste noapte. Dacă eu îs ăla, atunci poate fi demolat că eu unul am un somn dresat, ca-n filme. Mă trezesc din sfert în sfert de ceas, trag ceasul de control şi adorm la loc. Dar infirmierii experţi ca mine sunt păsări rare. Şi-apoi, ar trebui să ştiu şi cam ce fel de zgomote se-aud la o demolare.

— Asta aşa-i. După mintea dumitale, cum se demolează un zid?

— Apăi, să zic aşa. Nu-i uşor răspunsul la-ntrebarea asta. Dar am un văr declasat, care-i demolator de pereţi de renume mondial, poate că el o să vă dea mai multe lămuriri. Altminteri, e proiecţionist la Londra, la cinematograful Alhambra, când se-ntâmplă să nu zacă la zdup.

— Şi pe coridorul cu magazia, câţi paznici sunt de serviciu în timpul nopţii?

— Doi. Se schimbă seara la opt şi dimineaţa la şapte.

— Şi din ce parte se deschide intrarea la seifuri?

— E o uşă mare, vopsită în roşu, domnule, în stânga vestibulului, între coloanele de marmură. Întâmplător, ştiu că doar domnul profesor şi casierul-şef au cheia de-acolo. Dar casierul-şef nu poa' să

intre decât însoţit de domnul secretar, altminteri nu se descuie broasca.

Felix punea cap la cap toate detaliile. Demolarea nu avusese loc în răstimpul petrecut de el în magazie. Ziua e cu neputinţă să operezi, pentru că e acolo un du-te-vino continuu, aşa că până şi el fusese nevoit să se pitească în cel mai întunecos ungher al încăperii, sub o stivă de articole medicale. Aşadar, e limpede ca lumina zilei că spargerea a avut loc în noaptea când, împreună cu Tobias Vucli, şi-a schimbat vechea ascunzătoare. Când s-au furişat în cabinetul de diatermie şi s-au ascuns în lăzi, în locul aparatelor. Adevăratul făptaş nici nu-i căutat şi nici măcar nu-i suspectat, fiindcă deşteptul de Vucli (la ce să te aştepţi din partea unui nebun atât de isteţ?) n-a distrus scrisoarea şi astfel nimănui nu-i poate trece prin minte decât că el, locatarul permanent al magaziei, este cel care a comis infracţiunea. Deşi cineva a ştiut că a stat ascuns în farmacie şi acel cineva e făptaşul.

Hopa, în sfârşit, o pistă de urmărit!

— Hei, domnu! Era cât pe-aici să urcaţi pe trotuar. Nu doriţi să tragem la un hotel, să vă fac o împachetare. În cearşafuri reci?

— Mulţumesc, nu. Şi-aşa mă simt ca după un duş rece.

Vasăzică, în sfârşit, o pistă. Cel care-a găsit scrisoarea a bănuit din capul locului că oricum, toată lumea pe sir Felix o să-l bănuiască de infracţiune, din cauza scrisorii scrise chiar de el. Aşadar, cel ce a dat peste scrisoare a pus-o frumuşel la loc în patul lui Vucli, a intrat în magazie, a comis infracţiunea, liniştit şi râzând cu gura până la urechi la gândul că, datorită probelor mai clare ca lumina zilei, întreaga răspundere o să cadă pe capul lui Felix, Vucli şi Bob.

Iată o ipoteză corectă.

Ajunşi la Londra, îl căutară pe vărul lui Jagodek, proiecţionistul. Locuia în Piaţa Walley, împreună cu nevasta şi cu cei doi copii. Cei doi prichindei tocmai se jucau pe stradă, moşmondeau la cutia poştală şi-l salutară cu bucurie pe Jagodek.

— Iu-huuu! strigă unul dintre ei — uite-l pe unchiaşul nostru, ăl de-i paznic la zăluzi!

Cel mic le arătă râzând o pilă.

— Ne zucăm de-a şpaltul seifului. Da' ne-al tlebui un apalat de sudulă!

„Ce ţângăi drăguţi", îşi zise Felix în sinea lui.

Pentru Blondey, demolatorul de ziduri, această vizită reprezenta o mare cinste şi îndată se şi puse la dispoziţia lui Sir Felix.

— Aş dori să vă rog, domnule Blondey, să mă ajutaţi într-o chestiune profesională.

— Cu plăcere, am s-o fac de dragul vărului Jagodek, dar nu la un preţ mic şi nu în City, că acolo se-ncasează pedepse mai mari.

— Nu-nu. Nu doresc să vă expuneţi unor primejdii. Aş dori să mă ajutaţi în propria mea afacere.

— Hai că asta-mi place. Auto-spargere. Auto-spargerea e mană cerească. Unde aveţi magazinul?

— Doresc să-mi acordaţi sprijinul doar în calitate de expert. Aş vrea să ştiu cu exactitate — şi scoase iarăşi ziarul din buzunar, să-l mai privească o dată — cât timp ia şi ce zgomot presupune demolarea unui perete de şaizeci pe şaptezeci de centimetri.

— Depinde ce fel de perete este. Eu încă din anii douăzeci am demolat un zid construit dintr-un şir dublu de plăci din ciment, mai exact i-am dat o gaură cu diametrul de patruzeci de centimetri, că pe-atunci eram sfrijit de-a binelea şi toată treaba mi-a luat mai puţin de-un ceas. În schimb, acum doi ani, am trudit aproape două ceasuri pân' să dau o gaură cu diametrul de juma' de metru într-un perete de cărămizi armate cu fier. Asta din cauză c-a trebuit să desprind cărămizile de pe fier în cea mai deplină linişte — îşi urmă el prelegerea cu o vădită încântare. Dar să vă spun drept, spărgătorul care dă-ntr-un perete o gaură de şaizeci pe şaptezeci, pe mine nu mă impresionează deloc. Sau e vreun grăsan, şi-atunci ar face mai bine să-şi caute altă meserie, sau lucrează mai mult decât e cazul, or astanseamnă un râse în plus pentru un spărgător. Aşa că ar trebui să ştiu ce fel de cărămidă, ce fel de perete era.

Din fericire, în ziar apăruse o fotografie cu magazia în care stătuse ascuns sir Felix şi o alta luată în încăperea ce adăpostea seifurile.

— După părerea mea, peretele nu poa' să aibă mai mult de treizeci-patruzeci de centimetri grosime — spuse Jagodek.

— Păi, mda. Îşi dădu cu părerea Blondey — astea-s cărămizi de lut ars tip Campbell şi s-a folosit metoda de zidire de-a curmezişul, a inginerului Hughes Riemen. Asta se cheamă o nucă greu de spart, un zid de ăsta nu poate fi demolat fără a fi în prealabil bine înmuiat. Pentru treaba asta adesea se folosesc şi acizii. Din capul locului vă pot spune că tipul era începător, pentru că toate cărămizile dislocate au căzut în camera seifurilor. Asta n-are voie să se-ntâmple, că face zgomot. Cărămizile desprinse din zid trebuie luate cu grijă şi aşezate lângă cel ce operează.

Felix se bătu cu palma peste frunte. Fireşte, păi în poza din ziar cărămizile zac împrăştiate vraişte în încăperea seifurilor, aşa că or fi făcut cât de cât zgomot în cădere. Ce-i drept, pe coridorul cu coloane de marmură nu-i niciun paznic, doar cu vreo zece-cincisprezece trepte mai jos e un portar încărunţit de ani care doarme pe el şi ziua, darămite noaptea. În schimb, există paznic la capătul coridorului pe care sunt saloanele numărul doi, trei, patru şi, vizavi de acestea, zece, unsprezece, doisprezece, paznic care-şi face rondul o dată la două minute. De adormit n-are cum adormi, pentru că o dată la două

minute se-ntâlneşte cu paznicul care-şi face rondul pe coridorul celălalt. Jagodek îşi putea permite să doarmă, fiindcă la vremea lui fusese infirmier-şef şi-n această calitate avusese propria lui cameră de gardă, lângă salonul numărul patru. De altfel, coridorul este larg şi e bine luminat, are tavanul boltit, este pardosit şi placat cu marmură, deci are o acustică deosebită. Felix ţinuse cont de toate aceste detalii atunci când în intervalul de două minute o zbughise către cabinetul de diatermie, tupilându-se între timp şi în spatele unei coloane.

— Văd că sunteţi un expert a-ntâia, Mr. Blondey.

— Sir — răspunse acesta fără să se piardă cu firea, orice inspector-şef vă poate confirma că-s ăl mai mare spărgător de ziduri din lume. Într-un rând, după ce m-au arestat, m-au pus să dărâm o jumătate de perete de faţă cu nişte domni de vază, veniţi să vadă cât de repede şi de silenţios operez, şi pentru treaba asta m-am ales cu o sută de ţigări egiptene înainte de-a fi trimis la procuratură.

Felix căzu pe gânduri. Reflectă o bucată de vreme.

— Spuneţi-mi — întrebă el după aceea — cam cât timp trebuie să fi luat demolarea acestui perete?

— Chiar şi celui mai mare specialist i-ar lua trei ceasuri şi jumătate.

— Sunteţi de părere că-i cu neputinţă să i se dea o gaură în fix trei ceasuri?

— E cu neputinţă. E destul să arunci o privire şi-ar râde de tine oricine te-ar auzi susţinând c-ai făcut treaba asta în trei ceasuri. Veţi fi fiind dumneavoastră vreun diplomat de primă mână, un castelan de excepţie, un alienat de vază, dar dacă am zis o dată că demolarea asta a luat trei ceasuri jumate, se poate să fi luat cu cinci minute mai mult, nu zic nu, dar mai rapid nici ăl mai mare spărgător n-ar fi terminat. Ştiu asta pentru că eu mi-s persoana cu pricina.

— Dumneavoastră o să mă-nsoţiţi acum la poliţie.

— Domnule! ripostă Blondey batjocoritor — am fost unul dintre primii doi care-au fost săltaţi de poliţie după spargerea de la Highgate şi-ntregul personal al cinematografului Alhambra mi-a confirmat alibiul.

— În afacerea asta aş dori să vă prezentaţi la poliţie ca persoană particulară.

Proiecţionistul pufni în râs.

— Domnule, dacă m-aş prezenta la poliţie ca persoană particulară, s-ar prăpădi de râs ăia de la Scotland Yard o săptămână întreagă. Să ştiţi că şi eu, chiar dacă-s om de rând, ţin la respectarea anumitor tradiţii.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Că nu s-a-ntâmplat vreodată în istoria Scotland Yard-ului să-mi fac apariţia altfel decât în duba poliţiei.

Felix fu cuprins de-o agitaţie cu totul neobişnuită. Îi venise o idee

fantastică, bizară, nemaipomenită şi se hotărî s-o ducă la bun sfârşit. Se-ntâmplă însă ca omul să vrea una şi Dumnezeu să-i rânduiască alta, uneori prin contribuţia infirmierului-şef Jagodek. Ce s-a mai întâmplat cu Felix, ce-a mai discutat cu spărgătorul o să iasă la iveală doar în cele ce vor urma.

CAPITOLUL UNSPREZECE.

Căpitanul de poliţie fu cât pe-aci să ducă mâna la tocul pistolului când un poliţist dădu buzna în biroul lui şi-l anunţă bâlbâindu-se:

— Domnule, a venit sfârşitul lumii. Blondey-demolatorul aşteaptă să fie primit.

— Dacă are cătuşele puse, o să-i iau interogatoriul, să ajungă cât mai repede-n celulă.

— N-are cătuşe.

— Morgan! Ţi-am interzis de-atâtea ori să-mi aduci la interogatoriu arestaţi legaţi cu o curea sau cu frânghia! Răcni căpitanul bine cunoscut pentru sentimentele lui umanitare.

— Nu-i legat nici cu cureaua, nici cu frânghia.

— Dumneata eşti răspunzător pentru această neglijenţă fără precedent.

— Dom… domnule. Se apucă să bâlbâie tot mai nervos poliţistul, e-nsoţit de-un infirmier şi de nebunul de sir Felix.

— Dumneata ai tras la măsea, Morgan?

— Bine-nţeles. Dar aş băga mâna-n foc că ăsta-i adevărul gol-goluţ! Demolatorul s-a prezentat de bună voie. Şi e-nsoţit de sir Felix Hontings şi de-un individ înalt, cu maxilar de cimpanzeu, cap pătrat şi chelie, o matahală, care cică-i infirmier-şef la casa de nebuni.

Peste câteva clipe, gaşca se afla în faţa căpitanului.

— Sir! începu căpitanul. Pe dumneavoastră originea înaltă pe care-o aveţi vă protejează împotriva arestării. Am trimis deja un mandat de urmărire penală spre aprobarea Camerei Lorzilor. Nu daţi însă dovadă de un tact deosebit prezentându-vă dinaintea mea, atâta vreme cât ştiţi că beneficiaţi de imunitate parlamentară.

— Staţi puţin! Vă rog s-aveţi amabilitatea de-a consemna în procesul-verbal că renunţ de bunăvoie la dreptul de care se bucură pe linie penală familia mea.

Căpitanul sări în picioare. Jumătatea din dreapta a mustăţii i se zbătea înfiorător.

— Sir Felix Hontings, conte şi senior de Daughter Hill, în numele legii, vă arestez!

— M-aş fi aşteptat la mai multă loialitate din partea dumneavoastră, domnule căpitan. Mai întâi şi mai întâi, m-aş fi aşteptat să ascultaţi declaraţia pe care vreau s-o fac şi, în plus, opinia unui expert în domeniu. După aceea o să vă rog să-mi redaţi pentru douăzeci şi patru de ore libertatea de care-aş fi putut dispune după bunul meu plac,

dacă aş fi dorit să mă folosesc, fie şi numai pentru o clipă, de graţia suveranului, opunând-o procedurilor penale.

— Luaţi loc, sir. Şi căpitanul adăugă apoi niţel fâstâcit — şi tu, băi ăsta. Şi dumneata, domnule demolator. Şi domnul celălalt. Bine-nţeles c-o să vă ascult declaraţia. Şi de bună seamă c-o să rezolv şi învoirea asta de douăzeci şi patru de ore. Că asta nu depinde doar de mine.

— Fiţi pe pace — îl linişti sir Felix — în răstimpul celor douăzeci şi patru de ore mă voi afla sub escortă permanentă, fiindcă o să vă rog ca fie dumneavoastră, fie un alt ofiţer de poliţie să-mi daţi o mână de ajutor.

Blondey se foia întruna, neliniştit, pe scaun. Jagodek scoase o pungă de plastic din buzunar, despachetă din ea „un sandviş şi se apucă să-şi ronţăie liniştit gustarea. Între timp sir Felix îi povesti căpitanului tot ce ştia şi-i prezentă şi opinia de expert a lui Blondey. Căpitanul rămase îngândurat. Până acum, după mintea lui, acest caz nu putea avea decât o singură rezolvare: făptaşul era sir Felix.

— Sir Felix Hontings, vă rog să mă urmaţi până la comisarul Laporter. Puteţi conta, fără doar şi poate, pe cele douăzeci şi patru de ore. Am şi eu un punct de vedere interesant despre persoana spărgătorului. Acesta este însă agravant în ceea ce vă priveşte. Poftiţi pe-aici, vă rog. Şi-i deschise uşa.

Intrară în biroul comisarului. Îl luară şi pe Blondey cu ei. După o vreme căpitanul ieşi şi stătu de vorbă cu Jagodek. După circa douăzeci de minute apăru şi sir Felix.

— Ei, cum rămâne cu înţelegerea noastră, domnule căpitan? întrebă el surâzător şi întinse mâna după pardesiu.

Jagodek îl ajută săritor să se-mbrace. Lui Felix, pardesiul îi păru ciudat de uşor, însă până să-şi dea seama că acesta e, de fapt, o cămaşă de forţă, Jagodek îi şi smuci mânecile lungi şi înfundate, încrucişându-i braţele în jurul mijlocului şi înnodându-i mânecile la spate.

— Nu vă supăraţi, sir, însă la sanatoriu am avut slujbă permanentă şi dacă o să vă duc înapoi acolo, o să fiu reprimit şi eu. Nu-mi opuneţi rezistenţă, că-n incinta poliţiei nu pot recurge la duşurile reci.

Între timp, în încăpere se-mbulziseră deja cinci-şase ziarişti, care fuseseră înştiinţaţi prin biroul de presă al poliţiei de-această vizită.

— Domnule căpitan! strigă Felix furios, zbătându-se neputincios — cuvântul dumneavoastră.

— Sir! Dumneavoastră fiind un evadat dintr-un ospiciu, declaraţia membrilor familiei dumneavoastră este pentru mine nulă şi neavenită. Nu vă pot aresta decât pe baza unei expertize medicale de specialitate. Nici renunţarea la privilegiul dumneavoastră n-o pot accepta decât dacă sănătatea dumneavoastră mintală este confirmată de o comisie medicală.

— Aşa vasăzică? întrebă Felix de-acum râzând cu lacrimi. Ei bine, mi-e totuna. În orice caz, domnii ziarişti sunt rugaţi să consemneze că m-am prezentat la poliţie pe loc, pentru ca nu cumva să se creadă că aş vrea să mă pun la adăpostul graţiei regale pentru a evita ancheta. Mă poţi lua, Jagodek; dar pune-mi şi o pălărie de forţă pe cap, că afară-i răcoare.

CAPITOLUL DOISPREZECE.

Jagodek primi o recompensă de douăzeci de lire sterline şi fu reangajat pe postul de infirmier-şef. Felix fu reinternat în salonul numărul unsprezece, dar de data asta îi fu repartizat, peste noapte, un infirmier care să-i vegheze somnul, aşa că acum era păzit zi şi noapte.

Fu impresionantă întâlnirea de a doua zi, dintre senior şi stafia pe nume Anna Emerencia. Doamna tocmai se pornise să bântuie după gustare, să-şi facă ceea ce medicii numeau, oricum, plimbarea de întreţinere, când în salonul cel mare, cu coloane de marmură, dădu peste sir Felix. Un ţipăt ascuţit. Chipul de culoarea varului fremătă de bucurie amestecată cu groază, şi fata îşi îmbrăţişă colegul de suferinţă, murmurându-i mâhnită:

— Bestiile astea mă suspectează şi pe mine. În camera de lângă mine s-a mutat un detectiv particular care face pe nebunul. Dar, după cum arată, cred că nici nu mai are nevoie să se prefacă.

— Ce mai faceţi, Anna Ernerencie? o întrebă sir Felix cu glas tare.

— Ooo! oftă răposata drept răspuns. În ultimii o sută de ani abia dacă am motive să mă plâng de ceva.

Mr. Archibald Rolland (şeful de gară pe nedrept scos la pensie) nu se putu dezlipi de calea lui ferată, căci o garnitură tocmai se pregătea să intre în tunel şi trebuia să fluiere şi să fluture steguleţul de manevră, dar scoase şi el un strigăt de bucurie:

— Băiatul cel vechi!

Mr. Prosley alergă fericit în întâmpinarea lui.

— Sir, vă salut în numele colocatarilor şi permiteţi-mi să vă încredinţez de simpatia confraţilor dumneavoastră închişi aici pe nedrept, băgaţi la duş din cauza unor neînţelegeri.

Gandhi scoase capul din cearşaful în care era înfăşurat şi, cu un zâmbet curtenitor, spuse:

— Dinspre partea mea, domnule Chamberlain, dinspre partea mea. Şi continuă să-şi mulgă vârtelniţa, pentru că nu voia să mănânce decât lapte din fire ţesute manual, aşa că era hrănit artificial.

Pianistul care nu mai scosese o vorbă de opt ani şi care cânta la un pian imaginar cât era ziulica de lungă, dădu curtenitor din cap. Lady Anna Norton (care susţinea că şi-ar fi omorât douăzeci de soţi) se apropie de Felix cu un surâs fermecător.

— Sir Felix. Simt din nou cum alături de dumneavoastră n-aş mai rămâne văduvă în chip artificial.

— Mă simt onorat, milady. Salutare tuturor, iar dumneavoastră — întrebă el întorcându-se către Prosley — ce noutăţi aveţi în legătură cu mr. Murdock şi brotăceii care vă sălăşluiesc în cap?

— Păi. Orăcăie pe vreme ploioasă, dar săptămâna viitoare o să se-ntrunească un consiliu şi sper ca până-n Anul Nou să fiu operat. Un brotac o să vi-l dăruiesc dumneavoastră, sir Felix, pe ceilalţi i-am promis celor de la British Museum, pentru colecţia de fosile.

— Sunteţi tare drăguţ.

Se aşezară să ia gustarea. În mod cu totul excepţional, Anna Emerencia mai luă o dată gustarea, în cinstea consângeanului ei. Dar se aşeză lângă ei şi lady Norton, peste care stafia albă ca varul la faţă fu nevoit să răstoarne iarăşi (cu totul accidental) o ceaşcă cu ciocolată, ca să poată rămâne singură cu Sir Felix.

— Felix! Mă tem c-am făcut o prostie cât noi de mare.

— Nu-ţi fă griji, Ellen. O să se rezolve totul. Acum răspunde-mi cu cap la câteva întrebări pe care am să ţi le pun, că gorila ăia drăgălaşă stă tot timpul pe capul meu. Cine-a fost de serviciu în noaptea în care mi-ai dus scrisoarea la Vucli?

— Întâmplarea face să ştiu treaba asta, fiindcă-n viaţa mea n-am mai văzut bărbat c-un năsuc atât de cârn.

— Mi-ajunge. Lunganul ăla slăbănog, deci, îl cheamă Teddy Clay. El e cel care făcea rondul pe coridorul cu magazia. Şi dincolo de hol, pe celălalt coridor, cine-a fost de serviciu? Sau pe-acolo n-ai bântuit?

— Ca să nu bată la ochi, m-am plimbat peste tot. Dar ce importanţă are asta?

— Are, pentru că infirmierii trebuie să se-ntâlnească în hol din două-n două minute.

— Ia stai. E… e. Ştiu! Tocmai îşi aprindea ţigara în uşa biroului. E un ţărănoi roşcovan, cu fruntea îngustă, cu umeri laţi, care râde tot timpul ca prostu.

— Gata, ştiu, îl cunosc şi pe ăsta. Cârnul e un şpriţangiu a-ntâia, cu ăsta obişnuiam să-mi petrec nopţile pilind rachiul lui de ienupăr de casă, trimis de babacul lui. Iar roşcovanul de Harry Brockhes e un cartofor nemaipomenit. Mai mult ca sigur, unul dintre ei, dacă nu amândoi, e complice la spargere.

— De ce n-ai făcut publică bănuiala ta.

— N-am nicio dovadă. Cârnul. Susţine că n-a auzit niciun fel de zgomot venind dinspre magazie, iar roşcovanul, abia acum am aflat despre cine-i vorba, roşcovanul, deci, susţine că năsucul se-arăta aici din două-n două minute. Sau minte roşcovanul şi nu l-a văzut pe cârn, dar îi asigură acestuia alibiul, sau în timp ce-şi făcea rondul, cârnul a auzit cum e demolat, pernele, dar în mod deliberat, n-a vrut să ia cunoştinţă de acest fapt. În acest caz, se prea poate ca roşcovanul să fie chiar nevinovat, pentru că zgomotele oricum nu răzbăteau până-n holul pe unde-şi face el rondul. Dar toate astea nu sunt decât simple presupuneri, pe când împotriva mea există probe materiale. Şi-acum ia pune-ţi la contribuţie formidabila ta memorie ce se-ntinde-n timp peste patru veacuri şi spune-mi: în noaptea aceea, în timp ce bântuiai, nu ţi s-a părut nimic nelalocul lui? N-ai observat nimic ciudat, ceva ce ar putea constitui o pistă, ceva ce nu s-a mai întâmplat în alte rânduri.

Fata se cufundă în gânduri. În acelaşi timp, avea grijă să nu-şi iasă

din rol, fiindcă nu departe de ei stătea un medic însărcinat cu urmărirea stării mintale a fetei şi pe care-l chema mr. Huzli. Aşa că Ellen îşi duse la frunte degetul mare şi degetul arătător, oftă din toţi rărunchii şi, cu un aer distrat, pufăi de câteva ori agale din trabucul gros, marca Henry Clay, pe care-l începuse Felix.

— Nimic, în afară de, şi ridică din umeri cu amărăciune, de faptul că Hilde Negrin, femeia asta de-o frumuseţe răpitoare, stătea-n balcon, fuma şi, asta chiar că-i ciudat, se uita la lumina lunii la o sticlă cu un design frumos. Pe hol nu era aprins decât becul de siguranţă, cu lumina lui mată. Şi cu o mişcare neglijentă fata trânti tava, cu tacâmuri şi cu vase cu tot, la picioarele ospătarului, apoi după ce se stinse zăngăneala cioburilor împrăştiate, se rezemă cu coatele de masă şi spuse cu un aer plictisit: chestiile astea, Martin, le poţi lua, nu mai avem nevoie de ele.

Doctorul Huzli se apropie de masa lor.

— Îmi daţi voie, Anna Emerencia.?

— Ah. Mă invitaţi la dans, domnule viconte?

— Nu, nu, răspunse grăsanul ochelarist, cu platfus, care era medic militar, aş dori să vă iau doar pulsul.

— Regret, prietene, dar n-am puls. Acum două sute de ani am suit pe eşafod pe locul Trafalgar Square-ului de azi şi am fost decapitată.

— Şi, aveţi cumva dureri de cap.?

— Păi de-atunci mă simt de parcă m-ar fi tăiat.

Pe Felix îl păli un acces de tuse, adică încercă să-şi înăbuşe râsul tuşind într-un şervet, neputând rezista acestei conversaţii în care, colac peste pupăză, Anna Emerencia se apucă să-şi aranjeze în aer panglica precum o elice de bombardier în jurul cocului ce-i atârna ca o mătură din pene.

Între timp mr. Huzli, medicul militar, o apucă pe fată de încheietura mâinii şi-i luă pulsul, constatând că-i mai ridicat decât ar trebui să fie. Ajunsese deja la vârsta la care medicul internist, dacă a apucat să-şi formeze o părere despre pulsul mărit, omite posibilitatea ca acesta să se datoreze prezenţei unui tânăr chipeş.

— Daţi-mi voie să vă fac o vizită în cursul zilei de azi, milady.

— De ce nu. După masa de prânz îmi dorm somnul de veci, apoi îmi iau gustarea de după-amiază, pe urmă. Ah, acum îmi dau seama, dumneavoastră sunteţi chiar vicontele de Lavalette, aristocratul emigraţiei franceze!

— În carne şi oase, se învoi nu fără oarecare melancolie încărunţitul medic obez la trup şi puhav la faţă, acoperit de o puzderie de negi. Vă aduc veşti de o mare însemnătate.

— Aţi pierdut trenul, domnule viconte. Dar diseară. Când m-oi întoarce din bântuit, o să-mi puteţi povesti liniştit ce mai e nou prin Franţa. Şi deodată sări în sus şi îşi încolăci braţele în jurul bătrânului

doctor. Aflaţi că neamurile mele l-au asasinat pe Simon Templar şi micuţul Capet aşteaptă în Englitera să revină la tron. Psst. Să nu suflaţi nimănui o vorbă despre asta. Stă ascuns la noi, la Daughter Hill, unde încă din timpul vieţii m-am uscat pe jumătate, c-am fost o bestie.

Noul acces de tuse al lui Felix fu mai scurt. Doctorul se zbătea însă înspăimântat în braţele doamnei cu faţa albă ca varul. Un infirmier care căsca gura prin preajmă îl linişti spunându-i:

— Nu vă speriaţi, domnule. Loveşte rar. Dar aşa e ea, năbădăioasă.

Când doctorul Huzli îşi luă picioarele la spinare şi Sir Felix izbuti să reintre cu forţa în posesia havanei din care pufăia logodnica lui, îşi continuară discuţia începută mai devreme.

Cum sir Felix nu manifestase nici până atunci simptome de boală mintală, tot greul îl ducea Ellen, care, în răstimpuri, se străduia să schiţeze câte un rânjet imbecil ori să chicotească scurt, fără nicio legătură cu discuţia propriu-zisă, ba de câteva ori îşi scărpină cu toate cele zece unghi deodată pielea de sub cocul-mătură, în locul unde cu secole în urmă o pălise securea gâdelui.

— Aşadar, Hilde Negrin stătea pe balcon cu o sticlă în mină? o întrebă Felix. Hm. Cam cât să fi fost ceasul?

— Asta se-ntâmpla la doisprezece şi ceva. Sigur, îţi spun, răspunse ea chicotind şi, cu un gest parcă stereotip, se aruncă de gâtul lui Felix şi-l sărută pe amândoi obrajii, după care se aşeză la loc, pe scaun.

Acest episod trecu neobservat, căci în acelaşi timp trenul expres Londra-Tahiti deraie din cauza unui chiştoc de ţigară aruncat pe şine şi garnitura compusă din paisprezece vagoane se ciocni în plină viteză de o uriaşă vază japoneză. În urma acestei catastrofe, sinuciderea şefului de gară fu împiedicată doar prin intervenţia viguroasă a doi infirmieri care-l luară pe sus de la locul tragicului accident şi-l târâră în sala duşurilor. Singurul lucru pe care nu-l pricepeau era de ce naiba urlă ca apucatul altminteri silenţiosul furios Archibald Rolland în timp ce-l ajută să intre în cămaşa de forţă. Cine-ar fi crezut că făţarnicul de Gandhi, care stătea chircit pe jos (un tip de felul lui vegetarian), la adăpostul burnusului său, îşi înfipsese dinţii în glezna şefului de gară pensionat pe nedrept.

— Măcar ţi-am dat un pupic, spuse cu satisfacţie în glas Ellen.

— Nebun mai sunt! N-am nicio tulburare mintală manifestă, ca să te pot săruta şi eu. Ce căuta, oare, la ceas de taină Hilde Negrin, pe deasupra şi cu o sticluţă în mână, pe balconul ăla?

— Spune-mi, cine-i această Hilde Negrin? îl întrebă Ellen cu un rânjet care-l făcu pe sir Felix să simtă un sloi de gheaţă pe şira spinării.

— E o americancă. Se zice că are studii medicale aproape complete. Aici face pe sora şefă şi pe secretara. Se vorbeşte că s-ar avea foarte

bine cu profesorul Palmers. Şi are şi o grămadă de bani, destui ca să poată fi acţionara sanatoriului. Asta-i tot ce ştiu despre ea ca băştinaş pe-aceste meleaguri. E o femeie drăguţă.

— Pacienţii ţin foarte mult la ea. Are nişte rochii superbe, cu mult peste condiţia ei de soră-şefă. Îşi schimbă toaletele de cel puţin trei ori pe zi şi are nişte maniere elegante, de patroană a unei săli de bal. Zâmbeşte cu amabilitate, vorbeşte trei limbi şi cunoaşte slăbiciunile fiecărei persoane. Cea mai mare parte a timpului şi-o petrece la secţia de neurologie; cu noi, nebunii, nu-şi prea bate capul zise Ellen apucându-se să-l ciufulească pe Felix, după care începu să gâfâie şi să scrâşnească din dinţi.

— Nu mai face-aşa, că mor de râs, spuse tânărul cu îngrijorare.

Alienaţii mintali nu puteau trece în aripa cealaltă a clădirii şi Ellen trebui să ţină cont de acest lucru în timpul bântuirilor ei. Doar doctorii aveau voie să circule între secţia deschisă şi cea închisă, respectiv între secţia de nevropaţi şi cea de psihopaţi. Pe coridorul dintre cele două secţii cel mai adesea putea fi văzut doctorul Gordon, căci profesorul Palmers îşi făcea apariţia o singură dată pe zi, în timpul vizitei medicale, în rest, îşi dedica tot timpul cercetării ştiinţifice şi, în plus, unei vieţi mondene. Se ştia că este mare amator de societate bună, băuturi fine şi femei frumoase. În schimb, doctorul Gordon, poate tocmai din cauză că nu deţinea titlul de profesor, devenise tot mai profesoral în conduită. Era un tip destul de înalt şi uscăţiv. Coama bogată, încărunţită, şi-o pieptăna pe spate în maniera artiştilor, destul de frecvent regăsită şi la savanţi. Îşi ţuguia întruna buzele, arborând o mină severă, sobră, purta ochelari cu lentile groase şi avea o mustăcioară cu capetele răsucite-n sus, umblând tot timpul într-o jiletcă cu guler înalt, preoţesc, care-i sporea şi mai mult aerul profesoral. Glasul grav, melodios, cumpănit, umbletul agale, semeţ, întrupau în persoana lui pe profesorul al cărui înlocuitor era. Nu-i scăpa nici cea mai măruntă neregulă şi-n asemenea situaţii, mai puţin grave, îşi tortura cu câte-o predică de zece minute subalternii, medicii mai tineri, surorile medicale şi infirmierii. Doctorul Londres, personajul boem al sanatoriului, un tip costeliv, cu mustaţă pe oală, veşnic pus pe şotii, căzuse în dizgraţie în ochii medicului-şef Gordon, de când stabilise astfel vârful ierarhiei din sanatoriu: prima grata persona: profesorul Palmers, cadru universitar cumsecade. Locţiitorul lui: Mathias Gordon, un individ căruia-i făcea o plăcere vădită să dăscălească.

Apropiindu-se de cei doi tineri adânciţi în conversaţie, îşi închise mai întâi ochii mici, se simţi săgetat de-o durere ascuţită, evident, din cauza lui sir Felix, pe urmă i se adresă cu glasul lui melodios, încărcat de tristeţe.

— Dumneavoastră negaţi şi compromiteţi instituţia, sir Felix.

— Mr. Gordon, înseamnă că am fost calomniat în faţa dumneavoastră. Eu nu am spus nimănui că dumneavoastră, în loc de prafuri digestive, mi-aţi dat somnifere!

— Nu. Nu mă gândeam la această scăpare neînsemnată, răspunse el roşind până-n vârful urechilor, ci…

— N-am spus nimănui nimic nici despre faptul că aţi ţinut un tâmplar împachetat la rece o zi întreagă, pentru ca abia seara să se afle că bietul om venise să repare uşa bibliotecii.

— Hm. Aveţi o memorie foarte bună, raportată în boala de care suferiţi dumneavoastră, sir, aici. Ăăă, aţi demolat un perete.

— Da, răspunse Felix spăşit, mă plictiseam. Dumneavoastră ce-aţi fi făcut în locul meu?

Voi să mai spună ceva, dar în clipa următoare Ellen îl recunoscu în persoana doctorului pe Edward al VII-lea; se aruncă ţipând de gât, la care doctorul Gordon se dezechilibră, pământul îi fugi de sub picioare şi se-ntinse cât era de lung pe duşumeaua lustruită oglindă.

Bolnavii aplaudară această demonstraţie de cascadorie, iar doctorul cuprins de disperare ieşi cu coada între picioare, din această încurcătură nedemnă de el.

— Acuma mă duc să mai bântui oleacă — şopti Ellen şi se apucă să horcăie sacadat, deşi Felix o rugase să nu mai facă aşa, că-l umflă râsul când o vede; mă duc să mai bântui ca să nu bată la ochi întârzierea stafiei care circulă pe coridoare după un orar foarte bine stabilit. Şi moşneagul ăsta de viconte se holbează întruna la mine.

Înainte de a-şi începe peregrinarea de fantomă, îşi strânse pumnii şi-i spuse lui Felix, ca să-l îmbuneze:

— Mâine-l bat pe moşu ăsta!

Dar a doua zi, la sfatul lui Felix, Ellen încheie un armistiţiu cu burduhănosul medic legist şi astfel, acest promiţător duel fu deocamdată amânat.

Ellen tocmai îşi lua gustarea în tihnă, împreună cu Felix, înainte de bântuirea pe care urma s-o înceapă, când de masa lor se apropie un tânăr care abia se ţinea pe picioare şi-i dădu lui Ellen două bobârnace peste nas.

— Ciao, gagico, nu cu tine am dansat ieri la „Mirabelle”? o întrebă el şi cum răposata îi răspunse pe dată cu o palmă peste bot, dădu din cap admirativ şi se văzu nevoit să recunoască:

— Mda, tu tre’ să fi fost aia, hâc, că şi aia m-a pocnit. Daţi-mi voie să mă prezint, domnule, sunt Martin, hâc. Hickes, de profesie marochiner, venit la cură de dezalcoolizare.

— Doamne sfinte! se minună mr. Prosley, cu broscoiul mr. Murdock şi cu toţi brotăceii acestuia din cap, de individul care se bălăbănea şi sughiţa întruna. Mă-ntreb cât de beat puteai să fii înainte de dezalcoolizare?

— Mai bine să nu vorbim despre. Hâc. Treaba asta. Două sticle de whisky pe zi însemnau post negru după canoanele mele. Hopa. Hop! Şi-aici dezalcoolizarea se face treptat, pe zi ce trece mai puţin. Aşa că pe ziua de azi mi se mai cuvine o sticlă. Şi-aici au un whisky aşa de bun. Hâc. O să vin cât mai des pe-aici, la dezalcoolizare, la un whisky atât de fain, spuse el mângâind ţeasta pleşuvă a domnului Prosley. Ia zi, bătrâne, tu de ce tâmpenie suferi?

— În creierul lui s-a cuibărit un anume, mr. Murdock, cap de familie, plus câteva progenituri de-ale lui, îl lămuri Felix.

— No. Noroc c-am venit. C-am venit eu. Bâigui beţivul. Că acuşica-i fac tre, trepanaţia, urmă el scoţând din buzunarul de la spate un tirbuşon.

Domnul Prosley care, cu toţi locatarii neaveniţi care-i sălăşluiau în creier, era un gentleman cu maniere elegante, ireproşabile, şi-un suflet gingaş, se retrase în pripă, indignat.

— Ellen, înainte de-a pleca să bântui, îi zise Felix, dă-mi voie să ţi-l prezint pe-acest domn care, în realitate, este inspector-şef la secţia judiciară a Scotland Yard-ului.

— Şi de ce mi-a dat bobârnacele alea?

— Îmi pare rău, îi explică Felix în şoaptă, posomorât, dar am avut o înţelegere cu comisarul de poliţie, ca persoana care-i dă în prezenţa mea două bobârnace unui pacient este detectivul infiltrat în sanatoriu.

CAPITOLUL TREISPREZECE.

Iată, în linii mari, în ce consta planul pus la cale cu două zile în urmă la poliţie: în timp ce sir Felix stă de vorbă cu comisarul, căpitanul îl montează pe Jagodek să-l umfle pe sir Felix şi să-l ducă legat înapoi la sanatoriul de la Highgate. Acolo, ca pacient, cu ajutorul poliţiei, o să-ncerce să-l depisteze pe spărgător.

Blondey (care avusese o presimţire în acest sens şi din cauza asta nu primise bucuros invitaţia lui sir Felix) fu rugat să mai zăbovească o zi-două la sediul poliţiei.

— Cu neputinţă — se-mpotrivi el cuprins de amărăciunea celui intrat în bucluc fără vreo vină — conform legii, în douăzeci şi patru de ore trebuie să mă transferaţi la procuratură, dacă mai apar suspiciuni.

— Acum îţi cerem să ne faci un hatâr, măi dragă Blondey. Cine ştie dacă n-o să ai de tras şi foloase de pe urma lui?

— Eu? întrebă el cu un aer misterios. Treacă de la mine, dar ca să n-aibă de suferit prestigiul meu, o să renunţ de bună voie la protecţia de azi după-amiază.

După toate astea, s-a impus şi necesitatea de-a găsi un detectiv binecuvântat cu unele talente artistice, care împreună cu Felix să stea în expectativă, să coacă evenimentele, iar până atunci să-şi ţină ascunsă calitatea oficială. Comisarul îi promisese lui Felix c-o să aleagă un subaltern pe care o să-l infiltreze în sanatoriu. Glumeţ din

fire, sir Felix îi sugeră ca semnul de recunoaştere să fie două bobârnace. Treaba asta nu bate deloc la ochi, ba chiar e o modalitate firească de-a te prezenta într-un ospiciu. Nu-i trecu nicio clipă prin minte că victima bobârnacelor va fi chiar logodnica lui.

— Jucaţi extraordinar de bine rolul de alcoolic, domnule, zise sir Felix admirativ, după ce Ellen îşi văzu de drum, pornindu-se să bântuie pe toate coridoarele ce-i stăteau la dispoziţie după gustarea de după-amiază. Realizaţi o creaţie de primă mână!

— Hopa. Hâc! Sughiţă inspectorul. Cine joacă; dom'le? Afacerea asta. A fost bine pusă la punct. Aici. Hâc. E… ăăă. Un regim de dezalcoolizare treptată. În prima zi, pacientul mai are dreptul la jumătate de doză de alcool. Şi-un unchiaş de-al meu. Ăăă. Şeful brigăzii joacă. Şi carevasăzică mi-a zis c-am pe zi, în medie, două sticle. Şi la amiază. Hâc. Am căpătat o sticlă-ntreagă. N-am mai băut atâta-n viaţa mea. Da-i o licoare minunată. Deacu-ncolo, aici o să vin la câte-o cură de dezalcoolizare, dacă am chef de-un whisky bun. Nu ştiţi cântecul ăla cu vântul care plânge primăvara şi focile care zboară stoluri-stoluri? Sau nici…

— Am impresia că la ora asta nu sunteţi în măsură să discutaţi ce-avem de făcut.

— Ce-am mai avea de făcut aici? Cunosc planul. E bun. Inteligent. E deosebit de inteligent. Stăm în expectativă. Iar fructul o să se coacă singur. Dacă nu, n-am făcut niciun rău, iar dacă iese pasienţa, a noastră-i gloria. Bravo! Dumneata ai fi fost bun de detectiv. Chiar nu ştii cântecelul ăla?

— Nu, răspunse Felix înfuriat. La Daughter Hill nu există foci, iar la grădina zoologică din Londra n-am mai fost de doi ani. Pe-atunci animalele astea încă nu ştiau să zboare.

Doamna rămasă de mai multe ori văduvă intră în salon însoţită de un domn neobişnuit de înalt şi pântecos, cu părul ţepos şi zburlit, care-i dădea înfăţişarea unui arici: acest domn îşi ţuguia buzele în răstimpuri şi privea lumea prin pince-nez-ul său.

Era proaspăt sosit. Era învăţător de ţară şi medicul de circă îi pusese diagnosticul de demenţă, aşa că rubedeniile îl aduseseră la balamuc. Sanatoriul Palmers din Highgate era astăzi deosebit de solicitat.

— Iată, domnule, acesta este salonul, cazinoul nostru de zi, îi explică tânăra văduvă recidivistă.

— Cămin cu program de zi? Nu-i rău, comentă învăţătorul dând din cap la stânga şi dreapta, ca un păsăroi curios, clipind mărunt din ochi pe deasupra pince-nezului. În învăţământul rural am fost unul dintre promotorii căminelor de zi, urmă el ţuguindu-şi buzele mozolind un obiect imaginar. De altfel, sunt de profesie dascăl. Wilkie mă cheamă.

— Mă bucur nespus că v-am cunoscut, spuse radioasă doamna. N-aţi vrea să luăm gustarea împreună?

— Nu, răspunse huiduma cu un firicel de glas. Dumneata eşti o creatură incomodă, agasantă. Du-te dracului, că dacă mă mai molestezi mult o să te plesnesc, adăugă el cu detaşare.

După ce cucoana îşi luă speriată tălpăşiţa, mr. Wilkie se apropie de Felix şi de inspectorul aghesmuit. Ba chiar se aşeză lângă ei.

— Hello! îl salută Hickes cu voioşie. Dumneavoastră păreţi a fi un nebun în toată firea, mai copticel la vârstă, poate c-aţi auzit de cântecul meu.

— Cum să nu, mr. Hickes, răspunse pacientul cel nou fără a-şi mai ţuguia deloc buzele. Spuneţi-mi doar cum se intitulează. Cu dragă inimă mă pun oricând la dispoziţia inspectorilor-şefi.

Rămaseră cu gura căscată. Hickes privi speriat în jur.

— De unde. Ştiţi?

— Sunt de la biroul Pinkerton. Din însărcinarea companiei de asigurări. Cred că ar fi în interesul ambelor părţi şi n-am avea nimic de pierdut, dacă am proceda la un schimb de informaţii.

— Fireşte. Pare-mi-se că acum patru ani, la Wardes, am arestat împreună un infractor periculos.

— Întocmai. Pe Lopez, spaniolul, falsificatorul de bani. Să nu vă deranjeze buzele mele ţuguiate, că doar şi eu trebuie să-mi justific cu ceva prezenţa aici; şi pe dată îşi ţugui buzele.

Pe inspector îl pufni râsul.

— Spuneţi-mi, există oare în balamucul ăsta şi vreun nebun adevărat?

— Cel puţin doi sunt nebuni sadea. Vă asigur, spuse Wilkie. E o cucoană care aleargă pe afară ca o fantoma şi are mutra mânjită toată cu alb. Şi mai e un tip cu halat alb, pe nume Gordon, care se crede medic, şi am impresia că ăsta a ajuns în ultimul stadiu.

În această clipă se apropie valetul şi-l întrebă pe sir Felix dacă e dispus să-l primească pe profesorul Palmers, care tocmai a sosit la sanatoriu şi doreşte să-i prezinte omagiile lui.

— O să-mi facă plăcere să-l întâlnesc pe profesor la o ceaşcă de ceai.

Urmă o scurtă discuţie cu profesorul în camera lui Felix. Profesorul nu-i putea refuza tânărului onorurile ce i se cuveneau unui conte de viţă veche, dar mai presus de titlul nobiliar al acestuia punea, totuşi, propria-i persoană şi titlul său ştiinţific, aşa că în sinea lui îi refuză cinstirea pe care-o afişă în timpul întrevederii lor.

— Regret, dar nu pot spune că-mi face plăcere revederea noastră, zise profesorul, care încă în timp ce-şi îmbrăca ţinuta spitalicească se gândise cu ce cuvinte să-şi întâmpine pacientul regăsit.

— Nici mie nu-mi face plăcere, dar n-aş putea spune că acest fapt se datorează antipatiei.

— Nici la mine nu-i vorba de antipatie, sir, şi asta cred că vă este clar şi dumneavoastră.

— Martin, toarnă-i ceai domnului profesor.

Şi băură ceai. În aer plutea subiectul delicat. Fiecare aştepta să-l audă pe celălalt aducându-l în discuţie. În cele din urmă, profesorul se văzu nevoit să pună punctul pe i:

— Ce părere aveţi despre spargere, sir?

— Este tentativa ilegală prin care se încearcă intrarea, cu forţa, în posesia banilor sau a altor bunuri mobile aparţinând altei persoane.

Profesorul schiţă un zâmbet chinuit.

— Nu acest răspuns doream să-l aud. Să vorbim deschis, sir: nu doriţi să ne fiţi deloc de ajutor în limpezirea acestei chestiuni?

— Vă propun un schimb.

— S-auzim.

— Dacă îmi prezentaţi în mod cinstit starea psihică în faţa Opiniei publice, o să vă povestesc şi eu ce ştiu despre spargere.

— Fie! Poliţia mi-a cerut copia diagnosticului dumneavoastră, aşa cum apare el în registrele sanatoriului. Nu are valoarea unui act de expertiză medicală. Azi am întocmit-o.

— Mor de curiozitate s-aud cum sună.

— Părerea mea de medic, independentă de orice alte considerente, este următoarea: Sir Arthur Hontings, în mod cu totul nejustificat, a făcut o legătură între protestul dumneavoastră niţel cam îndrăzneţ împotriva datinilor străvechi şi o oarecare stare patologică. Înainte de prima şi de cea de-a doua evadare a dumneavoastră, v-am ţinut sub observaţie şi, după părerea mea, sir, sunteţi din toate punctele de vedere responsabil şi în deplinătatea facultăţilor mintale.

Sir Felix zâmbi.

— Vă mai pun o întrebare grea cum îşi explică unul dintre cei mai mari specialişti al zilelor noastre că, în ciuda unei situaţii materiale mai mult decât solide, contele de Daughter Hill se apucă aşa, hodoronc-tronc, să comită o spargere şi-un furt?

— Sincer să fiu, pare de-a dreptul fantastic. Dar niciun fel de anomalie nu se leagă de acţiunea care, luată-n sine, chiar că e absurdă. Chiar şi persoanele complet normale pot manifesta în orice zi tulburări sufleteşti izolate, momente trecătoare de percepere distorsionată a realităţii. Un tip blajin de felul lui, într-un acces neobişnuit, îi dă una după ceafă cuiva, susţinând că i-au fost furate ţigările de foi. Altul, un cetăţean cumsecade din fire, participă pe şest, într-o bombă rău-famată, la o orgie care ţine până-n zori. Vreţi o explicaţie medicală? Periodic, anumite stări de inhibiţie sunt înlăturate ca urmare a unei reacţii declanşate de-o anomalie, are loc un fenomen asemănător unei descărcări electrice. Cel mai adesea, asemenea situaţii n-au nimic de-a face cu îmbolnăvirea psihicului. În esenţă, se-ntâmplă ceea ce, fără doar şi poate am constatat la dumneavoastră: nu aţi manifestat vreun simptom care să mă

determine să pun la îndoială responsabilitatea dumneavoastră sau integritatea percepţiilor dumneavoastră; singura dumneavoastră acţiune imprevizibilă a fost scandalul pe care l-aţi provocat prin cuvântarea pe care aţi ţinut-o, împreună cu mr. Vucli, din balconul unei primării. În acest sens, am acceptat, în lipsa oricărui simptom, explicaţia dumneavoastră, sir, potrivit căreia voiaţi să vă compromiteţi familia care se împotrivise, cu mijloace niţel cam drastice, căsătoriei pe care-o plănuiaţi.

— Deşi din punct de vedere penal, asta, în clipa de faţă, îmi sporeşte răspunderea, remarcă Felix zâmbitor, însă un pic caustic.

— Asta depăşeşte deja competenţele mele de diagnostician. Repet însă: părerea nu mi-a fost cerută decât în cadrul anchetei efectuate de poliţie. Dacă o s-ajungeţi vreodată în instanţă, ultimul cuvânt or să-l aibă medicii de la justiţie.

— Atunci de ce mă ţineţi pe mai departe închis în secţia de psihiatrie?

— Există o lege, sir! Nu vă pot încredinţa decât acelei rude care v-a dat în grija mea, pentru tratament, căci ea este, chipurile, îndreptăţită să aibă o părere mai veridică privitoare la sănătatea dumneavoastră sau eliberarea dumneavoastră mai poate fi hotărâtă şi de medicul parchetului. În urma unei expertize. Acest domn vizitează periodic toate institutele de boli mintale. Dacă doriţi, îl pot convoca să ne facă o vizită extraordinară.

— Vă rog, nu faceţi asta. Acum mă simt chiar foarte bine aici.

— Trebuie să recunoaşteţi, sir, că vă revine o răspundere de-a dreptul împovărătoare în afacerea astă încâlcită şi complicată, nu-mi puteţi lua, aşadar, în nume de rău faptul că v-am repartizat un infirmier pe timpul nopţii, pentru că în două rânduri, sir, aţi mai dejucat măsurile noastre de supraveghere.

— Am simţit deja pe pielea mea această măsură. Aveţi însă aici un flăcău roşcovan, care joacă destul de bine cărţi: Harry Brockhes. Mi-ar face plăcere să-i încredinţaţi lui această sarcină.

Profesorul sună.

— Trimite-l sus pe Harry, îi spuse el infirmierului care băgă capul pe uşă.

— Azi e liber.

— Vezi dacă nu e-n camera lui.

Infirmierul plecă.

— Şi-acum, pot să ştiu şi eu ceva despre această spargere? întrebă profesorul Palmers.

— Regret, dar trebuie să vă dezamăgesc, domnule profesor. Nu ştiu absolut nimic despre spargere.

Profesorul ridică din umeri şi rămase tăcut. Câteva clipe stătură nemişcaţi. Pe urmă se-ntoarse infirmierul, galben ca ceara.

— Sir. Bâigui el.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Harry Brockhes a fost asasinat!

CAPITOLUL PAISPREZECE.

Doctorii şi infirmierii nu-şi mai vedeau capul de treabă. Vestea crimei se răspândi, nu se ştie cum, în tot sanatoriul, şi pacienţii fură cuprinşi de-o agitaţie neobişnuită.

Pe Archibald (şeful de gară pensionat pe nedrept) îl apucară imediat năbădăile din pricina unui macaz care nu fusese schimbat la timp.

Pianistului care nu mai vorbea de opt ani de zile, i se făcu rău şi-i trase una peste gură lui Gandhi, căruia i se făcu şi lui rău, fiindcă de zece ani nu mai încasase o asemenea palmă.

Lady Anna anunţă că dorea să se pocăiască. Ea era ucigaşa, infirmierul asasinat nu era nimeni altul decât cel de-al douăzeci şi unulea ei soţ secret.

Domnul Prosley răcnea întruna c-o să plouă, fiindcă mr. Murdock şi progeniturile lui i se plimbă pe bulbul rahidian şi orăcăie undeva, în cutia lui craniană. Doctorul Gordon îl asigură că se-nşeală, că doar se vede cu ochiul liber că ceru-i senin. Peste zece minute însă, situaţia deveni confuză şi pentru medicul-şef, fiindcă se porni să plouă cu găleata. E puţin probabil să fi dat crezare poveştii cu familia lui mr. Murdock, dar fapt este că, din ziua aceea, ori de câte ori se-ntâmpla ca domnul Prosley să se plângă de orăcăitul broaştelor, doctorul Gordon nu mai făcea greşeala să plece de la sanatoriu cu pălărie de paie pe cap şi fără umbrelă în mână.

Sora-şefă puse punct consultaţiilor pe ziua aceea. Îi ordonă portarului să dea telefon la poliţie. În timp ce cobora către camera lui Brockhes, profesorul Palmers îi aţinu calea Hildei Negrin, care sosea în fugă:

— Nu-i o privelişte pentru ochii dumitale. Cred că ai face mai bine să te-ngrijeşti de starea de spirit a pacienţilor.

Femeia îl privi pe profesor implorator, cu ochi îngrijoraţi.

— Vai. Mi-e aşa de frică.

— Du-te frumuşel de-aici, răspunse profesorul cu răceală şi detaşare şi, luând-o de mână, o împinse cu blândeţe la o parte.

După aceea intră în cameră. Era o odăiţă relativ mică, situată la parter, pe coridorul care dădea în curte, odaie pusă la dispoziţia infirmierilor ce locuiau în incinta sanatoriului.

— Domnule profesor — îşi făcu apariţia şi Gordon — sunt disperat.

— De ce? îl întrebă mirat Palmers. S-au atins şi de dumneavoastră? Sau victima vă este, cumva, rudă? Şi profesorul îşi scoase ceasul din buzunar şi-l studie îndelung, ca să-i mai atenueze locţiitorului său indignarea amestecată cu oroarea omului cuprins de panică. Vă rog, faceţi vizita medicală în locul meu, fiindcă trebuie să fiu de faţă la

sosirea poliţiei.

Doctorul Gordon efectuă vizita medicală într-o stare de spirit atât de răvăşită, încât bieţii pacienţi, plini de compasiune, cu greu reuşiră să-l mai liniştească.

Cercetările întreprinse de poliţie la faţa locului se terminară rapid şi fără rezultat.

— Harry Brockhes — zise căpitanul — parcă am mai auzit numele ăsta, şi nu demult.

— I-aţi luat un interogatoriu, spuse Palmers, a fost unul dintre cei doi infirmieri care în noaptea spargerii au fost de serviciu pe coridoarele de la parter.

— Asta-i infirmierul care-şi făcea rondul între magazie şi salon?

— Nu. Ala-i Teddy Clay, care-i şi el liber azi. Infirmierii noştri lucrează în ture fixe, aceiaşi oameni au, pe rând, şi serviciu şi liber după serviciu; doar la două săptămâni o dată se schimbă între ele tura de zi şi cea de noapte.

— Această crimă s-ar putea să aibă o legătură cu spargerea. Unde era de serviciu victima în ziua aceea?

— Pe coridorul care leagă secţia de neurologie de cea de psihiatrie. La patru-cinci minute o dată trebuia să se-ntâlnească cu Teddy Clay în holul cel mare.

— Unde se află Teddy Clay în acest moment?

Răspunsul la această întrebare îl ştia, întâmplător, un alt infirmier. Teddy era la sora lui, la Walt-Hutchson, în împrejurimile Londrei. Imediat dădură telefon şi cum la capătul firului le răspunse chiar infirmierul, stabiliră că alibiul acestuia este inatacabil.

Rana victimei era din cale-afară de ciudată. La intrare prezenta un orificiu destul de larg şi-n dreapta acestuia era o zgârietură adâncă, străbătând pectoralul stâng. Victima fusese înjunghiată în inimă. Arma ucigaşă lipsea de la locul crimei. Victima zăcea pe-o cuvertură care ici-colo alunecase de pe canapea, lăsând impresia că mai întâi, ucigaşul îşi doborâse victima şi după o scurtă încleştare îi aplicase lovitura mortală.

— Victima zace probabil, moartă, doar de un ceas, cel mult două, fu de părere medicul legist.

Pe înserat mai stătuse de vorbă cu portarul, după care intrase în clădire şi de-atunci nu-l mai văzuse nimeni. Interogatoriile, prin care s-a încercat să se descopere dacă avea duşmani, dacă poate fi stabilit vreun suspect, n-au dus la niciun rezultat. Între timp îşi terminaseră treaba şi fotograful şi dactiloscopistul din echipa de criminalistică. De la amprente nu se aşteptau cine ştie ce rezultate, fiindcă mai mulţi medici şi infirmieri îşi făcuseră deja de lucru pe lângă victimă, în încercarea de-a stabili dacă i se mai poate da vreun ajutor.

După plecarea poliţiştilor, Palmers porni spre biroul lui, dar, după

ce bătu scurt la uşă, intră în apartamentul Hildei Negrin. Cei doi locuiau în apartamente învecinate şi era şi acesta unul dintre motivele care dădeau apă la moară clevetitorilor, cum că între profesor şi Hilde Negrin există relaţii intime. Femeia îl privi speriată pe Palmers, care intrase fără a aştepta să fie poftit înăuntru. Tocmai încerca să facă ordine în harababura din cameră.

Masa de scris şi unul dintre scaune zăceau răsturnate pe jos şi pe covor erau împrăştiate tot felul de lucruri, de parcă în încăpere s-ar fi dat o luptă.

Sora-şefă se îndreptă de şale. Se priviră câteva clipe nemişcaţi. Pe urmă, profesorul se apropie de masa de scris, o puse în picioare şi aranjă la loc hârţoagele căzute de pe ea, după care întrebă cu glasul coborât:

— Unde-i foarfeca pe care-o foloseai la desfacerea corespondenţei

— Nu ştiu. Nu-i acolo? Veni în acelaşi timp şi răspunsul şi întrebarea, pe un ton care trăda îngrijorarea.

— Harry Brockhes a fost ucis cu o foarfecă şi-n timp ce ucigaşul îl împungea, unul dintre braţele ei a alunecat şi doar i-a zgâriat pielea, pe când celălalt i-a străpuns inima.

Mă mir cum de n-a observat treaba asta şi medicul legist. Unde-i foarfeca de-aici, Hilde?

— Pe mine… pe mine mă bănuiţi? Îl întrebă femeia pălind şi respirând tot mai greu.

— E mai mult decât o simplă bănuială. De ce-s toate aruncate vraişte-n camera asta? Unde-ţi este cuvertura de pe pat? N-am spus nimic poliţiei şi nici ceilalţi nu şi-au adus aminte că-n odăile personalului, canapelele nu au cuverturi. Cine l-a dus jos de-aici pe infirmierul asasinat, care-a fost omorât cu foarfeca dumitale şi care şi-n clipa de faţă, dacă încă n-a fost transportat la morgă, zace pe cuvertura dumitale?

Femeia deschise gura, răsuflă adânc, dădu să spună ceva şi se prăbuşi leşinată la pământ.

CAPITOLUL CINCISPREZECE.

În camera unsprezece, infirmierul repartizat întru supravegherea lui sir Felix sforăia de se dărâmau pereţii.

— Puneţi-i o pernă sau altceva pe mutră, zise Sir Felix, nu putem sta de vorbă în condiţiile astea.

Infirmierul se prezentase la post la ora nouă şi, pretextând că i-a stat ceasul, Felix îl trimisese să se intereseze care e ora exactă. În acest timp, turnase în cina infirmierului, somniferul primit de la domnul Wilkie. După cină, infirmierul adormi atât de adânc, încât îl întinseseră în pat, ba chiar, mai târziu, îi şi acoperiseră faţa, ca să nu-i deranjeze sforăitul lui, şi nici atunci nu se trezise. Astfel, fără să-i tulbure nimeni, inspectorul-şef Hickes, mr. Wilkie şi sir Felix putură

ţine sfat în trei.

— Vă pot pune la dispoziţie situaţia alibiurilor. Nu, că v-aş face un reproş din asta, domnule inspector-şef, dar poliţia nu s-a ocupat aproape deloc de alibiuri. Dacă s-ar fi ocupat, ar fi aflat câteva lucruri instructive, spuse uriaşul, ţuguindu-şi buzele în continuare, spre surprinderea celorlalţi doi şi holbându-se prin pince-nez cu aceeaşi privire tâmpă cu care-l văzuseră mai devreme în salon.

— S-ar putea s-aveţi dreptate în această privinţă, dădu din cap a încuviinţare inspectorul-şef. Am parcurs şi eu depoziţiile luate de poliţie şi, într-adevăr, aria cercetărilor se restrânge doar la alibiurile celor doi infirmieri de serviciu în noaptea cu pricina, unul dintre ei fiind amărâtul ăsta de Harry Brockhes, apoi la alibiul secretarului, care are o cheie de la încăperea seifurilor şi al casierului-şef, care şi el are o cheie. Iertaţi-mă, dar e aşa de ciudată strâmbătura asta pe care-o tot faceţi.

— Ca să fie treaba mai veridică, am cumpărat câteva lame de chewing-gum şi mă tem, că m-am obişnuit cu guma de mestecat. Aşa că de-acum încolo o să-mi tot ţuguiez buzele.

— Ce dracu le-a trebuit să-l omoare pe-acest Brockhes?

— Niciun drac. Brockhes îşi făcea rondul la secţia de neurologie şi o dată la un minut sau la două minute avea drum spre coridorul în care dă uşa dublă a încăperii seifurilor. N-ar fi exclus ca ipoteza mea să fie corectă. El trebuie să fi auzit sau să fi ştiut ceva. Alibiul lui a fost confirmat de Teddy Clay, după cum Brockhes e cel care i-a întărit alibiul lui Teddy Clay. La ora unsprezece un pacient apucat de năbădăi a zbughit-o din camera lui şi cei doi l-au luat pe sus din holul de la intrare. Acest episod întăreşte alibiul amândurora.

Mai presus de toate, trebuie să porneşti de la o ipoteză, pe marginea căreia să brodezi tot felul de variaţiuni, în funcţie de datele care se-adună pe parcurs.

— De fapt, ce vreţi de la noi, mr. Wilkie? Îl întrebă căscând cu poftă Hickes, care între timp îşi revenise după beţie.

— Mai presus de toate, un pahar cu whisky. Aţi putea pune atâta lucru la bătaie, chiar şi dacă s-ar descoperi că datele de care dispun n-au nicio valoare pentru dumneavoastră.

— E-n ordine, dădu Felix din cap şi îşi scoase din noptieră sticla de whisky tolerată de conducere cu discreţie, trecând peste regulamente, în cazul unor pacienţi asupra cărora băuturile spirtoase nu aveau efecte excitante.

— În primul rând, avem vreun suspect?

— Avem, răspunse inspectorul-şef înviorându-se oleacă după primul pahar cu whisky. Pe sir Felix. Dumneavoastră nu citiţi ziarele?

— Citesc eu ziarele, dar, hm! În cazurile cercetate de poliţie, suspecţii menţionaţi în primele rapoarte oficiale se dovedesc cel mai

adesea nevinovaţi. Mă-ndoiesc de vinovăţia lui sir Felix Hontings. În noaptea aceea el era sigur de reuşita evadării de-a doua zi şi dacă voia să-şi scandalizeze încă o dată familia, cu siguranţă găsea un mijloc mai amuzant şi mai puţin dezonorant de-a o face.

— Bravo! îi dădu sir Felix dreptate lui mr. Wilkie. S-auzim acum cine-i suspectul dumneavoastră favorit.

— Vasăzică, pot conta pe conlucrarea domniilor voastre?

— Mă dau bătut, dădu Hickes din cap şi-şi turnă încă un pahar cu whisky. Fie şi numai pe considerentul că până la urmă o să păţesc şi eu cum aţi păţit dumneavoastră cu ţuguiatul buzelor. După cura asta de dezalcoolizare de câteva zile, o să plec de-aici alcoolic. Hai să auzim, aşadar, cine-i suspectul dumneavoastră.

— Fiţi atenţi. Eu sunt convins de complicitatea portarului Andrews.

Văzând uluirea de pe chipul celor doi bărbaţi, mr. Wilkie vâri în gură încă o lamă de chewing-gum şi-şi ţuguie de zor buzele.

— Poliţia a acordat prea multă atenţie demolării peretelui. Nu s-au ocupat mai deloc de casele de bani forţate de spărgător, căci acestea, nefiind seifuri propriu-zise, din acelea de oţel, au reprezentat o pradă uşoară pentru omul nostru. Am văzut fotografia cu casele de bani. Spărgătorul a procedat cât se poate de simplu. A vârât o rangă în deschizătura de sub broască şi, printr-o apăsare puternică, a forţat limba broaştei, crăpând şi lemnul de jur-împrejurul ei

— Asta-i limpede, zise inspectorul-şef ridicând din umeri şi se apucă să fluiere o melodie populară, dar în ce măsură ne încredinţează de vinovăţia lui Andrew?

— Am spus complicitate şi subliniez asta. Ei bine, n-am stat cu mâinile-n sân şi am procurat un set de case de bani întru totul identice cu cele de aici. Le-am instalat într-o încăpere prevăzută cu o uşă dublă, din acelaşi material şi de-aceeaşi grosime cu cea de aici. Apoi, folosindu-mă de schiţa sanatoriului, am calculat ce distanţă separă holul de la intrare, mai exact spus cabina portarului, de uşa dublă. Am instalat un om într-o cabină identică, la o distanţă identică. La fiecare păcănit sonor, scos de limba broaştei care crăpa lemnul dimprejur, omul meu sărea ca ars. Practic, este vorba de un zgomot asemănător unei detunături de puşcă, un zgomot puternic, care s-a repetat de patruzeci de ori în timpul nopţii sau în zori.

— Hm. Dădu din cap îngândurat inspectorul-şef. Trebuie să-mi schimb părerea incredibil de defavorabilă pe care mi-am format-o mai demult despre detectivii particulari. Bine bine, dar acest Andrew e un om în vârstă. Dumneavoastră nu luaţi în calcul timpanul ce „şi-a pierdut elasticitatea odată cu vârsta, moţăitul în timpul programului de lucru.

— Vreţi să spuneţi că uneori tocmai Scotland Yard-ul nu ia în calcul asemenea factori. Pentru că eu unul i-am luat. Fără ştirea portarului,

acestuia i-a fost examinată de către medici, vreme de aproape douăzeci şi patru de ore, acuitatea auzului. Concluziile lor reprezintă probe obiective, care-l inculpă pe portar. Are un auz normal pentru vârsta lui. Portarul a reacţionat minunat la stimulul acustic de-o intensitate precis măsurată, egală cu zgomotul scos de-o broască forţată cu ranga; în toiul nopţii s-a deşteptat de fiecare dată, fie că dormea buştean sau doar moţăia. Cum însă acest păcănit era repetat de la etajul întâi de un medic care juca rolul unui nebun furios, portarul a adormit la loc de fiecare dată. Păcănitul avea intensitatea egală cu a zgomotului de seif spart înăbuşit de distanţă şi de existenţa unei uşi duble. Celălalt doctor, deghizat în băiat, a stat undeva, în preajma portarului, şi a realizat un grafic al acestui experiment, care dovedeşte, fără drept de tăgadă, vinovăţia lui Andrew.

— Excelent raţionament, spuse inspectorul-şef, dar tot aţi comis o greşeală. Pe baza datelor aflate în posesia dumneavoastră, aţi fi putut înainta imediat un raport către poliţie, pentru punerea sub urmărire a portarului.

— Uitaţi care-i treaba, zise Wilkie cu tristeţe, ţuguindu-şi vlăguit buzele. Aranjaţi, pe cât posibil, să nu mă bage Scotland Yard-ul la apă din cauza procedeelor pe care le folosesc.

În această clipă se deschise uşa şi în cameră îşi făcu apariţia o fantomă. Îmbrăcată într-o rochie de castelană, cu faţa mânjită de cretă, cu o panglică în cap cât elicea unui avion, dădea din fălci rumegând în gol, dar asta n-o împiedică să intre-n cameră, cu o expresie total nepământeană, cu braţele întinse într-o manieră amintind de-aceea a somnambulilor. Numai după ce închise uşa răsuflă uşurată şi deschise de tot ochii ei albaştri şi frumoşi, în care se putea citi nedumerirea.

— Am veşti interesante.

— Daţi-mi voie, domnule Wilkie — spuse Sir Felix — să vă prezint frapanta şi totuşi invizibila coloană a cincea a detaşamentului nostru de investigaţii secrete, pe logodnica mea, domnişoara Ellen Grace. Ea de multă vreme figurează-n schemă ca stafie, se furişează pretutindeni, se poate plimba nestingherită prin toată clădirea, la orice oră din zi şi din noapte. Boala ei aduce cu ţuguiatul dumneavoastră din buze sau cu alcoolismul domnului Hickes.

— S-o ascultăm, deci, pe domnişoara Grace, zise inspectorul-şef, căruia ochii începuseră să-i sticlească din nou din cauza băuturii.

— Ei bine — începu Ellen agitată — pe când bântuiam azi, paşii m-au purtat pe coridorul pe care se află apartamentele profesorului Palmers şi cel al Hildei Negrin. După-amiază l-am zărit pe profesor intrând în apartamentul său, după care s-a întors la ea cu trusa medicală. Înseamnă că se afla acolo sau Hilde Negrin sau vreun alt bolnav. Mai târziu am bântuit din nou într-acolo şi am auzit cât se

poate de clar cum izbucneşte Hilde Negrin în plâns şi zice: „Cu neputinţă! Doar nu credeţi.” La care profesorul a ţistuit-o şi pe urmă n-am mai auzit nimic. Acum douăzeci de minute, la ora la care-mi fac de obicei plimbarea între birou şi cantină, am trecut iarăşi pe coridorul de la etaj, pe lângă apartamentele lor. Acum urmează partea cea mai interesantă. Daţi-mi o ţigară.

Nobila doamnă prematur mutată în ceruri îşi aprinse ţigara şi, ca şi cum toată afacerea asta era o glumă bună, continuă să trăncănească plină de vervă, scălâmbăindu-se la fiecare cuvânt.

— Mai întâi l-am văzut pe Peter, băiatul, ducând la parter o valiză mare. Pe urmă a plecat Hilde Negrin. M-am aplecat peste balustrada de la etaj şi am văzut-o ajungând în holul de la parter, pe urmă, dinspre treptele de la intrare am auzit trântindu-se portiera unui automobil care a şi luat-o din loc.

— Asta-nseamnă că astăzi, în urma unui eveniment neprevăzut, sora-şefă ori şi-a pierdut slujba, ori a renunţat la ea de bună-voie, comentă Wilkie.

— Pe profesor nu l-aţi mai văzut a doua oară? întrebă inspectorul-şef.

— Nu. Hilde Negrin a plecat din clădire singură, cu bagaje. Acum o iau din loc, să nu bată la ochi că bântui aşa de mult într-un singur loc. Ticălosul ăsta de Jagodek şi-aşa se ţine scai de mine şi-mi tot rânjeşte cu subînţeles, vrând parcă să-mi sugereze că nu-mi ia boala în serios.

— Dacă v-aţi încumeta — îi propuse inspectorul-şef, v-aş ruga să fiţi atât de înfricoşătoare şi să bântuiţi şi pe coridorul de la parter, unde a fost comisă crima, şi mergeţi pe hol până-n punctul unde se termină secţia de psihiatrie. Vă luaţi inima-n dinţi?

— Pentru o răposată, asta-i o misiune de-a dreptul plăcută — răspunse Ellen fără fasoane — doar se ştie că pe lumea cealaltă nu există durere.

După plecarea răposatei, bărbaţii rămaseră o vreme tăcuţi. Poate că-ntâmplarea asta n-are nicio legătură cu ancheta lor şi că profesorul, ale cărui relaţii intime cu sora-şefă sunt bine cunoscute, s-a certat cu Hilde Negrin dintr-un motiv independent de crimă.

— Oricum, orice întâmplare ţinută-n secret prezintă interes din punctul de vedere al anchetei. Cred că cel mai înţelept ar fi ca domnul inspector-şef să ia mâine măsuri pentru verificarea portarului Andrew, să vedem dacă n-are cumva antecedente penale, îşi dădu cu părerea Wilkie.

— Treaba asta chiar că nu trebuie neglijată, spuse inspectorul-şef şi îşi făcu o însemnare în bloc-notes.

Răsunară câteva bătăi în uşă şi în cameră intră doctorul Huzli. Îi privi cu oarecare neîncredere pe cei trei pacienţi şi se apropie de ei cu băgare de seamă.

— Scuzaţi-mă, domnilor. Sunt doctorul George Huzli, medic militar.

— Las' c-or să vă vindece de chestia asta ăi de-aici, îl linişti inspectorul-şef. Deocamdată, esenţialul e să dormiţi noaptea şi să mâncaţi bine.

— Ascultaţi-mă, vă rog, eu chiar sunt medic militar.

— Da' ce? îi sări muştarul domnului Wilkie, te pomeneşti că eu nu sunt chiar regele Angliei?

— Împăcaţi-vă cu gândul că domnul acesta e chiar regele Angliei — interveni sir Felix şi-n general aici nimeni nu pune la îndoială rangul şi titlurile bolnavilor, treaba asta n-o fac decât locatarii marelui balamuc care se-ntinde dincolo de zidurile acestei instituţii. Aşa că nu fiţi nervos, pentru că ne-am vedea siliţi să-l trezim pe infirmier şi-ar fi păcat să-i tulburăm bunătate de somn.

— Dar vă implor! făcu doctorul ochii mari — trebuie să v-aduceţi aminte că azi după-amiază am discutat în această calitate.

N-apucă să-şi termine fraza, fiindcă domnul Wilkie îi luă vorba din gură.

— Şi eu i-am comunicat lui sir Felix încă de azi după-amiază că sunt suveranul englez.

Câteva clipe medicul chibzui posomorât şi nedumerit. N-o să fie uşor să-şi dovedească starea de sănătate între atâţia bolnavi patentaţi. Hotărî să se dea bătut.

— Mă rog — zise el — ideea mea fixă este că poliţia m-a însărcinat cu urmărirea stării mintale a unei doamne care, susţine ea, a răposat mai demult şi care adineauri a fost aici. Aş putea să ştiu şi eu ce-a discutat cu dumneavoastră?

— S-a plâns mai de una, mai de alta, răspunse sir Felix. Are permanent senzaţia că o urmăreşte un domn agasant, vârstnic, şi s-a hotărât să-l pândească şi să-i facă de petrecanie. În acest scop, Maiestatea Sa Henric al VIII-lea i-a pus la dispoziţie un cuţit de bucătărie.

Doctorul Huzli păli. Înghiţi în sec şi îşi făcu o însemnare în agendă.

— N-aş putea să aflu ce-aţi discutat. Au!

Cum ţineau nespus de mult la continuarea acestei discuţii, mr. Wilkie, care era adeptul soluţiilor radicale, înşfăcase într-un gest elegant şi paşnic, mâna doctorului Huzli, şi muşcase din ea cu poftă. În acelaşi timp, inspectorul-şef ridicase sticla de whisky ca pe un buzdugan şi medicul militar dispăru cât ai zice peşte. Din păcate, imediat îşi făcu apariţia Jagodek.

— Unde-i regele Angliei? întrebă el neliniştit.

— Ar putea să-ţi fie ruşine, Jagodek, îl dojeni sir Felix — orice cetăţean de treabă ştie că Maiestatea Sa, în afara sejurului de câteva săptămâni pe an de la Balmoral, are domiciliul, am putea zice permanent, la Buckingham Palace.

— Cineva i-a dat un cuţit de bucătărie femeii ăleia.

— La miss Grace te referi? Se propti sir Felix în faţa lui Jagodek şi acesta şovăi o clipă, întrebându-se dacă-n calitatea lui de infirmier-şef se cade să bată în retragere, cu toată diploma lui de cadru medical calificat în tratarea furioşilor, diplomă obţinută la Dobling, inspectorul-şef interveni împăciuitor:

— Daţi-i pace, sir! Nu ştiţi că cine-i mai nebun cedează?

— Uite, Jagodek, dumneata eşti în slujba mea pentru şaizeci de lire pe lună şi, chiar dacă n-ai pretenţii la masă şi casă, ţi se cuvin şi-acestea. Îţi recomand să ţii cont de-acest aspect.

— Eu am crezut că.

— Nu te-apuca să-mi spui ce-ai crezut. Modul în care ai procedat este scuzabil prin faptul că, la cererea poliţiei, ţi-ai îndeplinit obligaţiile ce-ţi reveneau în calitate de infirmier şi n-am niciun motiv să te concediez. Bine-nţeles, dacă se-ntâmplă cumva să nu-i acorzi respectul cuvenit nefericitei mele logodnice bolnave, să ştii că…

— Iertaţi-mă, dar cuţitul de bucătărie-i de vină.

— Noi aici nu dăm nimănui cuţite de bucătărie. L-am tras pe sfoară pe doctorul ăla bătrân. Dumneata, Jagodek, fii cu ochii în patru şi, dacă observi cumva ceva ciudat, să ne ţii la curent, în cazul ăsta s-ar putea să te angajez şi pe luna viitoare. În primul rând, nu băga de seamă că acest coleg s-a pus pe tras la aghioase înaintea mea, pentru că acolo unde bolnavii sunt sub supravegherea directă a infirmierului-şef Jagodek nu mai e necesară prezenţa permanentă a unui băgător de seamă începător, care să stea pe capul unor gentlemeni, numai fiindcă-s alienaţi mintali. În al doilea rând, eu fac investigaţii în afacerea în care am recurs la ajutorul cumnatului dumitale. Orice sesizare, oricât de neînsemnată la prima vedere, se poate dovedi importantă. Încearcă să afli, de pildă, de ce a plecat domnişoara Hilde Negrin din sanatoriu.

— Poftim? Chiar adineauri am stat de vorbă cu ea, să-i dea medicaţia unui pacient furios.

O clipă, în cameră se aşternu tăcerea.

— Unde ai stat de vorbă cu ea? întrebă inspectorul şef sărind involuntar în picioare.

— Am bătut la uşa ei, era îmbrăcată într-un chimono, ţinuta ei obişnuită pe timpul nopţii, pe urmă a luat doctoriile şi s-a dus să-l vadă pe pacient, să stabilească dacă nu trebuie să-l scoale cumva din somn pe dom' medic-şef.

După plecarea lui Jagodek, se priviră întrebător unul pe altul. Ce naiba?

— Sunteţi sigur că domnişoara Grace doar face pe nebuna? întrebă inspectorul-şef.

— Sigur, răspunse Felix. Nu zic că n-are o grămadă de gărgăuni, dar

declar sus şi tare că atât execuţia din Trafalgar Square, cât şi povestea cu bântuitul n-au nimic de-a face cu starea ei mintală. Mătuşă-mea este cea care a inspirat-o în crearea acestui personaj.

— Vi se pare posibil ca Hilde Negrin să fi plecat de aici acum un ceas şi-acum să fie din nou reangajată?

— Mi se pare la fel de posibil ca şi faptul că sunt suspectat de-a fi dărâmat un zid, răspunse Felix ridicând din umeri.

Acum uşa se deschise fără veste şi-n cameră dădu buzna Ellen care, în agitaţia ei, uită să-şi mai afişeze simptomele.

— Pe coridorul de la parter se-ntâmplă ciudăţenii, zise ea cu sufletul la gură. M-am plimbat de două ori până-n capăt, deoarece mi s-a părut că aud glasuri în dreptul camerei numărul şase.

— Acolo a fost comisă crima, spuse inspectorul-şef.

Cei trei bărbaţi îşi aţintiră privirea asupra fetei, nerăbdători să audă urmarea. Ellen dădu grăbită o duşcă pe gât.

— Când mă-ntorceam a doua oară pe acest coridor aproape complet întunecat, uşa s-a deschis brusc. M-am lipit de perete ceva mai încolo. Un glas înăbuşit, de bărbat, a zis: „Nenorocitule.”. Pe urmă am auzit câteva bufnituri. Parcă s-ar fi bătut cineva. Lumina era stinsă în cameră, aşa că n-am putut să-i disting pe potrivnici. Şi-acum, ascultaţi-mă cu atenţie, răsuflă ea adânc, când am urcat la etaj, dinspre scara de serviciu l-am văzut sosind val-vârtej pe profesorul Palmers; avea hainele boţite, era plin de praf şi-şi ţinea faţa acoperită cu o batistă. Când a ajuns sub candelabru, am văzut că batista-i îmbibată de sânge. A intrat grăbit în camera lui.

Se lăsă din nou tăcerea, de data asta pentru mai mult timp.

— Fireşte, n-ar strica să aflăm cine era celălalt. Zise îngândurat inspectorul-şef.

— Chiar dacă n-are nimic de-a face cu cazul nostru, zise Wilkie, şi tot e al naibii de interesant. Spuneţi-mi, domnişoară Grace, sunteţi sigură că Hilde Negrin este cea pe care aţi văzut-o plecând de-aici cu bagaje cu tot?

— Sunt absolut sigură! Am văzut-o cum a străbătut tot coridorul, am văzut-o de sus ajungând în hol, băiatul îi ducea valiza, iar Hilde avea pe ea pardesiul, pălăria, mănuşile şi ţinea în mână o poşetă micuţă.

— Aici suspectă nu poate fi decât cea de-a treia persoană, cea necunoscută, pe care domnişoara Grace n-a văzut-o, spuse Wilkie. Hilde Negrin nu poate fi adusă-n discuţie în ceea ce priveşte demolarea peretelui. Şi nici profesorul Palmers, care, dincolo de faptul că-i o persoană întru totul respectabilă, a părăsit sanatoriul după ora zece seara, în frac, ca să participe la un banchet anual, al nu ştiu cărei societăţi medicale. Şi…

— Ia staţi puţin, îi luă vorba din gură inspectorul-şef. N-aş vrea să

credeţi că Scotland Yard-ul e specializat doar în călcatul în străchini. Profesorul Palmers n-are niciun alibi. Ce-i drept, a plecat din sanatoriu pus la frac, dar la banchet n-a mai ajuns. Pornindu-se de la prezumţia vinovăţiei indubitabile a lui sir Felix, ancheta n-a mai pus accent pe-acest aspect al problemei.

— Bine, bine, dar nu vreţi să spuneţi că celebrul şi înstăritul nostru.

— Celebru — dădu din cap inspectorul-şef a încuviinţare — dar în ceea ce priveşte situaţia lui materială, am stabilit că dacă în această lună nu va reuşi să achite suma de cincisprezece mii de lire sterline, decurgând din datoriile către diverşi creditori, sanatoriul din Highgate poate fi considerat ca şi falit.

Hickes spuse toate astea pe un ton liniştit, dar efectul spuselor sale se dovedi a fi de-a dreptul copleşitor.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE.

A doua zi dimineaţa nu mai rămăsese nicio urmă care să stea mărturie nopţii furtunoase care trecuse, de parcă totul ar fi fost un vis. Lumea îşi manifestă regretul sincer faţă de persoana profesorului Palmers care, după cum spunea el, se-mpiedicase noaptea pe trepte şi se lovise la cap. Hilde Negrin turuia volubilă cu pacienţii de la neurologie, ca-n vremurile bune.

Hickes era invariabil abţiguit, deşi raţia de whisky i se redusese la o jumătate de sticlă, dar organismul lui neobişnuit cu alcoolul nu putea duce nici această cantitate. Mr. Wilkie îşi ţuguia buzele plin de zel, sir Felix lâncezea fără a fi câtuşi de puţin cuprins de lâncezeală, miss Ellen Anna Emerencia continua să bântuie întrupată-n rămăşiţele-i pământeşti cu râvna unui inspector financiar. Domnul Prosley era când bine dispus, când prost dispus, în funcţie de toanele lui mr. Murdock şi ale progeniturilor sale.

Lady Anna, văduva recidivistă, rar se-ntâmpla să mai caute compania lui sir Felix, pentru că răposata Anna Emerencia îi turnase deja în două rânduri, în poală, ceaşca cu ciocolată fierbinte.

În cursul după-amiezii, sir Felix primi vizita unei vechi cunoştinţe pe care celor din anturajul său le-o prezentă drept doctor Blondey, atrăgându-le atenţia că respectivul n-are nici pe dracu, e absolut normal, dar nimeni nu fu dispus să-l creadă, din cauza ţinutei şocante a musafirului său. Ca să-şi demonstreze statutul social de gentleman, Blondey se-mbrăcase într-un costum după părerea lui foarte elegant, cu carouri albastre şi dungi maro pe fond verde. Până şi doctorul Gordon zăbovi cu privirea asupra lui şi se interesă dacă-n răstimpuri nu simte dureri ascuţite în moalele capului.

Pe Jagodek titlul de doctor îl lăsă mască şi fu un pic rănit în amorul propriu de faptul că cumnatu-său nu catadicseşte să-l învrednicească măcar cu o privire dar, cu toate astea, nu dădu-n vileag legătura dintre ei. Nu se stârni o oarecare tulburare decât în clipa când

simpaticul, aghezmuitul, nebunul de Hickes apăru în salon şi oaspetele în costum verde, văzând mâna inspectorului-şef întinsă către el în semn de salut, ridică amândouă mâinile în sus.

— Calmează-te, dragul meu Blondey-Mâini-de-Cauciuc, îl linişti Hickes spunându-i pe numele cu care era cunoscut în lumea întreagă demolatorul de talie mondială, care-şi câştigase renumele datorită silenţiozităţii cu care opera. Ne aflăm în tâmpita situaţie în care poţi pleca de aici când îţi pofteşte inimioara, pe când eu n-am voie să părăsesc această clădire.

— Dac-o să povestesc treaba asta băieţilor, o să ajungă bancul secolului în lumea interlopă a Londrei. Până şi pentru simplul fapt că pot pleca nestingherit de undeva unde şi-a vârât nasul mr. Hickes.

Apoi îşi luară gustarea într-o atmosferă mai mult decât destinsă şi spre seară urcară în camerele lor. Blondey îl căută atunci pe cumnatusău, care tocmai isprăvise cu repartizarea infirmierilor în tura de noapte. În locul răposatului Harry Brockhes, pe coridorul lui sir Felix fu repartizat un alt infirmier: Teddy Clay. Mai târziu serviră cina şi se apucară să soarbă din coniacul adus de Blondey într-o gamelă. Curând, Jagodek adormi buştean.

După aceea Blondey intră să-şi ia rămas bun de la sir Felix. Pe coridor era încă un întreg du-te-vino de pacienţi care se pregăteau de culcare. Infirmierul lui sir Felix trăgea liniştit la aghioase şi trei domni aparent calmi, dar marcaţi de-o încordare lăuntrică, şedeau la o masă; cei trei erau: amfitrionul, mr. Wilkie şi inspectorul-şef Hicks.

După ora zece tămbălăul de pe coridor se potoli. Deschiseră uşa şi-i spuseră lui Teddy Clay, care-şi făcea rondul între salon şi magazia de medicamente, că aerul din cameră-i stătut şi că nu strică un pic de curent. Peste zece minute, cei trei se priviră neliniştiţi.

— Hm. Bombăni mr. Wilkie. Aşteptarea rareori duce la ceva bun. Dacă dăm greş, cine-o să răspundă pentru timpul pierdut? Aveam deja câteva piste.

— O să vedem ce iese. Îl bodogăni inspectorul-şef.

În acest moment infirmierul băgă capul pe uşă şi privi în jur.

— Scuzaţi-mă. Dumneavoastră aţi zăngănit ceva aici?

— Da, răspunse zâmbind mr. Wilkie. Am aruncat pe jos câteva cutii de pe masă. Infirmierul plecă şi se-ndreptă spre holul de la intrare. Cei trei bărbaţi se priviră şi răsuflară uşuraţi. Peste câteva minute infirmierul se arătă din nou, de data asta ceva mai neliniştit.

— Dumneavoastră zăngăniţi.

Nici nu băgă de seamă când mr. Wilkie închise uşa în spatele lui şi tresări doar atunci când Hickes, cel adus la dezalcoolizare, se propti în faţa lui şi-i luă vorba din gură.

— Cel mai iscusit demolator de pereţi din Anglia demolează, în mod experimental, cărămizile dintre magazia de medicamente şi încăperea

seifurilor. Şi-altminteri, să mă prezint, sunt inspectorul-şef Hickes, de la Scotland Yard.

În prima clipă infirmierul nu pricepu despre ce-i vorba. Acum, însă, în liniştea care se aşternuse peste cameră auzea clar bufnetul bucăţilor de perete dislocate care se relua la intervale regulate şi simţea că a fost demascat.

— Cum se face, domnule Clay — se apropie ameninţător sir Felix — că atunci când eu, chipurile, am demolat peretele ăla, n-aţi auzit nimic?

Infirmierul se-ntoarse speriat, părând dornic să-şi ia tălpăşiţa. Uşa era însă blocată de corpolentul mr. Wilkie. Mesteca gumă şi-şi ţuguia buzele ca de obicei, dar ţinea mâna dreaptă în buzunarul de la spate.

— Eu nu-nţeleg nimic din toată treaba asta cu zdrăngăneala de-afară. Şi… Ăăă…

— V-am mai spus — interveni Hickes — că din însărcinarea Scotland Yard-ului desfăşor aici incognito o anchetă şi-i flutură lui Clay pe sub nas legitimaţia de poliţist. Dacă umblaţi cu cioara vopsită şi ne faceţi greutăţi, vă pun cătuşe şi vă duc imediat la poliţie. Dacă ne uşuraţi activitatea de investigaţie, nu veţi avea decât de câştigat de pe urma acestui lucru.

— Eu nu ştiu nimic! Se înfierbântă Clay.

— Asta nu schimbă cu nimic hotărârea mea de-a vă aresta. Umblaţi cu fofârlica. Aţi face mai bine să mărturisiţi cine vă sunt complicii.

Toată discuţia de până acum fusese purtată cu glasul coborât. În mica încăpere în care fusese ambuscat infirmierul cu faţa albă ca varul plutea o atmosferă sufocantă, încărcată de dramatism.

— Haideţi afară pe coridor! îi ordonă Hickes lui Clay. Dar vă previn că am luat toate măsurile ca să zădărnicesc o eventuală tentativă de evadare.

Îl apucă zdravăn de braţ pe infirmier şi-l împinse afară, pe coridor. Sir Felix şi Wilkie îl flancară şi ei pe Clay. Infirmierul ieşi împleticindu-se, cu faţa galbenă ca ceara.

Se plimbară o vreme de colo-colo. Ori de câte ori se auzea câte un bufnet discret dinspre magazia de medicamente, infirmierul mai înghiţea o dată în sec.

— Dumneavoastră aţi susţinut la interogatoriu că până la ora şapte dimineaţa n-aţi auzit absolut nimic. Câteva cărămizi au căzut de la o înălţime foarte mare de partea cealaltă, după cum a reieşit din examinarea peretelui. Acum zgomotele sunt mult mai slabe. De data asta cel care lucrează nu-i un cârpaci oarecare, ci cel mai experimentat spărgător din lume. Şi cu toate astea, îl auzim şi noi şi dumneavoastră. Nu credeţi că ar fi mai înţelept să ne spuneţi adevărul gol-goluţ?

În acest moment, Sir Felix o zări pe Hilde Negrin lângă uşa de sticlă

a holului de la intrare. Femeia îi urmărea înfrigurată şi contele de Daughter Hill găsi de cuviinţă să ridice tonul şi să se răstească la Teddy Clay:

— Uite, dom'le, şi-aşa îţi este dovedită vinovăţia; cu îndărătnicia asta singur îţi tai craca de sub picioare. Domnul inspector-şef ar putea continua imediat cercetările, dacă dumneata ai recunoaşte totul în chip cinstit.

Trucul lui Sir Felix avu efectul scontat. Hilde Negrin răsări ca din pământ înaintea lor.

— Ce se-ntâmplă aici? întrebă ea speriată uitându-se ba la unul, ba la altul.

— Daţi-mi, voie, vă rog, spuse repezit infirmierul, vreau să mărturisesc, dar fiţi atât de buni şi luaţi-o de aici pe miss Negrin.

— Lăsaţi gălăgia! îi reteză vorba nemilos inspectorul-şef. O să mărturisiţi atunci când o să vă-ntreb eu. Dar puteţi fi sigur c-o să mărturisiţi. Poftiţi, miss. Negrin, sunt inspectorul-şef Hickes de la Scotland Yard, urmă el pe un ton curtenitor, scoţându-şi legitimaţia. Împreună cu domnul Wilkie, aci de faţă, de profesie detectiv particular, facem investigaţii, sub acoperirea de pacienţi, în afacerea peretelui dărâmat.

Inspectorul-şef, care pricepuse imediat rostul tonului ridicat al lui Felix,. Îl luase-n focuri pe infirmier, tratându-l cu cruzime şi pe-un ton oficial, căci instinctul îi spunea că femeia se va pierde cu firea şi situaţia infirmierului o va speria de moarte.

— Şi de ce l-aţi pus sub stare de arest pe domnul Clay? îngăimă ea.

— Cu ajutorul unui spărgător de profesie am stabilit că a indus în eroare organul de anchetă, susţinând că n-a auzit nimic în noaptea în care-a fost comisă spargerea.

— Daţi-mi voie să vorbesc, am minţit şi vreau să mărturisesc totul, dacă Miss Negrin.

— Lăsaţi gălăgia! îi reteză vorba detectivul, înşfăcându-l straşnic de braţ.

Femeia scoase un ţipăt ascuţit şi lui Clay pentru o clipă îi pieri tot sângele din obraji, închise ochii şi se clătină pe picioare.

— E-e! exclamă mr. Wilkie şi, pradă unei emoţii teribile, băgă în gură guma cu ambalaj cu tot. Ţi s-a făcut rău, dom'le?

După care îl bătu scurt pe umăr pe tânărul care scoase un urlet de durere, detectivul răcni aproape la fel de tare:

— Şi-l puteţi pune sub stare de arest şi pentru că-i suspect de omucidere, domnule Hickes! Pe umăr, mai mult ca sigur o să-i găsiţi urma cuţitului lui Harry Brockhes!

Până să se dezmeticească Teddy Clay, Hickes îi şi sfâşie vestonul; de sub cămaşă se reliefa un pansament destul de gros, care acum se îmbiba încet-încet cu sânge, urmare a smuciturii inspectorului-şef şi a

loviturii lui Wilkie.

— De unde v-aţi ales cu rana asta?

Infirmierul se prăbuşi pe canapeaua pluşată de lângă perete şi îşi îngropă obrazul în mâini. Sir Felix, care între timp se-ntorsese în cameră, apăru cu sticla de whisky şi i-o întinse rănitului.

— Bea, domnule Clay.

Evident, infirmierul se lupta cu slăbiciunea care pusese stăpânire pe el; când se aplecă în faţă văzură că degetele pe care şi le trecea prin păr îi erau alb-albăstrii, fără strop de sânge în ele. Până acum, Hilde Negrin rămăsese stană de piatră, îi pierise şi graiul. În acest moment luă din mâna lui Felix sticla de whisky, îngenunche lângă infirmier şi, cu un gest gingaş, i-o apropie de gură.

— Bea, Teddy, şi n-avea teamă. O să le spunem totul fără ocolişuri şi n-avem ce păţi, pentru că n-am făcut nimic rău.

— Ei nu, că asta ar fi cea mai mare bombă din viaţa mea, zise mr. Wilkie.

După o pauză de câteva secunde se auzi din nou bufnetul înăbuşit al cărămizilor dislocate din perete.

— Prin urmare, dumneavoastră, domnule Wilkie, auziţi clar zgomotele suspecte, repetate, care vin dinspre magazia de medicamente? întrebă sir Felix.

— Ba bine că nu. Şi infirmierul le-a auzit.

— Şi eu le-aud clar de tot. Dar dumneavoastră, miss Negrin? Auziţi aceste bufnituri înfundate?

— Da, răspunse sora-şefă. În noaptea aceea Teddy Clay nu le-a auzit pentru că la ora când s-a comis spargerea se afla în vizită la mine; am cinat împreună şi nu şi-a reluat serviciul decât spre revărsatul zorilor.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Cei trei bărbaţi, se priviră cu subînţeles.

— Nu cred că putem accepta alibiul dumneavoastră, miss Negrin, spuse într-un târziu inspectorul-şef. Mai ales în ceea ce priveşte uciderea lui Harry Brockhes.

— Harry Brockhes a sărit la mine — fu rândul infirmierului să intervină — fiindcă din cauza duritătii lui am fost nevoit să-l chem la ordine în prezenţa domnişoarei Negrin. A scos şişul şi, în legitimă apărare, am pus mâna pe foarfeca de pe birou. M-a şi crestat o dată şi când a dat să mă-mpungă a doua oară, i-am luat-o înainte. Atât cât să-l înjunghii eu. Sfârşi el frază cu un murmur istovit.

— Cum a ajuns cadavrul înapoi în camera lui?

— L-am înfăşurat în cuvertura de pe pat, ca să nu rămână dâre de sânge pe coridor. Am prins un moment prielnic, m-am repezit la scara de serviciu şi l-am coborât în cameră la el.

— N-ar fi mai înţelept să ne povestiţi totul de la început? Domnişoară Negrin, sau dumneata, Clay? Interveni Felix.

— N-am multe de spus, răspunse liniştită femeia. Pe Teddy l-am

cunoscut la facultate, la o prelegere, pe-atunci era încă student la medicină.

— Şi-acum?

— A absolvit facultatea de-o jumătate de an. S-a angajat infirmier aici ca să poată fi alături de mine. Profesorul Palmers a fost nespus de generos cu mine. Atunci când mi-am epuizat resursele financiare şi-ar fi trebuit să mă-ntorc în America, m-a angajat pe postul de soră-şefă, ca să-mi pot continua studiile. Mai am un an până termin. După o vreme mi-am dat seama că profesorul se-ndrăgostise de mine. Şi, roşi toată şi urmă tulburată, m-am temut că dacă n-o să-i împărtăşesc deloc sentimentele pe care le are pentru mine, s-ar putea să-şi retragă mărinimia, sprijinul pe care mi-l acordă. Poate că nici n-aveam motive să cred una ca asta. Dar ce să fac, sunt femeie, chiar dacă nu una tocmai ideală. Aşa că profesorul era îndreptăţit să creadă că-n ochii mei contează nu numai protectorul, ci şi bărbatul din el. Bine-nţeles, nu ştia nimic de

Teddy, care mă iubeşte şi pe care-l iubesc. Când am auzit că-n seara aceea pleacă la banchet, l-am invitat pe Teddy la mine. Şi l-am rugat pe Harry Brockhes să nu-şi dea de gol colegul. Nu ştiu cum, fapt e că profesorul a mirosit ceva şi n-am petrecut împreună nici măcar un ceas, c-a intrat pe nepusă masă şi ne-a surprins. S-a purtat cu noi ca un gentleman. I-am spus adevărul gol-goluţ, la care mi-a răspuns că mă asigură şi de-acum înainte de bunăvoinţa lui şi că trece cu vederea abaterea disciplinară a lui Teddy.

— Şi-apoi?

— A plecat la banchet, răspunse liniştită femeia.

Cei trei bărbaţi rămaseră impasibili, reuşind să-şi mascheze uluirea la auzul acestei afirmaţii, aşa că miss Negrin îşi continuă relatarea fără a bănui nimic.

— Când s-a aflat de spargere, Harry Brockhes n-a vrut să creadă că ştim despre ea tot atât de puţin cât ştie şi el. Credea că Teddy l-a tras pe sfoară, ba chiar că şi eu l-aş fi dus de nas şi că, în timp ce el îşi făcea rondul pe coridorul celălalt, Teddy a pătruns în magazia de medicamente. În ziua aceea nefericită, s-a purtat atât de brutal cu mine, încât dacă nu se-ntâmpla să fie Teddy de faţă, zău că nu ştiu ce mă făceam. M-a jignit şi atunci Teddy i-a dat o palmă. Totul s-a petrecut într-o clipită; a scos fulgerător şişul. Pe urmă am văzut foarfeca, din umărul lui Teddy sângele ţâşnea şuvoi, am dus cadavrul la parter şi…

— Şi?

— Asta-i tot.

— Hm, o ţintui cu privirea inspectorul-şef. Şi de ce v-aţi mutat de-aici, de ce v-aţi întors, totuşi, înapoi — şi adăugă la nimereală, bizuindu-se pe instinctul lui de detectiv — de ce sau încăierat Teddy

Clay şi profesorul în camera victimei?

De data aceasta femeia fu cea căreia i se înmuiară picioarele atât de brusc încât trebui să se aşeze şi nu mai reuşi să îngaime decât:

— Doamne Dumnezeule.

Teddy Clay îşi recapătă pe neaşteptate hotărârea.

— În situaţia de faţă, ar fi o prostie din partea noastră să-l menajăm pe profesor, Hilde, spuse infirmierul ridicându-se şi netezindu-şi vestonul. Nu-mi pun speranţe în faptul c-o să fiu crezut, dar dacă e să vorbim deschis, atunci hai să nu mai trecem nimic sub tăcere.

— Sunt de-aceeaşi părere, spuse Hickes.

— În timp ce poliţia era aici şi efectua primele cercetări la faţa locului, profesorul şi-a dat seama că Brockhes a fost rănit cu o foarfecă şi că un braţ al foarfecii a alunecat şi a lăsat o zgârietură lungă în apropierea rănii. În acest moment a urcat la Hilde şi a văzut dezordinea din apartamentul ei, urmele încăierării de-aici. De la Hilde ştiu ce s-a-ntâmplat. Ea vrea să-l menajeze pe profesor, dar nici aşa nu se poate. La capătul unei scene înfocate, acesta i-a mărturisit Hildei c-o iubeşte la nebunie şi că nu vrea să renunţe la ea. Hilde a fost suficient de naivă ca să-i spună că eu l-am omorât, în legitimă apărare, pe Brockhes. Aşa că Palmers s-a apucat s-o şantajeze pe Hilde. I-a cerut ca în schimbul tăcerii sale să se mute din sanatoriu şi să nu se mai întâlnească niciodată cu mine. De dragul meu, Hilde a acceptat acest compromis. Dar nici Hildei n-am apucat să-i spun ce-am aflat între timp dintr-un ziar şi de la şoferul profesorului: Palmers, a spus în noaptea spargerii că se-ntoarce la banchet, dar nu s-a mai întors. Mai ştiam şi faptul că se confruntă cu mari probleme financiare şi că-n această lună sanatoriul o să ajungă la fundul sacului. Am fost, deci, convins că el e cel care a dat gaură-n perete şi ar fi putut face treaba asta până şi cu târnăcopul, fiindcă coridorul era pustiu hăt până-n holul de la intrare. Tocmai mă plimbam prin grădină, când am văzut-o pe Hilde plecând cu maşina. Am făcut maşinii semn să oprească şi am rugat-o pe Hilde să aştepte puţin. L-am căutat pe profesor şi în cele din urmă l-am găsit în camera lui Harry Brockhes; tocmai voia să ducă de-acolo cuvertura Hildei, care ar fi pus poliţia cu uşurinţă pe pista corectă. Ne-am luat la bătaie. A sărit la mine cu înverşunare când i-am spus că n-are alibi, teama şi gelozia, pur şi simplu, i-au luat minţile. Mai târziu am urcat la el în birou şi i-am cerut s-o reprimească pe Hilde şi să nu-ndrăznească s-o mai şantajeze. Se pare că-ntre timp i-au cedat nervii şi şi-a dat seama că situaţia materială gravă şi lipsa unui alibi îl pot aduce într-o situaţie limită în faţa organelor de anchetă. Aşa că mi-a îndeplinit cererea şi a chemat-o înapoi pe Hilde Negrin, iar pe urmă a mai stat de poveşti cu mine un sfert de oră. S-a tot scuzat plin de amărăciune, s-a referit la faptul că la vârsta lui dragostea i-a împins nu o dată pe oameni la asemenea fapte

reprobabile. Am rămas cu impresia că regretă sincer cele întâmplate şi că-i este ruşine de sine. I-am povestit că l-am înjunghiat pe Brockhes în legitimă apărare şi, când mi-a văzut rana, m-a şi pansat pe dată. M-a întrebat dacă chiar îl cred în stare să comită o spargere. I-am răspuns că nu-l cred în stare de-aşa ceva. Declar şi în faţa dumneavoastră că, în ciuda aparenţelor nefavorabile, nu-l cred pe Palmers în stare să comită o asemenea nelegiuire. Acum ştiţi totul. Dar cine-a comis spargerea, rămâne după părerea mea un mister la fel de mare ca şi până acum.

Cei trei detectivi angrenaţi în această afacere rămaseră multă vreme pe gânduri. În cele din urmă, sir Felix dădu din umeri şi zise:

— Ştiţi ce, domnule Hicks, vrând-nevrând, eu unul cred toată povestea asta aşa cum am auzit-o.

— Şi eu o cred, spuse Hickes, dar cu toate astea sunt nevoit să-l arestez pe Clay.

— Fie şi numai sub acuzaţia de omor, care nu cred c-o să atragă după sine consecinţe prea grave, dacă ne gândim la circumstanţele atenuante şi la rana de la umăr. Îmi pare tău, dar trebuie să-l arestez şi pe Palmers, dacă nu reuşeşte să ne prezinte un alibi.

— Asta nu e bine, zise mr. Wilkie ţuguindu-şi posomorit buzele pentru că dacă-l arestaţi pe profesor şi mai târziu o să iasă la iveală nevinovăţia lui, ca să nu mai pomenim ce lovitură grea ar fi asta pentru un gentleman, o să fie curat faliment, pentru că implicarea numelui său în faţa opiniei publice ar însemna o lovitură de graţie dată credibilităţii sale.

— Staţi puţin, spuse sir Felix. Avem tot timpul să luăm o decizie până-n zori. Poate că până atunci vom reuşi să aflăm cine-a fost făptaşul. Pentru că cineva tot a făcut-o! Cineva familiarizat cu obiceiurile acestui loc, cu realitatea din teren.

— Mda, încercarea moarte n-are, zise Hickes. V-aş sugera să mergem cu toţii în biroul profesorului, am de dat câteva ordine care, din păcate, nu pot suferi amânare.

O luau de la capăt în strădania lor: aveau la dispoziţie câteva ceasuri pentru descoperirea adevărului sau pentru arestarea profesorului Palmers, a eminentului universitar, directorul sanatoriului.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE.

În primul rând, Hickes le ordonă celor doi detectivi din subordinea sa, infiltraţi incognito în ospiciu, în postura de pacienţi, să ţină sub observaţie coridorul de la etaj, fiindcă până la noi ordine profesorul nu are voie să părăsească sanatoriul. Pe urmă îl contactă, pe spărgătorul din magazia de medicamente.

— Nu-s deloc mulţumit de tine, îi spuse lui Blondey. Ai făcut foarte mult zgomot.

— Dom inspector-şef! Ia priviţi gaura asta? E capodopera vieţii mele! Rar se-ntâmplă să ai baftă de-un perete din nişte fleacuri de cărămizi ca astea. Am lucrat tăcut ca o umbră.

— Bine, bine, dar cum ţi se pare gaura astălaltă?

— M-am uitat şi eu la ea înainte de-a mă apuca de treabă. Ei bine, se-ntâmplă ceva foarte interesant. Aici e mână de specialist, asta-i sigur mie-n sută. Uitaţi-vă cum a scos cărămizile din perete! N-a rămas niciuna în poziţie şubredă. Uitaţi, aici cărămizile sunt dispuse de-a latul, iar dincolo de-a lungul; un începător, cât de băftos ar fi, şi tot n-ar putea disloca fără nicio greşeală, într-o succesiune exactă, toate cărămizile, fie şi de sus în jos, în aşa fel încât să nu rămână niciuna suspendată, fără punct de sprijin sau într-un echilibru precar, care să nu se prăbuşească în momentul în care s-ar strecura prin gaură. Aşa că sigur e vorba de-o mână de spărgător profesionist. Dar sigur e şi faptul că făptaşul n-a dat doi bani pe linişte! Fiindcă o grămadă de cărămizi s-au prăvălit de partea cealaltă. De altfel, la treaba asta vă pricepeţi şi dumneavoastră, puteţi vedea şi singur că aşa stau lucrurile.

Inspectorul-şef verifică temeinic afirmaţiile spărgătorului. Hm, la proces chiar că n-o să poată afirma cu sufletul împăcat că treaba asta ar fi putut fi dusă la bun sfârşit şi de către un spărgător diletant.

— E-n regulă. Poţi pleca acasă şi-ţi promit că n-o să uit ajutorul pe care l-ai dat poliţiei.

— Aoleu, şi eu care voiam să vă rog să uitaţi totul, dom' inspector-şef, că tare n-aş vrea să mă pomenesc într-o bună zi că nu mă mai trezesc în zori din pricina unui cuţit implântat în mine.

Hickes izbucni în râs şi dădu mâna cu el, apoi se întoarse în birou, unde era aşteptat de colaboratorii săi, pe feţele cărora se citea îngrijorarea.

— Ei bine, zise el, există totuşi un firicel de speranţă să demonstrăm nevinovăţia profesorului Palmers. Se poate-ntâmpla să ne servească un alibi care să-l disculpe din capul locului, chiar şi fără să ne-aducă în situaţia de a-l descoperi pe adevăratul făptaş. Şi totuşi, nu vreau să-l supun unui interogatoriu atâta timp cât putem evita această situaţie. Iar miss Hilde şi mr. Clay să considere că-n acest moment fac o depoziţie în faţa poliţiei, zise inspectorul aşezându-se la masa de scris. Încercaţi să vă reamintiţi cele mai neînsemnate amănunte, care ne-ar putea pune pe o pistă. Lucrul acesta este valabil şi pentru sir Felix.

— Domnişoarei Grace i-am interzis să mai bântuie în noaptea aceasta, spuse Felix, dar v-aş propune s-o audiem şi pe ea, cine ştie dacă nu ne poate oferi vreun indiciu, vreun punct de plecare.

După ce Hickes dădu din cap a încuviinţare, Felix plecă după logodnica lui şi în scurtă vreme se întoarseră împreună. De data aceasta, Ellen Grace nu purta în păr panglica-elice şi nici nu era sulemenită pe faţă în culoarea cretei. Era atât de frumuşică în cămaşa

ei de noapte, încât domnul Wilkie îşi ţuguie buzele şi plescăi de câteva ori admirativ.

Inspectorul-şef îşi începu interogatoriul.

— Urmăriţi-mă cu atenţie, zise el. Spargerea n-a putut fi comisă decât de o persoană care ştia dinainte că Teddy Clay nu va fi la post în noaptea aceea. Nimeni nu s-ar fi apucat să spargă un perete ştiind că infirmierul s-ar fi putut întoarce şi auzi zgomotul. Miss Negrin, gândiţi-vă cine-ar fi putut şti că peste noapte o să primiţi vizita infirmierului?

— Eu una n-am vorbit cu nimeni pe tema asta şi este exclus să-l fi luat gura pe dinainte pe Teddy. Bine-nţeles, cu excepţia lui Harry Brockhes.

— N-am vorbit decât cu Harry Brockhes, confirmă infirmierul. Dar dacă ar fi fost, fie şi în chip indirect, complice lă spargere, în niciun caz n-ar mai fi avut ieşirea aceea violentă, plină de înverşunare, care a dus la ciocnirea soldată cu un final atât de trist.

— Fără doar şi poate — dădu Wilkie din cap. Mai există o posibilitate: cineva o fi tras cu urechea la discuţia dumneavoastră. Unde vă aflaţi când aţi stabilit să vă petreceţi seara împreună?

— N-avea cum să ne audă nimeni, fiindcă treaba asta am stabilit-o dis-de-dimineaţă, în apartamentul meu. În general, am încercat să fim precauţi, din cauza lui Palmers, răspunse Hilde roşind. Nimeni n-avea cum să ştie.

— Cu Brockhes unde aţi discutat? îl întrebă inspectorul-şef pe infirmier.

— N-am vorbit decât eu şi asta s-a-ntâmplat în camera lui, răspunse Teddy Clay.

— Şi totuşi, cineva trebuie să fi prins de veste, se amestecă-n discuţie duhul plin de drăgălăşenie al Annei Emerencia. Eu, de pildă, am văzut-o pe miss Negrin citind eticheta unei sticluţe la lumina lunii, pe terasa de la intrare.

— Da. Louis, ospătarul. Îngăimă Hilde cuprinsă de tulburare, dar nu-l văd în stare de una ca asta. Pe el l-am rugat să-mi aducă o gustare rece pentru două persoane; mi-a adus-o în hol şi de-aici am dus-o singură în cameră, la etaj, după ce s-a culcat toată lumea.

— Ospătarul putea şti cu cine anume veţi cina?

— Dacă mi-ar fi pândit uşa, stând ascuns undeva, ar fi putut afla.

— Dar tot atunci — spuse cu înfrigurare răposata Anna Emerencia — cineva se ascundea în spatele uneia dintre coloanele din hol. Acest cineva vă putea urmări foarte frumos până la etaj şi-l putea vedea şi pe infirmier întrând la dumneavoastră.

— Era un pacient sau un membru al personalului sanitar? întrebă inspectorul-şef.

— Era deja prea-ntuneric ca să-mi pot da seama, n-am văzut decât o

umbră furişându-se grăbită.

— Când se-ntâmpla asta? întrebă Wilkie.

— Era trecut de ora zece, Felix nu mai era în magazia de medicamente, ci în cabinetul de diatermie; aştepta ca la ora unsprezece să-l încui într-una din lăzi. Mă pregăteam să dau mai întâi o raită până-n camera mea şi atunci am zărit-o pe miss Negrin pe terasă.

— Din păcate, până nu-l audiem pe ospătar şi până nu verificăm alibiul profesorului, n-avansăm prea mult cu investigaţiile noastre, oftă inspectorul-şef. Miss Negrin, n-aveţi cumva idee de ce s-a întors Palmers din drum?

— Întâmplător, vă pot spune de ce, azi mi-a zis şi mie, când am stat de vorbă după ce spiritele s-au mai potolit. La banchet urma să susţină o comunicare ştiinţifică, pe care şi-o pusese în buzunarul pardesiului. Din greşeală a luat însă un alt pardesiu din cuierul din vestibul. Plecând cu maşina nu s-a îmbrăcat cu el. Pe drum şi-a dat seama de greşeală şi s-a întors. Din păcate, peretele dintre apartamentele noastre e atât de subţire, încât a surprins conversaţia noastră.

— Să-i fi pregătit băiatul două pardesiuri?

— Nu l-am întrebat. Nu mi s-a părut un amănunt relevant.

— Miss Negrin, spuse inspectorul-şef cuprins de febrilitate, dumneavoastră vă revine acum sarcina de a-l trezi pe profesor şi de a-i pune această întrebare. La urma urmei, dacă peretele-i aşa de subţire încât se-aude prin el orice discuţie, se prea poate ca individul care stătea la pândă-n hol să vă fi urmărit şi să fi ascultat totul din apartamentul profesorului. Uşile astea de-aici se-ncuie, de obicei?

— Nu prea se-ncuie, dat fiind faptul că un infirmier e permanent de serviciu pe coridorul de la etaj, răspunse sora-şefă. Mă duc să-l trezesc pe Palmers.

În absenţa domnişoarei Negrin descoperiră că sticla de whisky continua să se afle asupra inspectorului-şef.

— Se pare că mr. Wilkie o să rămână sclavul acestei apucături pe care şi-a făcut-o aici, că-l văd băgând în gură încă o lamă de chewing-gum. Nu mi se pare corect, remarcă inspectorul-şef dând dintr-o dată peste cap un pahar cu whisky.

Sir Felix nu le dădea nicio atenţie. Părea cufundat în gânduri. Când sora-şefă se-ntoarse cu ştirea că profesorul plecase la banchet cu pardesiul altcuiva, despre care habar n-avea cum ajunsese în antreul apartamentului său. Şi că pardesiul lui făcuse în schimb picioare, se apropie de birou şi spuse:

— Mr. Hickes, ştiu cine-i făptaşul şi, dacă doriţi, îl puteţi pune cât de curând sub stare de arest.

CAPITOLUL OPTSPREZECE.

Între zidurile castelului Daughter Hill viaţa era cu mult mai veselă

decât ar fi crezut sir Felix. Vinovată de-această stare de fapt, era o veche melodie scoţiană, care zicea că trebuie să fii nebun ca să te superi că ţi s-a spart cimpoiul din piele de capră.

La drept vorbind, Bob Grace nu s-a dovedit a fi un demn locţiitor al căpeteniei sir Felix, care în furia lui iniţială se arătase o veritabilă mână de fier. Încă de-a doua zi, văzându-l pe sir Arthur în ce hal strănută, îl înştiinţă că dacă n-o să-şi facă baia de dimineaţă în undele îngheţate ale lacului, o să-i treacă cu vederea acest act de indisciplină. Şi când ţi se trece cu vederea o greşeală, celelalte vin de la sine. Fără nicio remuşcare sir Arthur porunci imediat să i se aducă peşte fiert, cât mai multă şuncă şi, cum datina nu interzice să se bea ceai la peşte, se mulţumi cu un mic dejun constând din şuncă şi ceai, strecurându-şi discret peştele în buzunarul fracului, cu gând să-l arunce mai târziu la gunoi. În clipa când se mută înapoi în apartamentul său, societatea de la castel ajunsese de-acum la un pas de totala decădere morală în ceea ce priveşte cultivarea datinilor strămoşeşti.

Sir Evans găsi prin cotloanele castelului o armă uşoară, care aducea mai degrabă cu o floretă decât cu o sabie, numai bună pentru executarea a patruzeci de mulineuri. Dintre reprezentantele sexului frumos care vizitau zilnic cripta familială, Vivienne Pauline, în vârstă de şaptesprezece ani, fu aceea pe care tânărul locţiitor o imploră în genunchi să-l păcălească pe Felix şi să lase baltă aiureala asta. De spus îi mai spuse el multe altele îngenuncheat în faţa ei, dar asta n-are nimic de-a face cu faptul că, din ziua aceea, doamnele n-au mai vizitat sarcofagul străbunului lor mântuitor decât în timpul plimbărilor lor de voie şi că ora exactă a acestor preumblări era stabilită de momentul când catadicseau să se adune laolaltă după trezirea nu tocmai matinală.

Lefegiii (şoferii şi motocicliştii membri ai lui „London Touring Club") se simţeau excelent, în ciuda faptului că dintre toate ordinele lui Felix, în mod cu totul excepţional, era unul pe care-l respectau cu sfinţenie: nu părăseau deloc castelul. În schimb, în fiecare seară se lăsa cu un chiolhan pe cinste în sala de ospeţe, care era pusă la dispoziţia lor. Din această încăpere răsuna cântecul ăsta al naibii de simpatic, despre cimpoiul scoţianului şi despre nepăsarea lui nu tocmai proverbială în urma pierderii suferite. Aceasta melodie îşi croi drum pe coridoarele străvechi, bântuite de duhuri, se strecură în sala de arme a străbunilor cu pumn de fier, în dormitoarele şi-n camerele de zi ale urmaşilor cu pumn câtuşi de puţin de fier, pe uşile cărora, fără excepţie, era agăţat — aidoma unui anunţ de deparazitare — câte un bilet uriaş, cât o pancartă, biletele de tramvai ale lui Tobias Vucli. (Conceptul de autotaxare era încă în stadiu experimental, dar domnul Vucli descoperise deja biletele de tramvai şi le şi folosea de pe acum în acest lăcaş.)

Lefegiii, băieţi de viaţă cu experienţă îndelungată în organizarea de week-end-uri, aveau asupra lor viori, flauturi, ba chiar şi un saxofon, pe care în primele zile l-au folosit în mai mică măsură, de teamă ca nu cumva vreunul din strămoşi să-şi piardă cumpătul şi, năpustindu-se din rama tabloului, să-l miruiască cu buzduganul pe mânuitorul instrumentului strigător la cer.

În zorii celei de-a treia zile, însă, câtorva dintre ei li se păru că străbunii atârnaţi în ramă cântă cot la cot cu ei, cu coifurile puse pe-o ureche (e de prisos să mai adăugăm că-n această dimineaţă consumaseră deja o mare cantitate de tărie). Tânărul locţiitor, pentru care fermitatea era o datorie de onoare, se urcă cu picioarele pe masă şi le agrăi mesenilor, plin de demnitate, deşi se bălăbănea în ultimul hal.

— Nu-i cu adevărat oştean cel ce se teme! Haideţi, scoateţi odată saxofonul ăla la iveală! Şi dacă vreunuia dintre strămoşi n-o să-i convină, n-are decât să… În acest moment limba i se-mpiedică-n gură şi Bob coborî în grabă de pe masă, fiindcă pe una dintre armurile din sală o apucase sughiţul şi făcuse un pas înainte.

N-avea însă niciun motiv să se sperie, fiindcă în armura cu pricina se ascunsese Vivienne Pauline cu gândul să se bucure în taină de cântecul lefegiilor, de variaţia pe care acesta o aducea în monotonia vieţii de la castel. Şi pentru ca să nu fie bănuită de necuviinţă, în cealaltă armură din sală se ascunsese şi Anna Emerencia (care, dacă ar fi s-o credem pe Ellen, fusese decapitată cu două sute de ani în urmă pe locul actualului Trafalgar Square).

După ce ieşi la iveală prezenţa celor două reprezentante ale sexului slab, sir Arthur ieşi şi el din blana ursului împăiat, care străjuia în colţul sălii.

— Ştiţi, le explică el ţine de datinile noastre ca membrii familiei seniorale să mănânce şi să se distreze la aceeaşi masă cu lefegii.

Chiar dacă spunea tabla înmulţirii, tot nu-l lua nimeni în seamă, lefegiii fiind acum ocupaţi cu probleme mult mai importante, cum ar fi interpretarea la saxofon a acelei melodii de inimă albastră. Se potoliră abia la răsăritul soarelui, când în uşa sălii mari se arătă, proptindu-se în baston cu o mină severă, palid, îndoit de şale, dar mândru, sir Evans. Se lăsă o tăcere de mormânt.

— Iertaţi-ne sir, îngăimă Bob, văzând spaima celorlalţi membri ai familiei, l-am rugat pe sir Arthur şi pe cele două lady să asculte cântecul nostru naţional, scoţian. Au avut această bunătate.

Îi pieri graiul, sir Evans încremenise. După aceea bătu nerăbdător cu bastonul în duşumea.

— Asta se cheamă încălcarea grosolană a datinii! Pe mine ar fi trebuit să mă rugaţi! Dar dacă n-aţi făcut-o, câtă neruşinare, cum de-ndrăzniţi să tăceţi?! Bătu el încă o dată nerăbdător cu bastonul în

podea. Apăi, pe dumneata vreau eu să te ascult, ori cântecul cu pricina?

Se porniră să cânte din nou şi, şezând în jilţul său, Sir Evans mormăi ceva nedesluşit în barbă sau poate că fredona şi el melodia cu glasul lui stins.

A doua zi dimineaţa, când sosi cu un autocar uriaş, sir Felix constată cu satisfacţie că străvechiul castel din Daughter Hill este cufundat într-o tăcere plină de sobrietate, Nu-l surprinse, oarecum, decât vestea pe care i-o dădu Anthony, cum că toată lumea din incintă doarme buştean.

Însoţit de mr. Wilkie, de inspectorul-şef şi de doi poliţişti îmbrăcaţi în civil, sir Felix intră val-vârtej în sala de ospeţe, unde câţiva lefegii moţăiau cu capul pe masă.

Până să facă ochi, Tobias Vucli se pomeni cu mâinile încătuşate, înconjurat de câteva figuri deloc prietenoase.

— Sal'tare! strigă la el inspectorul-şef. Ia te uită! Bill Nebunul! Şi eu, care credeam că ai şters-o-n America.

— Nu ştiu ce-aveţi de-mpărţit cu mine, domnule inspector-şef, e mult de când n-am mai…

— E mult de când trebuia s-atârni spânzurat.

Sir Felix află cu uimire că Vucli, sub un alt nume, e un spărgător notoriu, căutat de foarte multă vreme de poliţie, care, cu acte de identitate falsificate, se aciuise în ospiciu cu ajutorul unui complice, care-l internase dându-l drept o rudă de-a sa. Vucli, respectiv Bill

Nebunul, considera că balamucul îi oferă un adăpost ideal, care-l fereşte de raziile poliţiei, şi care-i îngăduie accesul la o serie de date utile, ce-i pot înlesni, în perspectivă, noi şi noi spargeri. Lăcomia i-a fost fatală. Nu s-a îndoit o clipă că, în urma scrisorii lăsate la vedere.

Felix îşi va putea dovedi nevinovăţia. Nici nu i-a mai stat capul la evadare şi-a sperat că familia acestuia va suporta plata despăgubirii. În camera lui de la castel a fost găsit pardesiul profesorului. În aceeaşi odaie avea să petreacă aproape o oră şi jumătate cu cei trei detectivi care, cum-necum, i-au smuls mărturisirea că prada neatinsă se află într-unul din beciurile cetăţii. Afacerea nu mai prezenta niciun echivoc. S-a lămurit faptul că-n absenţa profesorului, Tobias Vucli a urmărit-o pe Hilde Negrin, cu pardesiul şi bagajul asupra lui, gata de evadarea pusă la cale cu Sir Felix. În lipsă de altceva, s-ar fi mulţumit şi cu o pradă şparlită de la castelul din Daughter Hill. Aşa însă, s-a tupilat în antreul din apartamentul profesorului, de unde a auzit discuţia dintre Hilde Negrin şi amantul ei; i-a auzit spunând că Teddy Clay va urca mai târziu la etaj şi că se pot bizui pe Harry Brockhes. Pe urmă Bill (adică mr. Vucli) a zbughit-o din antreu, luând din greşeală pardesiul profesorului. Felix l-a încuiat într-o ladă. Dar Bill, în gentuţa lui, avea o întreagă trusă de spărgător, aşa că a demontat cu uşurinţă

fundul lăzii, a ieşit în vârful picioarelor şi tot aşa s-a şi întors cu pradă cu tot. Ştim deja în ce chip a operat. Iar între timp a plantat şi scrisoarea lui Felix în patul din camera sa.

Ce-ar mai fi de zis?

Palmers s-a dovedit de-o mărinimie care-a întrecut orice aşteptare în ceea ce-o priveşte pe Hilde: i-a promis că după executarea detenţiei, oricum infime, datorită circumstanţelor atenuante, îl va angaja pe Clay ca medic cu drepturi depline în sanatoriul său. Ce-i drept, graţie intervenţiei lui sir Felix a putut fi rezolvată şi criza financiară, astfel că luxosul sanatoriu din Highgate a rămas şi pe mai departe căminul relativ tihnit al tuturor pacienţilor, al lui Archibald (cel pe nedrept pensionat), al pianistului de opt ani de zile cuprins de muţenie, al de-atâtea ori văduvei lady Anna, al domnului Prosley, ba chiar şi al lui mr. Murdjek cu liota lui de mormoloci neastâmpăraţi din capul pacientului. Singurul lucru de care s-au mai plâns o vreme pacienţi era că nopţile nu mai sunt aşa de liniştite de când nu mai bântuie printre ei scumpa lor Anna Emerencia.

Iar atunci când sir Felix se-nfăţişă dinaintea rudelor sale împreună cu logodnica lui, cu Ellen Grace, nimeni nu mai avu nimic împotriva acestei primiri. Sir Evans se ridică din jilţul său şi îi ieşi în întâmpinare până-n mijlocul sălii, unde o sărută pe frunte. În scurta, dar patetica lui cuvântare, sir Arthur sublinie onoarea deosebită pe care o face întregii familii minunata alegere a lui Sir Felix, aceea de-a o lua de soţie tocmai pe Ellen Grace.

Anna Emerencia (nu cea care-a sfârşit cu două sute de ani în urmă pe locul de azi al Trafalgar Square-ului) i-a oferit cu mâna ei inelul cu ametist ce se cuvenea din totdeauna doamnei acestui castel, logodnicei care-a făcut ochii mari şi-a exclamat:

— Sfinte Sisoe. Ce mişto e!

Începând din acea zi, expresia „mişto” a căpătat putere de datină şi erau obligaţi s-o folosească toţi membrii familiei.

Judecind după anume semne ce nu lăsau loc îndoielii, se putea deduce că, graţie lui Bob Grace şi Viviennei Pauline, se va încheia o nouă mezalianţă. N-ar fi exclus ca după toate astea, câte un străbun răposat cu veacuri în urmă să se mai fi răsucit în mormânt, dar fapt este că, în apartamentele lor, cei vii aveau parte de-o viaţă frumoasă şi fericită.

Şi nimeni nu poate afirma că după toate cele întâmplate acesta nu este un frumos final de roman.

CRUCIŞĂTORUL ŞTERPELIT

CAPITOLUL ÎNTÂI.

Se lasă cu o păruială într-o cârciumă din Pireu.

— Cârciumarul îşi salvează whisky-ul, dar nu mai schimbă geamul

spart.

Acesta era cel mai ciudat tânăr pe care-l văzuseră vreodată. Şi, ţinând cont de faptul că Crocodilu' îl gâtuia de zor, s-ar putea zice că se comporta destul de paşnic. Deşi nu era exclus să se fi înăbuşit încă, poate că tocmai de asta suporta cu atâta apatie, şi cu ochii închişi, situaţia de faţă, momentan neplăcută, în care Crocodilu', cu labele sale cât lopata, îşi făcea de lucru cu beregata lui. Vizavi de gaşca Gealaţilor (Crocodilu' era casierul acestei onor societăţi) şedeau afişând o aparentă indiferenţă, dar urmărind scena cu ochii în patru, cei trei Duhovnici. Această poreclă li se trăgea de la dispariţia a doi matrozi francezi. Cei doi marinari plasau în mod regulat la bordul crucişătorului „Marchal Joffre", evident fără ştirea superiorilor, marfa de furat procurată de la societatea celor trei cu pricina şi într-un rând spălaseră putina cu contravaloarea mărfurilor încredinţate. Nava lor s-a mutat pentru mai multă vreme pe apele Oceanului Indian. Peste un an s-au întors fără să bănuiască nimic, încrezători în uitarea omenească. Cei trei contrabandişti nu s-au dovedit însă deloc distraţi şi astfel au dispărut fără urmă matrozii cei nesăbuiţi. Se zice că, în prealabil, păgubaşii i-au convins să mărturisească unde este ascunsă marfa de contrabandă adusă de la drum. Cei doi matrozi se ocupau nu numai cu scoaterea, ci şi cu introducerea mărfurilor de contrabandă. Se mai zice că-n timpul spovedaniei, unul dintre matrozi şi-a dat obştescul sfârşit. Celălalt a mărturisit în cele din urmă şi cei trei contrabandişti şi-au scos pârleala graţie unei mari cantităţi de stupefiante dosite în coca unei bărci. De-atunci li se ziceau Duhovnicii.

Societatea Gealaţilor îşi desfăşura activitatea caritabilă spre binele vaporenilor şomeri, activitate nu întru totul dezinteresată, în măsura în care membrii societăţii reprezentau grosul marinarilor şomeri ce aveau nevoie de ajutor. În linii mari, gaşca era o societate de într-ajutorare în sensul strict al cuvântului, într-ajutorându-se pe ei înşişi, prin orice mijloace, inclusiv cu ranga sau şişul.

Aşadar, situaţia se prezenta astfel: gaşca Gealaţilor se adunase lângă uşa cârciumii, în jurul Crocodilului, care ţinea-n mâini gâtul unui om, cu intenţia de a-l mătrăşi printr-o strangulare prelungă, prin asfixie, pe posesorul gâtului mai sus pomenit. Vizavi de ei ocupaseră poziţii afişând o aparentă indiferenţă, dar urmărind totul cu mare atenţie, Duhovnicii, avându-l în fruntea lor pe Rugină.

Pe cel de-al doilea Duhovnic îl chema Dom' Doctor, fiindcă odată cu ocazia împărţirii prăzii, îl caftise răbdător ceasuri în şir, pe un amic de-al său care făcuse pe nebunu, până când acesta, după o spitalizare de trei săptămâni, revenise întreg la minte, în lumea interlopă şi, pentru a evita repetarea tratamentului, satisfăcuse pretenţiile îndreptăţite ale lui Dom' Doctor.

Cel de-al treilea Duhovnic, pre numele său respectabil, Măciucă, stătea în dreapta lui Dom' Doctor şi se scărpina pe umărul drept, dar asta numai pentru ca să-şi pipăie legătura de sârmă răsucită de patru ori sub sacou, de care era legată o bucată de fier. De la această sculă de cafteală cu totul uşchită i se trăgea şi porecla de Măciucă.

— Băi, Crocodile! Ce-aveţi, măi, cu puştiul ăla? Mi s-a părut că vrea să se-aşeze la masa noastră? Întrebă Rugină toropit.

Crocodilu' slăbi o clipă menghina în care strângea gâtul tânărului, fiindcă nu-i plăcea să ucidă făcând conversaţie.

— Căutăm demult un ciripitor care toarnă tot la gabori, şi cred că-i taman ăsta, pe care-l strâng acu de gât.

— Uite, Crocodile, recunosc că-l priveşte pe fiecare-n parte pe cine are chef să gâtuie sau nu. Dar băiatul ăsta la masa noastră avea de gând să se aşeze când l-ai luat de gât. Lasă-l mai întâi să dea pe gură ce-are de zis, dac-a fost trimis cumva la noi cu vorbă, şi pe urmă, dacă crezi că-i turnător, fă-i felul după pofta inimii tale.

— Ştii ce? Întâi îl omor, şi stai tu pe urmă de vorbă cu el.

— Iată un punct de vedere eronat — intră în vorbă Măciucă. Nu cred c-o să ni-l însuşim.

— Nici eu — zise Dom' Doctor scoţând un cuţit cu lama lungă de vreo patruzeci de centimetri.

— Aveţi chef de ciondăneală? se oţărî unul dintre Gealaţi.

— Daţi-i drumul puştiului — răspunse Rugină ceva mai hotărât, dar încă paşnic, făcând un pas înainte.

Tânărul cu gâtul prins în uriaşa labă, privea speriat în jurul lui, dar nu îndrăznea sau nu putea să deschidă gura. Se înverzise la faţă de groază. Ca să pună capăt acestei scene, Crocodilu îşi înşfăcă zdravăn victima şi începu s-o zgâlţâie. Între timp se depărtă de acoliţii lui, înaintând spre mijlocul cârciumii. Naiba ştie de unde, din pământ, din iarbă verde, în mâna lui Rugină răsări un gârbaci care în clipa următoare se abătu cu un plesnet asupra cefei Crocodilului, făcându-l pe acesta să cadă ca secerat şi să se-nfigă cu capul în tejghea, cu o vertebră cervicală fără doar şi poate zdrobită. Cârciumarul înhăţă cât ai zice peşte două sticle de whisky scoţian veritabil şi-şi luă tălpăşiţa în camera din spate. Băutura asta costă al naibii de mult.

Dom' Doctor smuci de tânărul scăpat din strânsoare şi-l trase către ei. Câteva clipe se lăsă o linişte apăsătoare. La această negociere nu participau decât oameni liniştiţi. Gealaţii se apropiară de uşă, tăind calea Duhovnicilor. Gealaţii erau cinci la număr, printre ei şi Harpon care îndoia cu uşurinţă o bară de fier groasă de-o jumătate de ţol. Crocodilu' zăcea nemişcat lângă tejghea, nu se ştia dacă mai trăieşte au ba.

În spatele tejghelei reapăru cârciumarul, care-şi adusese aminte că şi de brandy ar fi păcat, că-n ziua de azi se găseşte tare greu, aşa că-l

cără şi pe-acesta în camera alăturată şi încuie uşa pe dinăuntru.

În mâna lui Măciucă apăru sârma cu bucata de fier legată la capăt. Rugină ştia însă foarte bine că nu-şi pot măsura forţele cu duşmanii şi că, la o adică, n-ar strica să-şi ia picioarele la spinare. Grupul celor cinci se apropia ameninţător de încet. Rugină mai apucă să-i şoptească lui Dom' Doctor: „Lampa, băi." N-aşteptă răspuns, fiindcă ştia foarte bine că acesta i-a ghicit gândul, aşa că înşfăcă o masă şi o azvârli spre grupul care se apropia de ei. Pentru o clipă, gaşca se destrămă şi Dom' Doctor sparse pe dată becul din tavan cu un scaun.

Nici nu se lăsase bine întunericul în încăpere, când Rugină înhăţă cu stânga un scaun, iar cu dreapta pe tânărul cel speriat de moarte. Mai întâi azvârli scaunul în vitrină; geamul se făcu ţăndări zăngănind, apoi îl azvârli pe băiat, care zbură prin ploaia de cioburi şi ateriză teafăr în stradă, după care o zbughi şi el afară. Umbra subţire a tânărului se lipi recunoscătoare de el.

— Tunde-o cât poţi de iute! răcni Rugină şi o tuli şi el după ce doborî cu gârbaciul o siluetă care dăduse să-l înjunghie.

Dacă ar fi încercat să-şi afle scăparea luând-o pe urmele confratelui lor, s-ar fi zis cu Măciucă şi cu Dom' Doctor, fiindcă ar fi încasat fiecare câte un cuţit în spinare. Aplicând singura strategie corectă în asemenea împrejurări, se aruncară asupra Gealaţilor, care, luaţi prin surprindere, bătură în retragere. Măciucă sări ca o zvârlugă de partea cealaltă a tejghelei, iar Dom' Doctor se căţără pe bar şi începu să-şi bombardeze atacatorii cu sticlele aflate la îndemână. Una dintre sticloanţele de cinci litri se făcu zob odată cu capul lui Harpon. Chestia asta le mai tăie asediatorilor din elan.

Înfrigurat sub patul lui, cârciumarul îşi aprinse o ţigară, încercă să evalueze pagubele în funcţie de zdrăngănitul din odaia alăturată şi se hotărî să nu mal pună în veci, geam în vitrina dinspre stradă.

Profitând de-această clipă de derută, Măciucă şi Dom' Doctor răsturnară poliţa cu sticle de lichior, blocând astfel accesul atacatorilor, apoi îşi luară elan şi dărâmară uşa de la camera cârciumarului, iar de-aici săriră pe fereastră în stradă. Îl zăriră pe Rugină, dând colţul împreună cu tânărul. Un obiect întunecat zbură vâjâind în urma lor, trecu la câţiva milimetri de capetele lor şi se opri zăngănind pe caldarâm. Apoi o roiră şi ei. Ştiau încotro îi poartă paşii căci stabiliseră demult ca după câte o polemică mai serioasă să-şi dea întâlnire la cafeneaua unde-şi făceau ei veacul.

Cafeneaua era situată în apropierea docurilor, fiind frecventată de cele mai cunoscute personalităţi din zonă şi deasupra uşii atârna o frumoasă firmă cu neon:

CAFENEA ŞI RESTAURANT „La Cei Patru Şobolani Mierliţi"

ONOR CLIENTELA DANSEAZĂ!

— După cele întâmplate, trebuie să ne topim din Pireu — declară

Rugină după ce se adunară laolaltă.

Tânărul îşi privea înspăimântat cei trei prieteni duri care se întruniseră în restaurantul cafenea „La Cei Patru Şobolani Mierliţi”, unde „onor clientela dansează”.

Onor clientela dansantă era alcătuită în cea mai mare parte din luptători de circ şi din precupeţi dornici de distracţii, precum şi dintr-o liotă de dame de toate rasele (negrese, malaieze, albe) aflate în compania lor.

— Şi mie mi se pare c-ar fi o treabă deşteaptă s-o roim de-aici — spuse Dom’ Doctor.

Gealaţii-s mulţi la număr. Nu ştiu ce ne-o fi apucat să scoatem castanele din foc pentru tinerelul ăsta prăpădit.

— Eu, ăă, vă mulţumesc din inimă. Îngăimă plin de recunoştinţă tânărul căruia continua să-i tremure glasul, dar Rugină dădu din mână culant:

— Hai, lasă! Doar nu suntem la şcoala de dans. De mult mă mâncau palmele să-i trag una la scăfârlie dobitocului ăluia. La urma urmei, m-am săturat până-n gât de Pireu. Sus ancora! Haideţi s-o roim în vesela Africă de Nord! Iu-huu! Să mergem în pitorescul Port Said! Iar ţie, de azi încolo, o să-ţi zicem Puştiu’, pentru că ai o moacă de parcă azi ţi-ai lepădat şpilhozenul.

Şi astfel, tânărul fu definitiv botezat „Puştiu”. Nu poţi sâcâi oamenii la tot pasul cu întrebarea aceea delicată care le cere să-şi spună numele. Mai degrabă le dai un nume nou, de care se pot lepăda ca de-un chilot murdar în următorul port. Numele adevărat nu ţi-l ştie mai nimeni. Dacă-nţepi bine cu şişul, o să ţi se zică Şişu’, iar dacă ai tenul boţit, o să ajungi cunoscut sub numele de Ciupitu’.

Pe un apaş bondoc şi lat în umeri îl chema Bivolu’. Dând el ortul popii în urma unei lovituri de cuţit, în ruptul capului nu i s-a putut afla numele adevărat. Pe crucea de pe mormântul lui scria că acolo zace un necunoscut. Cu timpul, însă, iubita lui a izbutit să strângă mangoţi pentru o piatră de mormânt şi azi mormântul apaşului este împodobit cu o frumoasă placă de granit pe care sunt gravate cuvintele:

„AICI ODIHNEŞTE BIVOLU A TRĂIT APROX. 40 DE ANI”.

— Şi-acum, ia zi, puştiule, de ce ne căutai? îl întrebă Măciucă.

— Pen’ că mi s-a zis cum că Rugină, Dom’ Rugină, a dezertat din Legiunea Străină.

— Nu zău? făcu Rugină. O fi un strop de adevăr în chestia asta. Da’ de ce te-a luat Crocodilu’ la trei păzeşte?

— Pen… pen’ că-l caut pe frate-miu. Care a dispărut.

— Aşa ceva e şi normal să-i bage-n boale pe cei de prin părţile locului, băiete — dădu din cap plin de înţelegere Rugină. Pe aici îi numeri pe degetele de la o mână pe cei care n-au pe răboj câţiva

domni dispăruţi fără urmă. Chestii de-astea se-ntâmplă la tot pasul în port, cineva-şi pierde urma. A trecut pe-aici şi gata. Nu se cuvine să-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala şi să dai pe-afară de curiozitate. Ce eşti de meserie?

— Sunt lăcătuş.

— Lasă minciuna, băiete — îl repezi Rugină pe un ton de reproş şi ţinu înaintea ochilor mânuţele jegoase ale Puştiului. Vrei să zici că mâinile astea au cunoscut vreodată munca fizică?

Băiatul tăcu.

— Păi uite care-i treaba, amice — se burzului Rugină — dacă umbli cu fofârlica, noi ne luăm mâna de pe tine. Şi-mi pare rău c-am luat-o şi pe-a Crocodiulului. Mergi cu Dumnezeu.

— Vă mulţumesc. Spuse tânărul, după care se sculă şi porni pâş-pâş.

Cei trei prieteni păstraseră câteva clipe de tăcere.

— Hm. E un nenorocit — zise Măciucă. Dar are-n el ceva care inspiră milă.

— După mine — chibzui Rugină — cred că ăştia de pe-aici l-au dat în gât pe careva din familia lui pişpirică. Acum dă şi el târcoale, doar-doar i-o da de urmă. Tre' să fie din lumea bună. Cândva am făcut şi eu parte din lumea bună. Ce te râzi, bă?! Crezi că toată lumea se naşte cu şişu-n mână?

— Un' să plecăm de-aici? întrebă Măciucă.

— N-ar fi bine la Port Said?

— Trăsnet — răspunse Rugină cu indiferenţă, ridicându-se de pe scaun. Pa! Mâine-n zori discutăm cu Barosanu' şi pe urmă o roim la Port Said. Iu-huu!

Şi-o luă din loc. Rugină ăsta era un ciudat. (Fusese poreclit aşa din cauza părului său roşcat). Nu era foarte roşcat, nici nu bătea la ochi cu roşeaţa lui, dar rămânea, oricum, un roşcovan. Şi un pic pistruiat. Toate astea îl prindeau foarte bine. Trupul lui zvelt, armonios, nu trăda faptul că era cel mai mare bătăuş al câtorva dintre cele mai însemnate porturi. Avea o mutră copilăroasă şi zâmbea mai tot timpul.

Abia ieşise de la „Cei Patru Şobolani Mierliţi" (onor clienteala dansează) când îl zări vizavi, sub felinarul cu gaz din capătul unei uliţe, pe tânărul cel pirpiriu. Puştiu' dădu să se apropie şovăind. Rugină îi făcu un semn plin de mărinimie:

— Fă-te-ncoa', boule.

Băiatul veni glonţ şi porni fără un cuvânt alături de el. Nu ştia de ce, dar se simţea tare bine, în siguranţă, lângă vagabondul cel pistruiat, cu mutră de copil şi-o veşnică bună dispoziţie.

— Ia zi, băi, ce vrei? îl încurajă acesta. Cu dragă inimă o să te-ajut, dacă-mi stă-n putinţă. Sau nu pe mine mă aşteptai?

— Ba da. N-am vrut să discut de faţă cu ceilalţi. Dumitale o să-ţi spun deschis totul.

— Atunci dă-i bice, zi-i! Nu vrei o ţigare?

— Mulţumesc — zise Puştiu' aprinzându-şi o ţigară Şi-acum, dacă doreşti, o să-ţi spun totul, dom' Rugină.

Îşi continuară drumul.

— Să lăsăm fineţurile. Spune-mi „băi, Rugină".

— Păi, smerit te rog, băi, Rugină. Începu timid tânărul — simt că pot avea încredere în tine. Trebuie să am încredere. Omul care a dispărut şi pe care-l caut e fratele meu. Acum doi ani încă era căpitan de stat major în armata engleză. A lucrat ani de zile la o descoperire, o invenţie tehnică de mare însemnătate. În linii mari, cred că era vorba de-un emiţător electronic, cu ajutorul căruia puteau fi detonate minele submarine de la mare distanţă. Fratele meu n-a pomenit nimănui nimic despre această invenţie, nu ştia de ea decât asistentul lui şi, din păcate, o femeie pe care-o iubea şi în care avea o încredere oarbă. Asta l-a dus la pierzare. Într-o bună zi, când şi-a terminat lucrul la invenţie şi a vrut să raporteze forurilor competente că-i pot testa prototipul, a aflat că o invenţie similară a fost prezentată de un coleg ofiţer. Nu ştiu numele acestui ofiţer. Procedurile sunt strict secrete în domeniul invenţiilor militare.

Fratele meu şi-a adunat schiţele de proiect ca să-şi demonstreze paternitatea invenţiei. Schiţele lui s-au dovedit incomplete. Cineva îi furase câteva dintre schiţele mai importante. Aceeaşi persoană îi pasase şi copia celorlalte schiţe ofiţerului de care-am pomenit. Tom, pe fratele meu îl cheamă Tom Leven, ştia de-acum că făptaşul nu poate fi decât logodnica lui, Helen Aldington, doar ea avea acces la el, doar ea petrecea ore-n şir în apartamentul lui, chiar şi când el nu era acasă. S-a dus imediat la Helen. A urmat o scenă tensionată. Tom i-a cerut, de bună seamă, cele două schiţe dispărute cu o zi în urmă.

Portarul l-a văzut ieşind din bloc cu capsa pusă, fără pălărie pe cap. Peste o jumătate de ceas unul dintre oamenii de serviciu a intrat în apartamentul Helenei Aldington. A găsit-o moartă, înjunghiată cu un coupepapier. La locul crimei au găsit pălăria lui Tom. Pe masa de scris au dat şi de revolverul lui. Se ştia în ce stare de spirit venise la logodnica lui, o servitoare auzise chiar şi un schimb de replici dure, într-un cuvânt, nu existau dubii cu privire la vinovăţia lui. L-ar fi arestat pe loc, dacă s-ar fi dus acasă, dar de-acolo plecase altundeva. S-a ascuns, disperat, la un amic de-al lui, căpitanul Finley. Ziarele de seară comentau pe larg crima şi acest căpitan, care n-a crezut în vinovăţia fratelui meu, i-a venit în ajutor, îmbarcându-l sub un nume fals într-un avion militar care avea destinaţia Grecia.

Tribunalul militar l-a judecat în contumacie, l-a degradat, l-a exclus din rândurile armatei şi l-a condamnat la moarte. Ultima oară mi-a scris de-aici, din Pireu, acum mai bine de un an şi jumătate. În această scrisoare a menţionat că probabil o să intre-n Legiunea Străină. La

primirea acestei scrisori, mama a murit de inimă rea. Am rămas singur pe lume. M-am angajat funcţionar la o întreprindere navală.

— Păi, vezi că nu eşti lăcătuş. Bombăni Rugină.

— Acum două luni m-a chemat la el un domn foarte distins. E general de armată în retragere şi, din câte ştiu, este patronul celei mai mari fabrici de armament din Anglia. M-a întrebat dacă frate-miu n-a lăsat cumva nişte schiţe acasă. I-am spus că n-am găsit nici măcar una, că ori le-a distrus, ori le-a luat cu el. Atunci, generalul mi-a spus că invenţia asemănătoare celei realizate de fratele meu n-a reuşit. Ofiţerul inventator, om de nădejde, fără temei acuzat de fratele meu, a greşit undeva în calculele sale. Aşadar, testarea invenţiei a eşuat şi zadarnic au încercat s-o perfecţioneze după aceea. Generalul mi-a zis că această invenţie are o însemnătate inimaginabilă. Şi n-ar fi exclus ca tocmai concepţia fratelui meu să fie cea corectă.

„*Tom Leven şi-a învinuit pe nedrept unul dintre superiori fiindcă, întâmplător, acesta a lucrat la o invenţie asemănătoare, pe urmă şi-a ucis iubita, dar asta nu-nseamnă că nu ne-ar putea sprijini în realizarea acestei invenţii deosebit de importante* — mi-a spus generalul. *Poate că soluţia lui e cea corectă. Dacă Tom Leven şi-a vândut invenţia unei alte mari puteri, avem tot interesul să intrăm şi noi în posesia ei. Dacă încă n-a vândut-o, cu atât mai important e să avem noi prioritate în obţinerea ei. Pe mine, unul, nu mă priveşte crima comisă de Tom Leven. Îi ofer, în schimb, cincizeci de mii de lire sterline, dacă invenţia se dovedeşte bună. Vă daţi seama şi după suma oferită câtă însemnătate atribui acestei invenţii. Vă dau cuvântul meu de onoare şi mă angajez în scris că atâta timp cât se va afla pe teritoriul Angliei pentru a lucra la această invenţie, va fi scos de sub urmărirea penală. Dacă invenţia îi va fi validată în urma testării, va căpăta cincizeci de mii de lire, iar în caz de nereuşită se va putea întoarce nevătămat în străinătate. Nu vă pun nicio întrebare* — mi-a zis generalul — *dar consider c-aţi putea şti ceva despre locul unde se află-n prezent Tom Leven. Cred că pentru această sumă fabuloasă merită să porniţi în căutarea fratelui dumneavoastră. Poate-ar fi mai înţelept să-l convingeţi chiar dumneavoastră să reconstituie invenţia în favoarea noastră, dacă a apucat cumva s-o distrugă. Ştiu că nu vă dau banii afară din casă, aşa că vă pun la dispoziţie suma de cinci sute de lire pentru ca, la o adică, să puteţi pleca după Tom Leven, fie şi în America de Sud sau Australia*."

Rugină rămase multă vreme tăcut.

— În orice caz, nu-i normal ca omu' să-şi mătrăşească gagica — zise el, în cele din urmă. E de-ajuns dacă-i trage o cafteală. Da' inventatorii ăştia-s toţi o apă şi-un pământ. Odată li se năzare că pe altul nu poa' să-l ducă bibilica la acelaşi lucru. Şi spui că ai patalamaua aia care zice că frate-tu poa' să intre şi să iasă din Anglia atâta vreme cât se plimbă-n interesul invenţiei?

— E aici la mine — spuse Puştiu' şi-i arătă scrisoarea de liberă

trecere.

— Hm. Interesant, nimic de zis.

— Dragă Rugină. În dumneata. În tine mi-am pus ultima speranţă. Trebuie să-mi găsesc fratele. Săracu', cine ştie pe unde s-o fi perpelind, deşi ar putea fi fericit şi bogat, dacă şi-ar încredinţa Angliei invenţia.

— Ce-ţi veni să te gândeşti taman la mine?

— Am auzit c-ai fost în Legiunea Străină.

— Am fost, băiete. Sunt unul din foarte putinii care au reuşit să evadeze de-acolo. Dacă frac-tu-i acolo, te poţi căra liniştit la Londra, că de-acolo nici cu bani, nici cu şmecherii, nici cu rugăminţi n-or să-i dea drumul decât după cinci ani de serviciu. Şi omu' nu-i făcut din fier, e-al naibii de greu să apuci ăi cinci ani.

— Măcar de-aş afla cu certitudine. O fi, n-o fi în legiune.

— Chestiunea asta o pot lămuri. Să mergem la Faraonu'. Ăla se pricepe la chestii de astea. Merseră la Faraonu'. Nu se ştie de ce i se zicea Faraonu'. Era un tip jegos, cu nas coroiat şi chelie. Locuia în port într-o şandrama din scânduri, care la intrare avea agăţată stema Franţei şi o tăbliţă pe care scria:

„OFFICE FRANQAIS RENSEIGNEMENTS POUR VOYAGES."

Semnificaţia inscripţiei era aproximativ aceea că baraca, era de fapt, o agenţie de voiaj franceză, unde se puteau obţine informaţii. Mobilierul „agenţiei" consta dintr-un divan de piele şi o sticlă cu tărie. În încăpere nu se aflau decât Faraonu' şi câteva mii de muşte.

Oaspeţii intrară.

— Bună ziua.

— Valea! răcni Faraonu'.

— Zât — îl puse la punct pe un ton de reproş Rugină. Dacă faci frumos, capeţi cinci drahme.

— Nu mă interesează. Ţi-am spus de data trecută că m-am lăsat de contrabandă. Te anunţ că discuţi cu un funcţionar de stat francez.

— Nu tre' să faci contrabandă. Tânărul ăsta pe care nu-i nevoie să-l priveşti de sus, chiar dacă-l vezi ca un ţâr, azi a ieşit de la zdup după doi ani de reciclare, pen' că l-a tăiat cu şişu' pe căpitanul unei fregate; ar vrea să afle ceva în legătură cu frate-său.

Funcţionarul statului francez se uită la tânăr cu ceva mai mult respect şi se mai şi scula în capul oaselor.

— Nu mi-o luaţi în nume de rău — i se adresă el curtenitor Puştiului — n-am niciun motiv să mă-ndoiesc de dumneavoastră, dar doi ani de bulău nu reprezintă o garanţie c-o să-mi şi plătiţi cele cinci drahme.

— Vi le plătesc anticipat — răspunse Puştiu' dându-i banii.

— S-auzim despre ce-i vorba — zise Faraonu' apucându-se să se scobească-n dinţi cu vârful cuţitului.

— Anul trecut un cetăţean englez, pe numele de Tom Leven, s-a lăsat recrutat de Legiunea Străină, pe când era aici. Despre el aş dori

să aflu câte ceva.

— Să aruncăm o privire-n arhivă.

Faraonu' îngenunche pe podea, apoi mâinile şi capul îi dispărură sub canapea. Acolo era arhiva. Faraonu' făcuse şi el odinioară cinci ani de Legiune Străină şi după lăsarea la vatră i se oferise această slujbă în portul Pireu. Dacă la ambasada franceză se prezenta cineva care dorea să intre-n Legiunea Străină, respectivului i se spunea că francezii n-au dreptul să recruteze legionari pe teritoriul Greciei, dar dacă doreşte i se poate oferi o recomandare cu care poate călători la legiunea din Djibouti şi până la plecarea pachebotului se va ocupa de el un funcţionar al statului francez, care-i ia sub aripa lui pe amărâţii aflaţi aici în tranzit. Acesta era Faraonu', care acum răsfoia un registru.

— Tom Leven, Tom Leven. Da!

— Puse el degetul pe-o filă. Poftim! „*Tom Leven, treizeci şi şase de ani, îmbarcat pe pachebotul «Constanza» cu destinaţia Djibouti, acum ini ani, pe data de nouă februarie*."

Puştiului îi pierise graiul. Rugină privea îngândurat podeaua.

— Dar ca să-ţi arăt ce prieten de nădejde ţi-s, băi Rugină, o să-ţi mai vând pe de-a moaca încă un pont despre acest Tom Leven să-i iei mai repede urma dacă a ciordit ceva de la voi. S-a îmbarcat împreună cu un belgian pe care-l chema Lacroix. Şi după două luni, acest Lacroix mi-a scris ca să mă ocup de nişte catrafuse pe care le lăsase la gagica lui. În această scrisoare, Lacroix mi-a zis că-n trei săptămâni au terminat stagiul de instrucţie la Djibouti şi de-acolo au tăiat-o spre Rangoon, aşa că manglitorul vostru-i tot la Rangoon. Şi-acu, lăsaţi-mă să dorm. Valea! Răcni el la cei doi, care se conformară.

CAPITOLUL DOI.

Plouă.

— Rugină îşi ia din nou mâna de pe Puştiu'.

— Îl caută pe Barosanu'. Îl bate. După aceea, ia fiinţă o societate pe acţiuni, cu Fred Jegosu' în postul de director administrativ,

Se crăpa de ziuă. Uliţele fetide din zona portului deveniseră gloduroase din pricina ploii. Mergeau fără să scoată un cuvânt.

— Uite care-i maracu', băi Puştiule — spuse Rugină într-un târziu; ai face o treabă deşteaptă să te cari acasă. Dacă frate-tu e-n Birmania, e ca şi cum nici n-ar mai exista pe pământ.

— Şi. Cât de departe-i Birmania?

— Ţi-ai şi băgat Birmania-n cap? Cu un vas rapid călătoria ţine patru-cinci săptămâni. Dar ai nevoie de-o viză de intrare.

— Plec să-l caut pe frate-miu!

— Vrei să-ţi laşi oasele acolo?

— Să ştiu că mor şi tot plec după el.

— Aşa bou în viaţa mea n-am văzut! Eu unul mi-am luat definitiv mâna de pe tine. Din partea mea, du-te unde-i vedea cu ochii! Găseşti vapoare căcălău aici în Pireu.

— Şi… şi crezi că n-or să mă lase să debarc? Întreabă după câteva clipe, Leven-junior. Fără viză de intrare?

La început Rugină nu zise nimic. În sinea lui îl înjura cu ciudă pe băiat. În cele din urmă se răsti la el:

— Mergem la Barosanu'. Poate-o să te-ajute cu treaba asta. Pe mine nu mă interesează ce-ai de gând să faci. Poţi veni cu mine, dacă ai chef, că şi eu tocmai la el mă duceam. Probabil că Dom' Doctor şi Măciucă tot la serviciile lui or să apeleze.

— Şi poate fi găsit acasă la ora asta?

— La ora trei noaptea îşi începe programul de lucru. Bag seama că-i la birou. Arătă spre o ladă de gunoi încăpătoare, în care şedea cineva sprijinit cu creştetul pe capacul pe jumătate deschis şi fiind astfel ferit de ploaie. În dreapta lăzii, la adăpostul capacului, într-o pungă, ardea o lumânare. Barosanu' avea o pălărie neagră, cu boruri largi, de sub care atârnau cârlionţi încărunţiţi, iar mutra zbârcită, arsă de soare, îi era brăzdată de-o cicatrice uriaşă, ce cobora de la tâmplă până-n colţul stâng al gurii. Pe nas avea un pince-nez şi-şi rotea privirea plin de demnitate, ca o bufniţă. Avea un birou cât se poate de practic, fiindcă la apropierea unui musafir nepoftit băga, pur şi simplu, capul la cutie, iar capacul cădea la loc, şi stingea automat şi lumânarea, având rolul unui comutator. Bătrânul domn încăpea în ladă lejer, şezând pe un scaun de răchită. Pe Rugină părea să-l cunoască demult, fiindcă zărindu-l dădu din cap şi trase o flegmă-n drum.

Barosanu' era o personalitate marcantă în viaţa portului. Prima lui meserie fusese aceea de tăinuitor de lucruri furate, dar o idee genială îl făcuse să pună pe picioare o ramură industrială cu totul nouă şi cât se poate de rentabilă. Manglitorii şi ucigaşii din port, care alcătuiau clientela lui de toate zilele, aveau obiceiul de-a distruge imediat după comiterea unei crime orice în afară de banii peşin, aur sau alte obiecte de valoare. Aruncau pe dată portmoneul, documentele, fotografiile victimei, prin urmare, orice lucru lipsit de valoare care putea pune poliţia pe-o pistă. Cu vreo douăzeci de ani în urmă, Barosanu' îşi anunţase clienţii că-i dispus să cumpere orice act, orice hârtie pe bani gheaţă. Acest anunţ i-a bucurat pe mulţi borfaşi. De-a lungul anilor, Barosanu', pe care în realitate îl chema Morbitzer, a intrat în posesia unui număr impresionant de documente. De-atunci încoace, ori de câte ori cineva trebuia să părăsească urgent Pireul şi avea nevoie de paşaport, viză sau act de identitate, se putea adresa cu încredere lui

Morbitzer. Se mai întâmpla câteodată ca un pasager grăbit să cumpere cu cincizeci de drahme un act de identitate pe care cu două săptămâni în urmă i-l vânduse chiar el, cu opt drahme, lui Morbitzer.

— Bună seara — îl salută Rugină.

— Las-o baltă. Ce vreţi? Întrebă Barosanu'.

— Pişpirică ăsta vrea să se care-n Birmania. Şi aş pleca şi eu într-un voiaj.

— Ar fi timpul să scape şi portul ăsta de elementele dubioase — încuviinţă bătrânul. În Birmania se cere şi viză de intrare. Costă mai scump.

— Lasă talentele, Barosane. Îmi trebuie nişte hârtii pentru Birmania, cu viză de intrare şi, dacă se poate, cu viză de reşedinţă. Cât ceri?

— Depinde. Am un paşaport cu viză de intrare şi de reşedinţă. E proaspăt, e de-acum o lună, răposatul lui proprietar a fost un medic internist danez, profesor universitar, care primise vizele în calitate de celebru lecuitor al bolii somnului. Am şi un expert în petrol cu viză de reşedinţă de două luni, cu autorizaţie pentru prospecţiuni şi scrisoare de recomandare.

Rugină cumpăni îndelung oferta, apoi până să-şi dea şi el seama ce face, îi spuse lui Barosanu':

— Cât fac cele două paşapoarte? Merg şi eu! Ce dracu'! Dă-te de-aici. I se adresă el Puştiului, care, de bucurie, îl prinsese pe Rugină de braţ.

— Cele două paşapoarte fac o gută douăzeci de drahme, dar nu mă despart bucuros de ele.

— Cincizeci!

Pe urmă s-au încins spiritele. Rugină l-a pocnit de mai multe ori pe Barosanu' cu capacul lăzii în cap. În cele din urmă au căzut la învoială pentru suma de optzeci de drahme, pe care Morbitzer o va încasa în cursul dimineţii la intrarea în sala de aşteptare a portului, în schimbul actelor. În toiul disputei au apărut alţi trei clienţi: Fred Jegosu', Dom' Doctor şi Măciucă. Fred Jegosu' să tot fi avut ca la vreo şaizeci de ani, avea ditamai barba cafenie, slinoasă şi neîngrijită în care se scărpina întruna cu ghearele lui de uliu, cu marginile veşnic murdare. Pe vremuri fusese căpitan de fregată în marina militară britanică, dar într-un rând comisese câteva omoruri şi fusese silit să-şi abandoneze slujba. De câţiva ani încoace, la bordul unui mic cargou, se îndeletnicea cu contrabanda, transportând armament cu destinaţia China şi droguri cu destinaţia Grecia.

— Ia uite-l pe Rugină!

— Sal'tare, Jegosule! Ce mai pui la cale?

— Am auzit c-aţi avut aseară o şuetă cu o gaşcă — râse Fred. M-am vorbit cu băieţii să vină cu mine, să ducem un mic transport la Shanghai. Dar mai întâi, trebuie să-şi procure nişte brevete de marinar

de la Barosanu', că nu-mi place treaba făcută de mântuială. Vii şi tu?

— Eu am alte treburi. Mă duc în Birmania să dădăcesc un sugar.

— Cine n-are treabă aici să se cărăbănească, să nu blocheze intrarea! se stropşi Barosaru'. Hai odată, Fred, dacă vrei ceva. Aicea-i birou, nu cârciumă.

— Tu pleci în Birmania? se minună Măciucă. Nu ne-ai suflat o vorbuliţă-n legătură cu asta.

— Nici eu n-am ştiut. Ia staţi puţin, se-nsufleţi deodată Rugină. Am o idee mortală! Ia ciuleşte urechile, băi, Fred, şi fii atent şi tu, Barosane: vreţi să câştigaţi câte cinci mii de lire sterline de căciulă?

— Depinde cum. Adică, nu depinde nici măcar de asta.

— Trebuie să înfiinţăm o societate pe acţiuni — urmă roşcovanul.

— Se face — îl aprobă Fred Jegosu', dând din cap ca unul obişnuit să întemeieze frecvent societăţi pe acţiuni.

Fondatorii societăţii pe acţiuni se mutară într-o cârciumă din apropiere, unde Rugină le povesti în câteva cuvinte aventura lui Tom Leven. Puştiul i se împotrivi din răsputeri, dar protectorul lui hotărî ca pe viitor să acţioneze în afacerea Tom Leven după cum îl tăia capul pe el. Scrisoarea de liberă trecere emisă pe numele lui Thomas Leven trecu din mână-n mână.

— Şi-acum, domnilor — îi anunţă Rugină pe participanţii la şedinţă — dacă ne constituim în societatea pe acţiuni care-şi propune să-l elibereze pe Tom Leven din garnizoana birmaneză şi să-l aducă la Londra, unde va căpăta cincizeci de mii de lire sterline pentru invenţia sa, cincizeci la sută din această sumă i se cuvine societăţii noastre, pentru activitatea ei remarcabilă. Astfel, ne revin cinci mii de lire de căciulă, dacă-l eliberăm pe Leven.

— Cum vezi rezolvarea afacerii? îl întrebă Barosanu'.

— Simplu. Avem trei oameni plus căpitanul Fred Jegosu', plus Barosanu'. Căpitanul are vapor şi are doxă. Cei trei oameni, alias societatea Duhovnicilor, şi-au dovedit valoarea în repetate rânduri. Şi-apoi, Puştiu' are biştari, iar Morbitzer, Barosanu', preşedintele societăţii, creierul care se ascunde în spatele atâtor şi atâtor afaceri tenebroase, ne-ar asigura restul capitalului necesar. Fred Jegosu' ne oferă vaporul şi recrutează echipajul.

— Vasăzică îţi închipui c-o să vă duc în Birmania, acolo îl ajutăm pe legionar să evadeze şi pe urmă o tulim spre Anglia? Reflectă Fred Jegosu'. Dar eu mi-s contrabandist, băiete, şi dacă nu iau la bord marfă, din ce-o să cumpăr motorină, cărbuni, tărie şi toate cele trebuincioase?

— Ai dreptate! Barosanu' nu vine cu noi, el o să-şi încaseze partea pentru că se ocupă de sponsorizarea întreprinderii. Trebuie să contribuie cu cinci sute de lire ca să putem pune pe picioare societatea pe acţiuni şi, în caz de reuşită, îi revin cinci mii de lire.

— Şi ce garanţie am eu că mucea ăsta nu umblă cu cioara vopsită? întrebă Barosanu'.

— Puştiu' ne-a arătat scrisoarea generalului. Toată lumea s-a bunghit la ea cu atenţie, aşa că asta-i destulă garanţie — îi răspunse Rugină.

— Să ştiţi că eu unul n-am absolut nimic împotrivă să încasaţi douăzeci şi cinci de mii de lire din banii fratelui meu, dacă-l eliberaţi — spuse Puştiu'.

— Şi ce ne facem dacă, după ce-l eliberăm, frac-tu o să ne spună verde-n faţă că n-are nicio treabă cu ce ne-ai promis tu? Se amestecă-n discuţie Dom' Doctor.

— În privinţa asta nu-mi fac griji — mormăi căpitanul — dacă-l facem scăpat, o să fie la bordul vaporului nostru şi astfel o să-l convingem cu uşurinţă să ajungă la o învoială cu noi. Dar dacă nu-i bună invenţia?

— În acest caz, stimaţi acţionari se cheamă că am pierdut de pomană şi timp şi bani, vorbi Rugină pe şleau. Dar, la urma urmei, nu există afacere fără riscuri.

— Mie-mi place mişcarea asta — cugetă Fred Jegosu'. Pentru cinci mii de lire merită să rişti. Dar până la Colombo tot tre' să duc niscai marfă. La Colombo o să fac rost de-o navă şi de echipaj. Dac-o să am lovele.

— De acord, dar cu condiţia ca în afara celor cinci mii de lire care mi se cuvin să-mi capăt îndărăt şi cele cinci sute de lire investite — zise Barosanu'.

Spiritele se încinseră din nou. Rugină îi mai trase o bătaie lui Barosanu' şi, într-un târziu, societatea pe acţiuni luă naştere. Înţelegerea convenită fu aşternută pe hârtie. Barosanu' îi dă banii lui Fred, iar acesta face rost la Colombo de navă şi de echipaj; pentru ca să aibă garanţii ferme, Barosanu' capătă-n schimb salvconductul semnat de general, fără de care Leven nu poate pune piciorul pe teritoriul britanic. Puştiu' semnează şi el documentul care stipula că Dom' Doctor, Rugină, Puştiu' şi Măciucă vor călători la Colombo pe cheltuiala lui Morbitzer. Preşedintele ales este Morbitzer, iar director-administrativ, Fred Jegosu'.

CAPITOLUL TREI.

Acţionarii au, grija să nu facă valuri.

— Rugină are o revelaţie.

— Fred Jegosu' îl vizitează pe un vechi prieten de-al său, ceea ce dă naştere la complicaţii, dar scapă necotonogit. După aceea şterpelesc o navă de război.

Dimineaţa a plouat. Acţionarii s-au întrunit pentru o ultimă discuţie de afaceri. Barosanu' i-a înmânat Puştiului o autorizaţie de

prospecţiuni petroliere pe numele de Harry Leven şi i-a urat cercetare plăcută. Rugină s-a mulţumit cu o foiţă de fildeş trasă-n celofan, emisă pe numele doctorului Verhagen, care-l autoriza să se stabilească în Birmania în calitatea lui de specialist în combaterea bolii somnului. Dom' Doctor şi Măciucă primiră brevete de marinari emise pe nume false, numele lor reale fiind demult radiate din toate registrele marinăreşti, din cauza unor vechi antecedente penale. Pe vremuri, Dom' Doctor lucrase ca fochist, iar Măciucă fusese de-a dreptul radio-telegrafist. Dar asta se-ntâmplase tare demult.

— Şi-acum, fiţi atenţi! începu Barosanu'. Dacă tot sponsorizez această întreprindere, am dreptul să contribui şi-n natură la acoperirea unor cheltuieli. Călătoria până la Colombo pentru patru persoane m-ar costa pe puţin o sută cincizeci de lire. Aşa că o să vă dau cu o sută cincizeci de lire mai puţin şi-o să căpătaţi toţi patru câte un bilet de vapor până la Colombo, în costul căruia este inclusă şi masa. Patru tipi s-au îmbolnăvit astă-noapte la o cunoştinţă de-a mea şi, întâmplător, aveau la ei patru bilete. Bieţii bolnavi n-or să vă mai deranjeze, cel puţin aşa m-a asigurat cunoştinţa mea, care-i un tip serios. Mi-a vândut cele patru bilete, valabile exact până la Colombo; sunt pentru transoceanicul „Vulcania", care ridică ancora la amiază, două-s la clasa întâi şi două, pentru calfe, la a treia. Cu cele două de-a-ntâia pot călători Rugină şi Puştiu', iar cu cele de-a treia, Măciucă şi Dom' Doctor.

— Le acceptăm la preţul de cincizeci de lire — spuse Rugină.

— O sută douăzeci — se târgui Barosanu'.

După câteva şuturi conveniră asupra sumei de nouăzeci de lire. Morbitzer îi înmână lui Fred biletele, actele de identitate şi patru sute zece lire, ca să-nchirieze un vapor la Colombo, unde-i va aştepta pe ceilalţi.

— Hei! La astea avem nevoie şi de ţoale ca lumea — spuse Rugină. Dom' Doctor şi Măciucă n-au decât să călătorească cum vor. Da' Puştiu' şi cu mine, dacă mergem cu zdrenţele astea să luăm prânzul la a-ntâia, o să cam batem la ochi.

Cu chiu cu vai făcură rost de două valize uriaşe şi cunoştinţele lui Barosanu' le oferiră hainele trebuincioase. Căpătară şi smochinguri şi costume de pânză, ba în garderoba lui Rugină nimeri şi-un costum de golf verde, în dungi. După aceea, Fred Jegosu' se-nţelese cu ei să-i aştepte la Colombo, el urmând să ridice ancora ceva mai devreme, împreună cu contrabandiştii lui.

— La Colombo o s-avem şi vapor şi echipaj şi de-acolo pornim cu toată viteza către Rangoon. Cu bine.

„Vulcania" era într-adevăr un vapor luxos. Ventilatoarele zumzăiau întruna, stewarzii cărau de zor băuturile cu gheaţă, picioarele lor tuciurii tropăiau în sus şi-n jos pe scara dintre punţi, paharele scoteau

un clinchet cristalin şi inima vaporului, motorul ultramodern amortizat în lăcaşul lui de cauciuc, funcţiona aproape fără niciun zgomot. Inginerul Leven se prezentă la cină cu o mică întârziere, fiindcă îmbrăcarea smochingului îi luase o grămadă de timp. Toată lumea se aşezase la masă în sufrageria uriaşă, cu parchet lucios pe jos, doamnele erau îmbrăcate, fără excepţie, în rochii de seară, iar domnii în smoching.

Doctorul Verhagen. Care zăbovi şi el mai mult timp cu schimbarea ţinutei, făcu oarecum vâlvă, apărând în cele din urmă, într-un costum de golf verde, în dungi. Stupoarea distinsei societăţi îi păru a fi un semn de admiraţie. Leven, căutătorul de petrol, scăpă în uluirea lui, o linguriţă cu maioneză pe pantaloni.

În acest moment îşi făcu apariţia în salon, contele de Southessex însoţit de un căpitan al armatei britanice. Contele, rudă colaterală a familiei regale, nu părea să aibă mai mult de nouăsprezece ani, deşi în realitate, sărise de douăzeci şi doi. Era un tânăr subţirel, cu trăsături fine şi, în ciuda vârstei sale fragede, era de-acum colonel în regimentul de gardă al Maiestăţii Sale Regale. Îl însoţea căpitanul Bradford, de la statul-major.

Căpitanul părea să aibă vreo patruzeci de ani. Era de statură mijlocie, vânjos, cu o înfăţişare care trăda multă inteligenţă. Cu contele de Southessex se purta de parcă i-ar fi fost aghiotant.

Excelenţa sa ţinea morţiş să ia masa laolaltă cu ceilalţi pasageri. Nimeni n-ar fi bănuit că acest tinerel delicat ca o fată este, în realitate, un militar de excepţie, ferm, care mai nou, ca însărcinat al ministrului pentru probleme coloniale, soluţionase în chip paşnic o criză ce prevestea declanşarea iminentă a unui război cu cel mai puternic conducător tribal al Kenyei. Multă lume îl şi vedea preluând peste nu mult timp portofoliul de secretar de stat pentru colonii şi, cu toată tinereţea lui, acumulase destul de multă experienţă petrecând cinci ani în coloniile africane şi indiene în slujba Coroanei.

Contele de Southessex se prezentă mesenilor dând scurt din cap, la care aceştia, ca la un ordin, săriră cu toţii în picioare.

— Interesant gagiu — îi şopti doctorul Verhagen prietenului său, inginerul geolog. După care adăugă: Şi uniforma militară bate la ochi cât un costum de golf.

Tânărul colonel se străduia din răsputeri să discute ca tot omul cu vecinii de masă, dar se menţinea o atmosferă destul de jenantă. Din păcate, doctorul Verhagen şedea la masă tot în apropierea lui şi contele, pesemne şocat de costumul de golf, i se adresă lui Rugină:

— Călătoriţi pentru prima oară la tropice, domnule?

— Nu. Excelenţă — veni răspunsul niţel stânjenit. Sunt doctorul Verhagen şi ăăă… Boala somnului. Cercetarea.

— Ia staţi puţin! Doctorul Verhagen! Aha! Acum. Doi ani aţi trimis

din Congo unei reviste medicale britanice un articol foarte interesant despre boala somnului.

— Şi v-a sărit în ochi, Excelenţă?

— Bineînţeles. Boala somnului e o problemă gravă cu care se confruntă armata colonială. Mă bucur că v-am cunoscut. Într-unul din articolele dumneavoastră faceţi nişte conexiuni foarte interesante, de ordin social şi moral, între perioada de incubaţie a bolii şi starea infracţională a populaţiei băştinaşe.

— Mda. Păi asta s-a-ntâmplat să… Cred c-ar fi bine să discutăm despre treaba asta cu alt prilej, Excelenţă. Poate că nu toţi cei de faţă se dau în vânt după boala somnului.

Şi astfel o scoase la capăt. Contelui nu i se păru ciudată zăpăceala lui. Se obişnuise cu gândul că oamenii respectuoşi nu reuşesc să-i vorbească decât bâlbâindu-se cu sfială. Privirea liniştită a căpitanului rămase însă mult timp pironită asupra lui Rugină. Acesta era mai bănuitor din fire. „Lua-l-ar toţi dracii pe Morbitzer ăsta” — îşi zise Rugină, cuprins de chinuri şi răsuflă uşurat în momentul când se ridicară de la cină.

Stăteau cot la cot rezemaţi de balustrada punţii de sus. Puştiu’, în smochingul lui, avea eleganţa unui dansator de step. Păcat că-i mereu aşa de posomorât. Lui Rugină îi era clar că dacă nu i-ar fi căzut cu tronc ţâncul, nici prin minte nu i-ar fi trecut să-nfiinţeze aiureala asta de societate pe acţiuni. Niciodată nu i-a crăpat buza după cine ştie ce bănet. La asta se gândea acum, în drum spre cabina lui. La mijlocul vaporului, chiar sub puntea de comandă, se aflau două cabine, una lângă alta: cea a contelui şi cea a căpitanului. În această parte a punţii se simţea cel mai puţin hula, aşa că astea erau cele mai bune cabine.

Pe hublou se revărsa lumina dintr-o cabină şi murmurul unei conversaţii. Rugină încremeni brusc şi rămase stană de piatră. Prin hublou răzbătea clar, inteligibil, vocea contelui:

— Şi dumneata eşti sigur că Tom Leven se află-n Birmania?

— Sunt absolut sigur, Excelenţă.

Tom Leven! Se zvârcoli fără să poată închide ochii o jumătate de noapte. Ce nemaipomenit joc al destinului mai e şi acesta? Ce treabă au cu Tom Leven aceşti doi ofiţeri sus-puşi? Nu-i spuse nimic Puştiului. La ce bun să-l stârnească? În orice caz, n-ar strica să afle încotro au drum ăştia doi şi ce treabă au ei cu Tom Leven. Punctul terminus al croazierei este Colombo. Cum să facă să tragă cu urechea? Cele două cabine sunt la mijloc, izolate de restul cabinelor, şi-s împresurate de reflectoare. Pe puntea de comandă se-nvârte mai tot timpul căpitanul, iar un marinar stă permanent de strajă la uşa contelui.

Hm. E clar că mâine va face pe dracu-n patru şi tot tre’ să-i asculte. Da, da, chiar mâine.

A doua zi dimineaţa, făcându-se că dă o raită ca tot omu', coborî să arunce o privire sub corvetă. Văzu că-ntrun colţ se joacă-n draci cărţi şi se apropie de cartofori. Aici dădu într-adevăr de Dom' Doctor şi de Măciucă.

— Domnilor — li se adresă Rugină — nu se află cumva printre dumneavoastră un croitor? Ieri mi-am agăţat smochingul şi aş plăti cu dragă inimă pe cineva să mi-l coasă. Dom' Doctor se ridică în picioare:

— Sunt croitor şi cu mare plăcere o să vă repar smochingul, dar să ştiţi că nu primesc bani.

— Atunci, un trabuc bun. Când te saturi de cărţi, urcă, amice, la cabina nr. 5.

— Dacă doriţi, vin şi acum.

— S-a-ntâmplat ceva? îl întrebă pe Rugină în drum spre cabinele de clasa întâi.

— Încă nu, dar o să se-ntâmple. Vezi cabinele alea două, de colo? În fiecare seară e un marinar care freacă menta-n faţa lor. Şi-acum stă acolo. Iei cu tine smochingul şi te-ntorci la ora cinei. În seara asta n-o să merg la masă. O să stau aici, sub puntea da comandă. Sub burlanul ăla, să nu fiu văzut. Te duci la marinar cu smochingul în braţe şi-l întrebi unde tre' să-l duci, că nu nimereşti cabina numărul cinci. Dacă te-nsoţeşte marinarul până-n colţ, lasă-mi, smochingu-n cabină.

— Aha! Şi-ntre timp tu dai buzna-n cabina nepăzită şi furi tot ce găseşti.

— Mă duc să trag cu urechea, boule!

— Bine, bine. Totuşi, dacă mangleşti ceva, sper că n-o să ne fentezi.

— Şi-acum, esenţialul: la miezul nopţii să tai curentul electric.

La ora opt seara, când toată lumea, în afară de doctorul Verhagen, lua masa de seară, marinarul postat în faţa cabinei contelui aproape că turbă din cauza croitorului beat criţă care-l tot implora cu lacrimi în ochi să cânte împreună cu el „God Save the King" şi să-i arate unde-i cabina cinci. Între timp se tot agăţa de gâtul lui punându-i în braţe smochingul, aşa că până la urmă, marinarul se sătură de el şi, înşfăcându-l de guler, îl târî până-n faţa cabinei doctorului Verhagen, după care se-ntoarse la post. Excelenţa Sa şi domnul căpitan tocmai se-ntorceau de la restaurant.

Între timp, Rugină e furişase în toaleta din cabina căpitanului. Conta pe faptul că cei doi vor lua cafeaua cu lichior în cabina contelui, ca şi cu o seară în urmă. Dacă tânărul nu-l invita pe căpitan la el, o băga pe mânecă. Avu noroc. Căpitanul îşi lua cafeaua la conte.

Rugină ieşi din baie şi îşi lipi urechea de peretele subţire al cabinei. Auzea clar fiecare vorbuliţă rostită oricât de încet. Nu se discuta despre Tom Leven.

Lui Rugină nu-i păru însă rău că trage cu urechea.

— Dumneata zici că acest Kvang ar fi originar din China?

— După părerea mea, Kvang n-a mai făcut parte din nicio armată. Pesemne că-i şeful vreunei bande de chinezi şi s-a autointitulat general.

— Mie nu mi se pare a fi un simplu şef de bandă. Mai întâi o s-avem o discuţie cu el. Dacă Kvang va accepta să-i fiu rege, îl voi accepta şi eu ca general al meu. Cert e că-i o persoană care are cu cuvânt greu de spus la graniţa de nord a Birmaniei şi o campanie militară presupune mari eforturi financiare.

— Nici francezii nu doresc declanşarea unei campanii, dar ar merita iniţiată chiar şi cu preţul unor eforturi, dat fiind faptul că acesta-i ţinutul prin care se face contrabanda cu armament şi către Caşmir şi către Birmania.

— Da, da. E încurajatoare această armonizare a intereselor anglo-franceze.

— Dacă nu ajungem la o înţelegere cu acest Kvang, trupele engleze şi franceze din Caşmir şi Birmania vor fuziona şi vor nimici hoarda generalului.

— Asta ar fi ultima soluţie pentru care aş opta. Mai întâi organizăm „masa rotundă". Trebuie să-l convingem cumva pe-acest Kvang mai cu bani, mai cu vorba bună, mai cu un rang înalt. Aş opta pentru o acţiune a trupelor franceze şi, evident, şi a trupelor engleze, numai în cazul în care Kvang se va dovedi inflexibil — spuse contele.

— Nu uitaţi, Excelenţă, că mai sunt şi alţii care poartă negocieri cu generalul Kvang.

— Cunoşti pe cineva care să fi discutat cu el?

— E un tip deştept. S-a învăluit în mister. Trăieşte-n junglă, laolaltă cu băştinaşii. Până-n prezent n-a discutat cu nimeni. Fapt este că domină autoritar graniţa şi, dacă vrea, poate facilita trecerea uriaşului transport de armament aşteptat să sosească dinspre China.

— Ei bine, până la sosirea transportului sau ajunge la o înţelegere cu noi, sau ne ducem cu francezii peste el. Deşi eu unul am o încredere nelimitată în tratative. Tocmai de-aceea aş dori să pornim cât mai grabnic de la Colombo.

— Pe paisprezece ale lunii soseşte-n radă crucişătorul „Radzeer", aşa că până ajungem la Colombo, o să ne şi aştepte.

„Plicticoase chestiuni mai trăncănesc ăştia" — îşi zise Rugină. Deşi, poate că or să-i prindă bine cândva. Acum însă n-ar strica să se evapore din cabina căpitanului. Să tot fi fost miezul nopţii. Deodată se făcu întuneric beznă. Cineva tăiase curentul electric. Rugină văzu prin hublou cum pălesc becurile. Se furişă afară.

A doua zi, dis-de-dimineaţă. Rugină îi povesti Puştiului tot ce ştia. Tânărul Leven era mai informat decât el în ceea ce-l privea pe conte.

— Ţin minte că de curând au scris ziarele despre misiunea contelui de Southessex. În partea de nord a Birmaniei există o regiune

controversată, care-i vorba să devină o concesiune anglo-franceză tutelată de conte.

— Dar de ce l-or fi adus în discuţie pe Tom Leven?

— Nici eu nu ştiu — răspunse Puştiu' îngândurat. Cine ştie câte încurcături nu s-au creat în jurul fratelui meu, încurcături de care eu n-am habar. Am sentimentul că i s-a făcut o mare nedreptate.

— Uite, la urma urmei, de ucis tot a ucis. De ucis, am ucis şi eu la viaţa mea, dar numai în luptă dreaptă, în legitimă apărare. Nu te supăra, dar cel care ucide o pipiţă.

— Măi, Rugină. Poate o să râzi de mine. Dar eu unul cred că e ceva putred în legătură cu omorul ăsta, ceva ce-aş vrea să-nţeleg şi eu înainte de a-mi condamna fratele. De ce s-a dus în vizită la prietenul lui după ce a ucis? De ce n-a dispărut decât atunci când ziarele au scris că el e cel suspectat de crimă? De ce şi-a lăsat pălăria la locul crimei? De ce-a ieşit pe uşa din faţă şi, după cum scriau ziarele, a mai şi zăbovit o bucată de vreme în aşteptarea unui taxi, ba şi-a mai aprins şi o ţigară? Sună ridicol toate astea. Dar frate-miu e un băiat al naibii de deştept şi, dacă-şi pune-n gând să omoare pe cineva, nu face el atâtea gafe.

— Hm. Fireşte, dac-o iei aşa, chiar că-i oleacă ciudată toată tărăşenia asta. Ştiam şi eu că un ucigaş se jură strâmb, dar n-am mai pomenit să aştepte taxiul la locul crimei, başca să-şi aprindă o ţigară. Dar de ce-a şters-o, dacă-i nevinovat?

— Şi tu ai fi şters-o dac-ai fi fost în locul lui. Existau atâtea probe care pledau împotriva lui, încât nici nevinovat fiind, n-ar fi scăpat basma curată.

— Bine, bine, dar cineva tot i-a făcut felul cucoanei ăleia.

— Ai chef s-asculţi o analiză?

— Ce face? Asta-mi aminteşte de boala somnului.

— Analiza reprezintă examinarea detaliată a unui lucru care nu poate fi înţeles în întregul lui decât prin componentele sale. Imediat după plecarea fratelui meu, cineva a intrat în apartamentul Helenei Aldington. A zărit acolo pălăria fratelui meu şi a înjunghiat-o pe femeie, ştiind că toată lumea îl va bănui pe Tom de crimă. Ce zici de asta?

— După părerea mea, analiza e o chestie pe care o poţi prinde în locul ucigaşului, dar pe care n-o poţi atârna în ştreang. Să-ţi zic şi eu o analiză: cine avea interesul să-l aranjeze pe frac-tu şi s-o lichideze pe gagică? Poate chiar tipul care cu ajutorul cucoanei i-a furat lui frac-tu invenţia.

— Bravo! Iată o analiză foarte bună. În orice caz, dacă am afla cine-i autorul invenţiei asemănătore, am fi, poate, mai aproape de dezlegarea acestui mister. Chiar dacă n-a ucis-o el, cu mâna lui, pe Helen Aldington, poate că făptaşul e o persoană care are de-a face cu

el. Ce zici?

— Că-s sătul până-n gât de-atâtea analize şi mai bine dăm o raită pe la bufet.

Se inserase. Din undele întunecoase, cu sclipiri de untdelemn ale Oceanului Indian se avânta în sus, într-o strălucire albicioasă, câte un peşte zburător. Pe întinderea nesfârşită a cerului aidoma unui veston presărat cu milioane de steluţe sclipitoare, Crucea Sudului strălucea uriaşă şi limpede. În depărtare se iţeau puzderie de luminiţe, se distingeau din ce în ce mai clar, până când. Supralicitând explozia de lumină a portului, în zare li se arătă o uriaşă firmă luminoasă pe care scria: „LAPTON'S TEA". Soseau la Colombo.

Rugină le ordonă celorlalţi doi Duhovnici să-l caute pe Fred Jegosu'. El luă o rişcă împreună cu Puştiu' şi porunci să fie dus în Fort. Fortul este un cartier uriaş, superb, populat de turiştii groşi la pungă şi de protipendadă. Traseră, bine-nţeles, la „Grand Oriental Hotel". Seara târziu îşi făcură apariţia şi ceilalţi doi membri ai societăţii pe acţiuni. Amândoi erau dezumflaţi.

— Ce se-aude cu Fred Jegosu'? îi întrebă Rugină neliniştit.

— S-a dus în vizită la un amic de-al lui — răspunse Măciucă, posomorât.

— Ei şi?

— Niciun, „ei şi". Amicul ăsta are o cârciumă la mahala, unde se practică, în treacăt fie zis, şi ruleta şi opiul. Fred a sosit încă de azi-dimineaţă şi de-atunci joacă şi bea întruna. Cred că din banii noştri nu i-au mai rămas mai mult de cincizeci de lire.

Puştiu' păli.

— Am încercat să-l scoatem de-acolo — continuă Măciucă.

— Şi ce-a zis?

— Să ne ducem dracului.

— Duceţi-mă la el! răcni Rugină.

Porniră prin noaptea toridă către periferia oraşului Colombo. Curând înaintau printre cocioabele de chirpici ale băştinaşilor; din ferestruicile luminate le zâmbeau căpăţânile tuciurii ale femeilor şi se revărsa o muzică stridentă, şuierată.

Peste o oră dădură ochii cu căpitanul lor, într-una dintre speluncile cartierului de băştinaşi. Îşi salută confraţii dând o dată din cap, după care îşi aţinti privirea asupra mesei de joc. Crupierul malaiez învârti ruleta şi bila de fildeş se puse în mişcare. Frunţi teşite, feţe gălbejite strălucind de sudoare erau întoarse într-o singură direcţie. Numărul câştigător era 34. Fred Jegosu' împinse pe masă încă un teanc de bancnote. Cei trei Duhovnici şi Puştiu' îşi dădură seama că Fred tocmai deturnează fondurile expediţiei şi banii de subzistenţă ai tuturor, dar ce era de făcut? Căpitanul se scormoni în barbă, scoţând la iveală dintre firele-i îngălate, încărunţite, trei căpăţâni cafenii de

chinezoi traşi la indigo, după care se-ntoarse zâmbitor:

— Ce mai faceţi?

Prietenii lui urmăreau înfriguraţi bila de fildeş, care ar fi trebuit să se oprească pe numărul 20 pentru ca soarta expediţiei să nu fie definitiv compromisă. Odăiţa aşternută pe jos cu rogojini, emana o duhoare încinsă, pestilenţială; chinezi, negri şi tamyli zdrenţăroşi se îmbulzeau în jurul mesei de joc, iar crupierul malaiezian cu pince-nez rânjea întruna. Dintr-o altă odaie se revărsau acordurile unui sitar.

Bila se opri la numărul 10. Fred Jegosu' se sculă cu un zâmbet senin de pe scaun şi, smucind odată de centură, îşi săltă pantalonii cu o palmă mai sus, după care spuse:

— Iertaţi-mă, domnilor, dar cred că aici se trişează.

În clipa următoare în mână-i sclipi lama unui şiş, aceasta sfâşie de-a lungul postavul mesei de joc, dezvăluind privirii celor din jur un tub de cauciuc care pornea de sub ruletă şi ajungea în mâna crupierului, dându-i acestuia posibilitatea ca, printr-o apăsare, să stârnească cu un jet de aer, bila din lăcaşul corespunzător celei mai mari mize.

Crupierul se ridică rânjind, dădu să scoată revolverul, dar nu apucă s-o facă nici pe jumătate, căci Fred Jegosu' îl păli în cap cu strachina în care picau ţânţarii pârjoliţi de lampa de petrol; malaiezul căzu grămadă, iar Fred înşfăcă bancnotele din apropiere şi le vârî iute în sân. Toată scena aceasta se derulă fulgerător şi-ndată după aceea se iscă un tărăboi de nedescris. Cineva îl atacă pe căpitan din spate cu cuţitul, dar Dom' Doctor se-ngriji de recalcitrant aruncându-l peste masă. Răsună o împuşcătură şi în mâinile celor din odaie răsăriră şişuri şi pistoale. În câteva clipe l-ar fi făcut surcele pe Fred Jegosu', dacă Rugină nu s-ar fi împins cu toată greutatea în masa de ruletă, răsturnându-o şi strivindu-i pe asediatori. Teribila sârmă împletită a lui Măciucă despică ţeasta cât un butoi a unui malac de chinez şi Dom' Doctor, pe-o inspiraţie de moment, se apucă să tragă cu pistolul la nimereală. Lumea începu să ţipe.

Puştiu' înlemni cu spinarea lipită de perete. Aici or să-şi lase oasele! Privirea îi poposi asupra lui Rugină. Se uită la el cu uimire.

Tânărul roşcovan stătea cu picioarele depărtate, izbea cu gârbaciul în stânga şi-n dreapta şi acolo unde lovea el se hărtănea carne, câte un picior pornit să-l lovească se frângea din rotulă, câte o mână înălţată să-l înjunghie se trezea cu patru degete făcute zob, chircite pe vecie, dacă cineva dădea să se apropie de el ajungea să fie azvârlit înapoi, în rând cu ceilalţi, şi-n cele din urmă, asemeni unui demon întărâtat, rupse din tavan lampa de petrol şi azvârli cu ea în atacatorii rămaşi pentru o clipă descumpăniţi. Câţiva luară foc şi-ncepură să se tăvălească pe jos răcnind ca fiarele, flacăra aprinse rogojinile de pe jos şi masa răsturnată la pământ şi o lumină stranie, pâlpâitoare, gălbuie îi învălui pe bătăuşii care nu mai aveau nimic uman în ei. Pe uşă

continuau să intre, însă, noi şi noi ajutoare.

Dom' Doctor împărţea în jurul lui lovituri cumplite cu ceea ce până nu demult fusese un scaun. Fred Jegosu', cu mâna greblă, aduna de zor bancnotele căzute printre picioarele borfaşilor, dar cineva îl pocni în ceafă, drept care sări în picioare şi porni spre ieşire. Îşi croi drum cu uşurinţă, de-ai fi zis că nu-i aţin calea decât nişte tulpini de trestie. Fapt e că avea două cuţite la nivelul brâului şi, cu mişcări controlate, lente, împungea când în stânga, când în dreapta. Când ajunse la uşa din spate, îşi săltă chipiul în semn de salut şi plecă. Odaia se umpluse de fum, oamenii porniseră clătinându-se către uşa de sticlă a barului, deblocată din senin de către Măciucă, prin bunăvoinţa unui negru bătăuş de meserie, cântărind ca la vreo optzeci de chile, pe care-l azvârlise-n uşă, făcându-i ţăndări şi geamul şi tocul. Negrul aterizase în bar plin de sânge şi rămăsese lat. Aruncând în duşmani cu tot ce le cădea în mână, Duhovnicii bătură în retragere până la uşa din spate şi curând se aflau afară. Din clădirea de chirpici a restaurantului izbucniră limbi de foc, la intrarea principală răsunau fluierături, se bulucea lumea într-un vacarm infernal, iar cei patru albi o rupseră la fugă.

— Stai! strigă Rugină. Doamne Sfinte, Puştiu'! L-am uitat-înăuntru!

Se repeziră înapoi. Rugină o luă însă înaintea celorlalţi. În viaţa lui nu mai simţise o asemenea îngrijorare. Amărâtul de el, e aşa de neajutorat! Abia acum simţea cât de mult s-a ataşat de el. Se năpusti pe intrarea din spate. O coloană de fum înăbuşitor îl izbi în nas. Îşi legă batista la gură şi se aruncă-n norii de fum. Din sala jocurilor de noroc se prelingeau limbi de foc. Cum să-l găsească pe băiat? Nu vedea nimic din pricina fumului gros şi orbecăia împiedicându-se la tot pasul de cadavre ţepene. Aici chiar că au făcut treabă bună. Se sufoca şi îl luă cu ameţeală.

În cele din urmă, la licărirea unei vâlvătăi îl zări pe Leven lângă un perete. Se năruise din picioare şi rămăsese leşinat în capul oaselor. Rugină-l săltă pe un umăr ca pe un sac. Între timp simţi că ia foc, pielea începea să-i crape de dogoare, înainta bâjbâind de-a lungul peretelui, o grindă în flăcări se prăbuşi la un pas de el şi scânteile împroşcate de ea îl pârliră. Simţea că-şi pierde cunoştinţa. Pe urmă ieşi împleticindu-se printr-o crăpătură şi se târî mai departe.

Ajunse în spatele clădirii, din nou sub cerul înstelat, la câţiva paşi de şoseaua pe care goniseră adineauri. Îşi umplu plămânii cu aer şi-l culcă pe Puştiu' la pământ.

La lumina incendiului îşi zări cei trei prieteni. Stăteau cu spatele la zidul unei case de piatră şi se păruiau zdravăn cu vreo cincizeci de băştinaşi. Deocamdată îi ţineau pe atacatori la distanţă, dar era previzibil faptul că-n câteva clipe o să le vină de hac mulţimea înfuriată. Rugină apucă gârbaciul, mai trase o dată adânc aer în piept,

apoi se apropie tiptil de bătăuşi, cu gând să creeze o breşă lovind pe la spate. În acest moment, pe şoseaua dinspre Fort îşi făcu apariţia, precedată de şuierul infernal al sirenei, maşina de intervenţie a poliţiei.

Spectacolul luă pe dată sfârşit. Fiecare fugea unde vedea cu ochii. Pe-aici nu locuiau nici reclamanţi, nici pârâţi, toţi participanţii la acest show, albi şi negri, învinşi şi înşelaţi, atacatori şi apărători aparţineau marii familii a acuzaţilor descinşi din codul penal.

Rugină se adăposti şi el în grabă în şanţul din marginea şoselei şi continuă să alerge ghemuit, târându-l în acest timp, deloc lipsit de tact; de încheieturi, ca pe-o roabă, pe Puştiu'.

Peste o jumătate de ceas se opri într-un lan de bumbac copt. Oftă uşurat şi puse jos povara cărată atâta amar de vreme. Căci pe Puştiu' nu-l târâse decât până ce se-ndepărtase de locul raziei, după aceea îl cărase pe umăr.

Băiatul zăcea nemişcat.

— Ei! făcu Rugină apucându-se să-l zgâlţâie. Ia nu mai boli atâta, tâmpiţelule!

Se aplecă şi-i dădu câteva palme uşoare, apoi îi deschise sacoul, să-i maseze inima. Îndată îl şi încheie la loc. Puştiu' era femeie.

Greierii ţârâiau în cor şi florile moleşite ale lanului de bumbac îşi legănau discret potirele în adierea delicată a serii, adusă de flux dinspre larg. De pe bolta încremenită într-o sclipire neclintită se urni o stea şi dispăru dincolo de linia orizontului lăsând în urma ei o dâră albă.

Lui Rugină îi scăpă un fluierat şi se scărpină-n cap. Mda, aşa tâmpenie mai rar. Mersi! Şi totuşi, dacă se gândea ce şi-a pus în minte fata asta şi câtă treabă a făcut numai de când a salvat-o el din mâinile Crocodilului, nu putea să nu-i poarte un sincer respect lui Puştiu'. Oare câte femei pe lumea asta ar face ceea ce încearcă ea pentru fratele ei?

Luă pe loc hotărârea să nu-i aducă la cunoştinţă ceea ce aflase despre ea. Şi mai ales n-are rost să le spună şi prietenilor săi. Puştiu' deschise ochii. Oftă din toţi rărunchii, apoi se săltă în capul oaselor.

— Te simţi mai bine? bombăni Rugină.

— Da. Mai bine.

— Atunci, haide, dă-i bice!

Porniră tăcuţi către oraş.

— Toată viaţa ai fost un nemernic şi asta ai să rămâi câte zile-i avea.

— Hai să terminăm odată cu aceste veşnice aluzii — răspunse Fred Jegosu'. Banii s-au dus şi gata.

Dom' Doctor îl scuipă în faţă.

— Cu nervoşii nu se poate discuta — zise Fred ştergându-se pe faţă.

Ce vreţi? Vă sunt dator doar cu o călătorie până-n Birmania şi retur, la bordul unui vapor ca lumea, călătoria urmând să-nceapă astă-seară. Deocamdată e ora cinci dimineaţa şi n-aveţi decât să-mi mai aruncaţi de la obraz şi alte mârlănii ca astea, dacă astă-seară la ora zece şi jumătate n-o să aveţi vaporul la dispoziţia voastră.

— Fără bani cum vrei să faci rost de vapor?

— Nu, vă datorez decât vapor, echipaj şi provizii, nu şi informaţii suplimentare. Aşadar, la zece şi jumătate să fiţi în partea de sud a insulei, pe digul de la Point de Galle, în portul pescăresc. E la o oră şi jumătate de mers de-aici. Vă previn, fiţi punctuali, pentru că vaporul va porni fix la ora stabilită.

— Ce fel de navă o să fie? îl întrebă Rugină.

— Eu de un' să ştiu — răspunse Fred Jegosu' — las' că fac eu rost de ceva. Pa, le mai zise el şi plecă.

Ceilalţi priviră-n urma lui cu respect. Cu mâinile-n buzunare, cu mersul lui legănat, pe picioarele-i crăcănate, înainta liniştit, întruchipare a încrederii în sine. Gaşca se risipi în patru zări după ce stabiliră locul unde se vor întâlni spre seară. Măciucă şi Dom' Doctor plecară în vizită la pârnaie, la un vechi prieten de-al lor, iar Puştiu' se-ntoarse la hotel, să-şi tragă sufletul până seara.

— Pa — îi întinse el mâna lui Rugină. E a doua oară că-mi salvezi viaţa şi nici nu ştiu cum să-ţi…

— Să lăsăm tâmpeniile astea. Să nu te mai prind cu chestii de-astea. Dacă vrei să ne avem pe bune şi de-acum încolo.

— Vreau, vreau — răspunse Puştiu' plin de zel şi sinceritate. Cu ochii strălucitori şi Rugină întoarse capul, tulburat de privirea fetei.

— Atunci, cară-te la hotel, o să vin diseară după tine. Pa.

Plecă grăbit de lângă Puştiu' şi-ntinse pasul fără să mai privească înapoi. Deşi, dacă ar fi întors capul, l-ar fi văzut că acesta continuă să se uite la el cu o privire pierdută.

După aceea. Rugină făcu un lucru fără precedent în ultimii o sută de ani în familia lui. Se duse la bibliotecă. La biblioteca orăşenească din Colombo! Se cufundă în citirea colecţiei din anii trecuţi a unui ziar londonez. Citi ceasuri în şir, până când hainele, pantofii, ziarul, masa de lectură, duşumeaua, ba până şi urechea stângă se umplură de scrumul ţigărilor fumate-n acest răstimp.

Citi toate articolele referitoare la afacerea Tom Leven. Într-unul din ziare, de pildă, apăruse o descriere amănunţită a clădirii în care fusese comisă crima, cu toate intrările ei secundare. Într-un alt număr se menţiona faptul că Tom Leven a suspectat-o pe Helen Aldington de furtul unei invenţii cu caracter militar. Pe această temă nu erau decât câteva rânduri, din cauză că erau implicate secrete militare. Se făceau însă referiri în pălăria uitată de căpitan la locul crimei, la concluziile autopsiei care stabilise că victima fusese înjunghiată din faţă cu

coupepapier-ul ascuţit de pe biroul acesteia, că lama cuţitului îi străpunsese inima şi-i provocase moartea instantaneu. Tot pe birou fusese găsit şi revolverul lui Thomas Leven, cu care nu se trăsese niciun foc. Urma apoi elogierea poliţiei, a promptitudinii cu care a fotografiat locul crimei şi a anchetat personalul de serviciu. De pe plăselele coupe-papier-ului au fost prevalate amprente şi a fost depistat şi şoferul de taxi care-l luase de la locul crimei pe căpitanul Leven. Victima zăcea lângă uşă, cu faţa-n jos, făptaşul trăsese sertarele unui scrin, de bună seamă căutase ceva. Rugină îşi întipări toate aceste detalii în minte.

După aceea coborî într-un bar internaţional, comandă ceva tărie şi, timp de trei ceasuri, despică firu-n patru. Ceva mai târziu, recepţionerul lui „Grand Oriental Hotel" îl anunţă la telefon pe căpitanul de stat-major Bradford că un domn doreşte să aibă o întrevedere cu excelenţa sa contele de Souhthessex. La conte nu se putea ajunge decât prin mijlocirea căpitanului.

— Cine-i acest domn?

Doctorul Verhagen.

— Transmite-i că Excelenţa Sa nu-l poate primi decât dacă-şi formulează în scris cererea de audienţă, cu justificările de rigoare.

Peste o jumătate de ceas, băiatul negru îi aduse căpitanului un plic în care se afla următoarea scrisoare: „Dr. Verhagen solicită respectuos Excelenţei Sale o oră în legătură cu afacerea Tom Leven şi până atunci pune punct scrisorii, cu deosebit respect. Datată azi…"

— Condu-l la mine pe-acest om zise căpitanul.

Când îşi făcu apariţia Rugină, pus la patru ace în costumul lui de golf păstrat pentru ocazii festive, căpitanul nu-l pofti să se aşeze. Îşi pironi privirea ageră, iscoditoare asupra musafirului său şi nu-l mai slăbi din ochi.

— Ce doriţi? îl întrebă el într-un târziu.

— Aş dori să discut cu Excelenţa Sa, în legătură cu afacerea Tom Leven.

— Vă referiţi la militarul condamnat la moarte acum doi ani?

— Întocmai. Mi-am format o părere cu totul surprinzătoare în legătură cu această chestiune.

— Nu pricep ce legătură ar putea exista între Excelenţa Sa şi această afacere sau opinia dumneavoastră?

— Din câte ştiu, voiajul Excelenţei Sale are, până la un punct, de-a face cu această afacere — spuse Rugină pe un ton îndrăzneţ.

— De unde ştiţi asta? îl întrebă Bradford pe un ton dur.

— Am cerut să fiu primit în audienţă, nu să fiu audiat sau interogat. Mă priveşte ce şi cât ştiu, de-asta nu dau nimănui socoteală.

— Aveţi grijă, domnule! Secretele militare nu sunt, totuşi, chestiuni personale! Spuneţi-mi, vă rog, ce vreţi şi dacă cererea dumneavoastră

îmi va părea oportună, o voi înainta Excelenţei Sale.

Încet-încet, Rugină ajunse să fiarbă de mânie.

— Dacă pe Excelenţa Sa n-o interesează ce-am de zis, mă voi adresa unor foruri superioare şi le voi menţiona şi acest refuz.

— Dumneavoastră mă ameninţaţi cu represalii? îndrăzniţi să faceţi presiuni în acest loc?

— Vă rog. Mă retrag în această clipă.

— Vă ţineţi de cacialmale bazându-vă pe nişte crâmpeie de informaţii pe care le mânuiţi cu neruşinare — spuse Bradford. Nu ştiu ce urmăriţi, dar întâmplarea asta e suficientă ca s-o luaţi pe coajă rău de tot, domnule, dacă vă mai ocupaţi de-această afacere.

— Cred că dacă aş dovedi nevinovăţia lui Tom Leven şi, totodată, l-aş da pe mâna justiţiei pe adevăratul criminal, aş aduce Anglia în situaţia de a putea obţine mai lesne o invenţie de mare însemnătate.

Căpitanul se uită la el o vreme, părând să ezite dacă să se lanseze sau nu într-o discuţie pe-această temă cu necunoscutul. În cele din urmă, spuse:

— Dumneata te-ai ocupat până mai deunăzi de boala somnului. Hai să discutăm mai bine pe tema asta. Acum câteva zile am primit câteva trypanosome prinse între două lamele de sticlă; în timpul liber, hobby-ul meu numărul unu este microscopul. Îmi place să adun din lumea-ntreagă lamele cu picături de sânge infectat, Ei bine, în jurul trypanosomelor am zărit nişte pete albe. Mi-ai putea explica provenienţa lor?

— Am venit aici în chestiunea lui Tom Leven.

— Promit să-ţi îndeplinesc orice dorinţă, dacă-mi spui ce este trypanosoma — urmă Bradford tot mai dur.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Trypanosoma, despre care dumneata, amice, nici n-ai auzit până acum, este bacilul care provoacă boala somnului. Boală al cărei celebru cercetător eşti. Încă de pe vapor am avut dubiile mele, dar am vrut să evit o demascare dezgustătoare. Nu ştiu pe mâna cărui stat sau a cărei agenturi lucrezi, ştiu doar că nu eşti medic şi nu eşti Verhagen ci spion.

Poate că vrei bani de la conte, poate că nu ţi s-a încredinţat decât executarea vreunei intrigi oarecare. Ultima ofertă pe care ţi-o fac este să dispari de-aici până nu iau măsuri să fii declarat pe vecie „persona non grata” în imperiul britanic.

— Domnule căpitan — răspunse Rugină ţinându-şi firea — o să vină şi-o vreme când o să regretaţi modul în care m-aţi tratat.

— Îţi iei odată tălpăşiţa sau doreşti un alt fel de tratament?

— Un singur lucru-mi mai doresc — spuse Rugină oprindu-se-n uşă — să vă mai întâlnesc într-o bună zi într-un loc care să nu se afle sub tutela Angliei.

Ce-i drept, după aceea iuţi pasul cât putu. Ajuns în stradă, continuă să bombăne în sinea lui. Ce îngâmfaţi sunt ofiţerii ăştia englezi! Pe urmă se lăsă furat de-o predispoziţie copilărească şi se tot gândi ce interesantă chestie mai sunt şi lamelele astea de sticlă. Se lipesc strâns una de alta şi păstrează între ele picătura aceea de sânge, ba chiar şi respiraţia omului, cu mult mai bine decât păstrează u conservă cositorită nişte sardele. Şi pe urmă, se pun sub microscop. Uite-aşa se transportă un strop de sânge peste mări şi ţări, şi până şi petele albe rămân intacte. Nemaipomenit.

Intră într-un alt bar. Ceru o secărică şi scrise o lungă epistolă, pe un ton amical, ministrului englez de război.

În primele ore ale serii, după o impresionanta revistă de front, contele de Southessex şi căpitanul Bradford părăsiră Ceylon-ul la bordul crucişătorului „Radzeer".

La ora zece, cei patru tovarăşi de drum, Rugină, Măciucă, Puştiu' şi Dom' Doctor porniră pe jos, pe şoseaua străjuită de palmieri, către Point de Galle. Pe boltă se adunau nori întunecoşi. Era o noapte urâtă şi o beznă de nepătruns. În aer era o zăpuşeală prevestitoare de-o veritabilă furtună indiană. În port locuiau doar o mână de pescari, năvodul era întins la uscat: şi bărcile de pescuit trase la mal. Ceva mai departe se zărea licărul câtorva luminiţe împrăştiate, acolo era carantina portului Colombo. Un uriaş teritoriu izolat.

Înaintând adânc în largul mării, pe care pluteau câteva vapoare având arborat steagul galben din cauză că-n timpul ultimului voiaj vreun marinar se îmbolnăvise de holeră sau febră tifoidă. Toţi cei care călătoriseră cu bolnavii, trebuiau să petreacă şase săptămâni sub observaţie în vilele construite în sudul insulei. În jurul clădirilor dărăpănate, sumbre, ale spitalului, zvelţii palmieri de Palmyra începuseră să se-ncline fremătând în vijelia musonului stârnit din senin.

Dacă Fred Jegosu' s-a combinat cu vreun amic contrabandist, locul acesta e numai bun ca să-şi ia prietenii la bord. Curând îşi făcu apariţia un vaporaş. Se înşelau. Acesta îşi continuă imperturbabil drumul spre Colombo.

Trecuse de zece şi jumătate, pe unde naiba zăbovea Fred? Nu zăreau nicio luminiţă în zare, doar o navă de război elegantă. Lua-o-ar toţi dracii! Lui Fred şi acoliţilor săi nu le făcea nicio plăcere să navigheze în apropierea unor nave militare. Iar cuirasatul ăsta tocmai aici şi-a găsit să se ţină de manevre. Dac-o să-l zărească de departe, Fred nici n-o să-ndrăznească să se mai apropie de mal.

— Cred că azi nu mai plecăm de-aici — spuse Măciucă. Dacă Fred o să vadă vasul ăsta, nici mâine n-o să aibă curajul să vină încoace.

— Din întuneric se auzi deodată plescăit de vâsle.

— O barcă solidă trase la mal şi din ea sări Fred Jegosu'.

— Haideţi, haideţi, îmbarcarea — îi zori el în şoaptă.

— Unde-i vaporul? îl întrebă năucit Dom' Doctor.

— Ce-ai vrea, băi, să ţi se bage-n ochi? Uite-l colo. Valabil? Prind suta de noduri pe oră ca focul. Avem la bord cărbuni, benzină şi cărţi de pocher cât pentru un an. Da' hai odată, că, cu un vas militar furat nu se face să ardem gazu' de pomană.

Rămaseră cu gura căscată. Această ispravă fără precedent în istoria omenirii îi lăsă tablou. Unde s-a mai pomenit mândreţe de cuirasat modern, uriaş, să fie şterpelit la modul ordinar? Şi ceea ce făcea ca totul să fie şi mai înspăimântător era aerul firesc cu care le vorbise Fred Jegosu', nepricepând ce-i de mirare în tărăşenia asta, de parcă ar fi suferit mai multe condamnări pentru însuşirea unor vapoare fără stăpân.

— Măi, omule! strigă Rugină. Pentru treaba asta or să ne spânzure pe toţi!

— Meschin mai eşti azi, băi! Bine-nţeles c-or să ne spânzure. Doar n-o să ne decoreze cu Signum Laude pentru ciordirea unei nave militare. E trecut de zece şi jumătate şi n-aş dori să pornesc cu întârziere.

Măciucă privi impresionat crucişătorul, după care, tremurând tot de admiraţie şi respect, spuse:

— Eşti mare, Fred.

Peste douăzeci de minute, nava de linie, „Balmoral", unul dintre cele mai moderne crucişătoare ale flotei de est a Majestăţii Sale, pornea cu toată viteza către Calcutta, avându-i la bord pe membrii societăţii pe acţiuni.

CAPITOLUL PATRU.

Conexiunea dintre un marinar bolnav şi o idee sănătoasă.

— Se aprovizionează cu ţigări şi supravieţuiesc catastrofei.

— Rugină face carieră.

Da. Asta s-a-ntâmplat. Evenimentul n-a ajuns să fie consemnat de presa din lumea întreagă, deoarece Amiralitatea engleză s-a opus, în chip explicabil, vâlvei. Şi chiar s-a întâmplat în epoca noastră, ba chiar în zilele noastre, ca o mână de oameni hotărâţi, lipsindu-le banii necesari unui voiaj pe mare, să dea buzna la bordul unui crucişător şi s-ontindă cu el, tot aşa, cum ar fi procedat un ucenic-brutar cu o motoretă. În zori o întreagă armată de aparate de telegraf şi de radio-emisie lansau în eter răcnete, ordine, dispoziţii, întrebări şi răspunsuri. Semnalele Morse piuiau de la Londra la Singapore şi din toate colţurile Oceanului Indian porneau cu toată viteza înainte, în căutarea confratelui pierdut, torpiloare, distrugătoare şi nave de linie.

Primele cercetări au stabilit doar că la bordul crucişătorului „Balmoral", aflat pe ruta Insulele Timor de Sud — Colombo, un marinar s-a îmbolnăvit şi prezintă simptome dubioase, iar nava a

ancorat în rada portului Point de Galle, la o bună distanţă de ţărm, în zona de carantină. Medicul venit în inspecţie la bord a considerat că are de-a face cu un suspect de holeră şi astfel, întregul echipaj în frunte cu căpitanul a ajuns în spitalul militar, pentru a fi ţinut sub observaţie. Nu există la tropice stăpân mai neînduplecat ca molima.

Cea mai prăpădită joncă chinezească şi cel mai mare vas de război britanic au parte de acelaşi regim de carantină, eventual, acesta din urmă (şi vasul şi echipajul) au parte de un tratament preferenţial. Vasele ancorate în zona de carantină sunt păzite de-o mică vedetă de coastă care iese în larg o dată la trei ore şi ia la rând vasele. Pe-aici patrulele trag fără somaţie în caz că s-ar apropia cineva fie dinspre uscat, fie dinspre larg. Rigoarea procedurii de carantină n-o poate aprecia la justa ei valoare decât cel care a mai avut prilejul să călătorească la tropice şi ştie că până şi o simplă parâmă sau un cufăr de la bordul vasului suspect, pe care se află, fie şi un singur bolnav, poate împânzi uscatul cu o boală contagioasă pe care nici cele mai mari strădanii ale ştiinţei medicale de dincoace de ecuator n-o pot împiedica să se extindă în câteva zile şi să nimicească zeci de mii (ba uneori chiar sute de mii) de vieţi omeneşti. Carantina este o instituţie militară şi-n lupta pe care o dă cu sutele de boli ucigaşe ale tropicelor trebuie să fie necruţătoare, cruntă, crâncenă, de neînduplecat.

Norii întunecoşi de pe cer, vântul şi noaptea indiană neagră ca smoala i-au permis lui Fred Jegosu' să „şterpelească" crucişătorul ancorat departe de ţărm.

După ce pusese ochii pe superbul vas în cursul după-amiezii şi începuse să-l roadă această idee, se-ntoarse la Colombo, la nişte vechi amici care locuiau în canalul colector scos din uz al vechii fabrici de piele. Printre ei era. Şi un grăsan chior, pe nume Patterson, care odinioară fusese comandant la căpităniа unui port olandez, dar din cauza alcoolismului fusese dat afară şi de-atunci se ocupa cu negoţul de sclavi în Colombo, în cârdăşie cu Incendiatoru', fost mecanic în vremurile bune şi cu Lem Cocoşatu', care-şi rupsese şira spinării într-o anumită împrejurare, rămânând ghebos. Cei trei se ocupau cu îmbarcarea băştinaşilor drogaţi, proveniţi din jungla ceyloneză, pe anumite vapoare cu care lucrau mână-n mână. De drogat îi drogau cu o bâtă de cauciuc şi, până să-şi vină în fire, băştinaşii se trezeau legaţi fedeleş şi aruncaţi de-a valma, ca puii de găină din piaţă, în casa unui, vapor cu sclavi. Erau transportaţi în teritorii aflate sub altă jurisdicţie, în vreuna din Insulele Marchize sau Insulele Societăţii, unde întreprinzători lipsiţi de scrupule recoltau guano sau defrişau fără milă păduri întregi.

După ce-şi beau toţi banii încasaţi pe câte un transport, Patterson şi complicii lui se-ntorceau acasă în canalul colector scos din uz al vechii fabrici de pielărie. Aici îl căută Fred Jegosu', cu gând să-l atragă în

combinaţia pe care-o punea la cale şi să-i ceară ajutorul în recuperarea grabnică a unor marinari de nădejde.

— Hei, Pat! îl salută Fred. Aş avea nevoie de douăzeci de flăcăi cu totul excepţionali şi-n plus şi de voi trei marinari destoinici. E vorba de-o afacere mare.

— S-a marcat — răspunse Patterson cu glasul lui hârâit, răguşit de-atâta băutură.

Se sfătuiră îndelung. Fred le povesti totul de-a fir a păr. Le oferea două mii cinci sute de lire lor şi celor douăzeci de oameni de care mai avea nevoie. Aceste două mii cinci sute de lire le oferea din propria lui recompensă şi le promise că vor mai căpăta ceva bani şi din recompensa celorlalţi, dacă expediţia va fi încununată de succes. Patterson şi confraţii lui căzură la învoială. Găseai aici, între contrabandişti, destui marinari încercaţi, unşi cu toate alifiile. Ăştia cu dragă inimă se-aruncă într-o şotie. Până seara, cei douăzeci de oameni fuseseră recrutaţi. Era un echipaj complet, care acoperea tot necesarul la bord, de la instalator până la bucătar.

Şuiera vântul în noaptea tot mai întunecoasă şi douăzeci şi patru de oameni calmi, dârji, ieşeau în larg pe-o ambarcaţiune cu pânze (de prisos să mai adaug că fără nicio lumină aprinsă la bord). La apropierea de zona de carantină au strâns pânzele şi au trecut la vâsle, urmându-şi drumul în tăcere. Nici cu cel mai puternic binoclu nu i-ar fi putut zări nimeni pe întinderea agitată a oceanului, în noaptea ceţoasă din pricina aburilor stătuţi care pluteau la nivelul solului şi-al mării. Înaintând din creastă-n creastă, se lipiră de tribordul crucişătorului. Unul dintre matrozi se căţără pe punte şi peste douăzeci de minute se aflau cu toţii la bord. Ultimul îmbarcat avu grijă să găurească fundul bărcii şi aceasta se scufundă în câteva minute.

Incendiatorii luară o lanternă şi coborî imediat în sala maşinilor. Aveau la bord mecanic, timonier, artilerist, tot felul de specialişti cu toate cunoştinţele pe care trebuie să le aibă personalul de bord al unei nave militare. Peste o jumătate de ceas, când furtuna se-nteţea, din coşul vasului lor se ridică un firicel de fum.

— După ora zece, nava îşi întoarse prova în direcţia hulei şi ţâşni asemenea unui râs pitit într-un tufiş. Acum era momentul. În pâcla deasă, călâie, ca de saună, puteai să-ţi scoţi ochii şi nu alta.

Alunecau cu adevărată măiestrie, aproape imperceptibil, din ce în ce mai departe. Dâra de fum se-ngroşa tot mai mult şi-n cele din urmă, în capătul insulei îşi schimbară cursul, astfel că acum nici nu mai puteau fi zăriţi din zona de carantină pe când înaintau către miazănoapte, spre gospodăriile pescarilor din Point de Galle. Între timp, pe punte era un du-te-vino de bărbaţi sprinteni, dornici să deprindă toate chichiţele vaporului, modul de funcţionare şi

alimentare, aşa că la comanda lui Fred Jegosu': „Aprindeţi luminile" crucişătorul fu în două minute scăldat în lumină. Un crucişător cu lumini la bord, în apropiere de Colombo, nu bate deloc la ochi. Între timp vântul continua să şuiere şi norii se învolburau pe cer spre bucuria lui Fred Jegosu' şi a ortacilor săi.

Urmă apoi îmbarcarea acţionarilor şi „Balmoral" porni în noaptea furtunoasă cu toată viteza înainte. Cercetările au stabilit că la miezul nopţii „Balmoral" a ancorat în faţa portului din insula Sabang şi l-a somat pe pilotul din radă să-ncarce pe crucişător, pe-o vreme atât de neobişnuită, apă de băut, o cantitate uriaşă de conserve şi trei lăzi cu ţigarete. Cum în toiul nopţii nimeni n-avea chef să ducă la îndeplinire această cerere „Balmoral" îşi aşeză tunurile în poziţie de bătaie (se vedea limpede cum sunt date jos husele de protecţie) şi căpitanul declară că dacă-n cinci minute nu li se aduce marfa cerută, crucişătorul englez va bombarda Sabang.

După aceea marfa. Fu încărcată cât ai zice peşte.

Dincolo de Sabang, crucişătorul dispăru fără urmă. Ciclonul care se dezlănţui fix la ora unu noaptea şi care se abătu asupra Oceanului Indian cu o furie nemaicunoscută până atunci făcu imposibilă urmărirea. Uraganul pustii oraşe întregi, talazurile furibunde şterseră insule întregi de pe faţa pământului şi o grămadă de vapoare surprinse în larg, care nu mai avuseseră timp să-şi caute scăparea într-un port, fură înghiţite de adâncul oceanului.

Dimineaţa, ia „Balmoral"-ul de unde nu-i. Prin barajul de crucişătoare şi fregate aflate într-un contact permanent nu putea trece neobservată nici măcar o iolă. Pentru toată lumea era un mister: ce s-a întâmplat cu „Balmoral"? Dacă n-a zburat în lună, ar trebui să fie sau într-un port sau undeva în larg. Iar „Balmoral" nu era nicăieri. Amiralii şi căpitanii, simplii marinari şi generalii rămaseră nedumeriţi în faţa acestei minuni. Escadrile-ntregi survolară zile-n şir fiecare bucăţică de ocean, consemnară în clar denumirea şi identitatea fiecărui vas de război, verificând dacă coordonatele lui corespund cu poziţia stabilită prin ordinul de zi. Până la urmă s-a ajuns la concluzia indubitabilă că, în cele şase ore pe care le avusese la dispoziţie, „Balmoral" dispăruse de pe întinderea Oceanului Indian. Şi asta în ciuda faptului că numai un avion ar putea realiza această performanţă în şase ore.

Amiralitatea a trebuit să se-mpace cu gândul că asistă la cea mai mare crimă şi minune a secolului. S-a furat un vas de război care n-a mai apărut în veci după aceea. Nu un ceas de buzunar, nu o pirogă şi nu un pardesiu din garderoba unui restaurant, ci un crucişător cu tunuri, muniţie, reflectoare, blindaj şi veselă; i-au ridicat ancora, l-au luat la subraţ şi duşi au fost. Peste mulţi ani, bătrânii amirali încă roşeau când îşi aduceau aminte de afacerea „Balmoral".

Vântul se oprise şi norii negri se-nvolburau jos, de parcă bolta cerului ar fi fost acoperişul unei case fără etaj. Era o acalmie şi un năduf stătut prevestitor de furtună.

— Şi-acum ce ne facem? întrebă Rugină. Pentru că-n zori or să pună pe urmele noastre un întreg continent.

Discuţia avea loc după cucerirea Sabang-ului, în drum spre Calcutta, aşa că toţi aveau câte un trabuc în gură.

— Eu zic că până-ntr-un ceas se lasă cu un show superb pe oceanul nostru preferat, cu ploaie torenţială şi vânt din nord-est — răspunse Fred Jegosu'. Să sperăm că pân-atunci n-or să se prindă c-a dispărut vasul. Pe urmă, hăituirea o să devină imposibilă vreme de câteva ceasuri, iar noi o s-ajungem la Calcutta. La Calcutta ne strângem catrafusele, sărim pe mal şi de-acolo nu ne mai rămâne decât să schimbăm vaporul până la Rangoon. Iar vasul fără stăpân n-au decât să şi-l ducă înapoi, dacă chiar crapă de dorul lui.

— Şi cum ajungem la Rangoon? întrebă Dom' Doctor.

— Ce ai, bă? îl întrebă Patterson cu glasul răguşit de-atâta pileală, scăpând câteodată un şuierat astmatic; tocmai îşi făcea de lucru cu o sticlă de coniac franţuzesc pe care o adusese din cabina căpitanului. De ce întrebi aşa tâmpenii? La Calcutta nu-s destule vapoare? Până-n zori facem cea mai mare parte a drumului cu copaia asta blindată. Mai ales dacă-mi pun mintea să cobor în sala maşinilor şi să le trag câteva şuturi în cur puturoşilor de-acolo. Mai încolo găsim noi vreun velier sau vreun vas militar sau aşa ceva.

Marinarii tropăiau pe punte şi toată lumea muncea acum, când sentea hula. Erau marinari de primă mână, cel puţin la fel de buni ca vechiul echipaj al „Balmoral"-ului.

Puştiu' stătea întins pe patul din cabina căpitanului. Suferea de rău de mare din pricina hulei. Fred Jegosu' împărţea comenzile de sus, de pe puntea de comandă, cu precizia unui fost căpitan de fregată. Nava spinteca întinderea oceanului cu o viteză uimitoare. În depărtare, printre vălătucii de pâclă se desluşeau vag malurile daşălate ale Golfului Bengal. Cerul părea să se mai fi înseninat un pic.

— Hei, Fred! Priveşte oleacă-n urmă, pentru Dumnezeu!

Fred întoarse liniştit capul, crezând că n-o să zărească decât vreun vas militar urmându-le siajul. Ce-or să le facă? Dacă-i vreun torpilor dintr-o clasă mai mică, se vor preface că se predau şi când o să intre-n raza lor de bătaie deschid focul, îl scufundă şi basta. Ce atâta tevatură pentru orice fleac?

Totuşi, când întoarse capul, îl luă şi pe el cu fierbinţeli.

În zare, la linia orizontului, apăruse o bortă luminoasă prin care se iţea licărul câtorva stele şi pe această stranie fereastră cu contururi neregulate se revărsa pe bolta întunecată o lumină verde, înfricoşătoare. În josul acestei borte atârna un ghemotoc negru,

alungit, în formă de balon, care se apropia într-un iureş nestăvilit şi codiţa părea să i se învolbureze într-o spirală devastatoare.

Fred smuci de timonă şi strigă în tubul acustic:

— Reduceţi viteza! Cu jumătate viteză înainte! Vira babord! Vine ciclonul!

În noaptea cumplită, stătută, apăsătoare şi toridă, marinari cu chipurile palide, uluite se uitară cu înţeles unii la alţii. Aceşti bărbaţi călіţi pe oceanele lumii priveau în urmă buimăciţi, nevenindu-le să-şi creadă ochilor. Zadarnic se frecau la ochi. Norul în formă de ceapă roşie, terminat într-o codiţă îngustă atârna de-acum din cer până la nivelul mării şi se năpustea spre ei, se apropia în trombă. Crucişătorul aflat în plină viteză trebuie oprit imediat! Focul din sala maşinilor trebuie, pe cât posibil, stins. Toată lumea se lupta din răsputeri să execute aceste comenzi. Dacă nu vor izbuti acest lucru şi ciclonul va ajunge din urmă nava aflată în mişcare, cazanul o să-i arunce în aer asemenea unui şrapnel. De ajuns într-un port nu au cum să mai ajungă. Norul dezlănţuit, în formă de ceapă roşie, era din ce în ce mai aproape şi mai jos, se alungea, lua forma unei sfârleze.

Echipajul trudea în draci să ţină-n frâu monstrul pe care chiar ei îl îndopaseră pe săturate cu combustibil. Scrâşneau vinciurile, se-ntindeau odgoanele, maşiniştii despuiaţi împingeau cărucioarele metalice încărcate cu jeratic şi deversau încărcătura în apă, deschideau supapele de ventilare, acţionau manete şi, mânjit din cap până-n picioare cu ulei, plin de vânătăi de pe urma izbiturilor provocate de hulă, Rugină se căznea să golească apa din cazane. Făceau tot ce era omeneşte cu putinţă ca să i educă viteza.

După aceea, pâcla înăbuşitoare din atmosferă explodă fără veste, cu un pocnet asurzitor şi din ea se prăvăli asupra lor mulţimea norilor preschimbaţi într-o uriaşă bucată compactă de apă, într-o impenetrabilă perdea torenţială. Plesnetului iniţial îi urmară altele şi altele. Sfârleaza îi ajunsese din urmă. Lovea în „Balmoral” cu o gigantică pâlnie de apă; aceasta aruncă vasul în sus, oferindu-le o imagine aproape panoramică a îngrozitoarei văi dintre valuri în care se prăbuşiră ca un bolovan, pentru ca următoarea pâlnie să-i azvârle din nou spre tării.

În sala cazanelor se petrecură mai multe nenorociri. Incendiatoru’ se rostogoli peste focar, se alese cu o fractură craniană, fu cuprins de flăcări şi muri. Şi totuşi, presiunea din cazane trebuia redusă. Un marinar îşi rupse o mână, alţi câţiva se aleseră cu arsuri, vaporul sări în toate părţile asemeni unei fărâme de gheaţă într-un mixer. Când furtuna atinse apogeul, echipajul de pe „Balmoral” izbutise în sfârşit să reducă la minimum presiunea cazanelor.

Din cauza vântului de-afară, uşa care dădea spre punte nu putea fi nicicum deschisă. Apa se revărsa în cascadă, ba sub formă de aversă,

ba sub forma valurilor înalte cât blocul, care se prăvăleau peste balustradă, făcând inutilă orice încercare de manevră. Apa învolburată şi împroşcată de vânt cădea necontenit cu un plesnet pe punte, fulgerele se succedau întruna acompaniate de sunete înspăimântătoare şi şuierul uraganului te-ar fi făcut să crezi că în paralel cu nava gonesc cincizeci de mii de ambulanţe.

Se zvârcoliră ceasuri în şir în bezna cea mai întunecată printre norii negri ca smoala aduşi de ciclon şi printre trăsnetele care se prăvăleau pe crestele valurilor. Calculul lui Fred Jegosu', cum că o furtună cumsecade o să-i ţină-n loc pe urmăritori se împlinise, şi încă peste aşteptări.

Spre ora trei dimineaţa se abătu asupra lor ultimul asalt al furtunii dezlănţuite.

„Balmoral" se dovedi a fi nu numai un vas straşnic, ci şi unul norocos. Când e vorba de un ciclon, nu se mai poate discuta de vapoare bune, ci numai de vapoare norocoase. Iar „Balmoral" scăpă cu bine din această urgie, doar un pic ciuciulit şi cu câte o mică avarie pe ici, pe colo.

Cerul fu din nou spuzit de stele şi-n depărtare zorii lăptoşi anunţau răsăritul soarelui.

Răniţii fură transportaţi în cabinele ofiţerilor. Câţiva marinari se ocupară de remedierea avariilor. Fred Jegosu' se arătă pe puntea de comandă cu un trabuc uriaş în gură; mai întâi se scărpină în barbă, apoi răcni în tubul acustic:

— Alimentaţi cazanul! Înainte! Boilor!

Rugină intră val-vârtej în cabina lui Puştiu', care tocmai dădea să se adune de pe jos.

Până atunci zăcuse leşinat şi-n acest timp se lovise la frunte, alegându-se cu un cucui de toată frumuseţea.

— Ce s-a întâmplat! întrebă el în timp ce Rugină îi pansa fruntea.

— Au apărut primele semne ale toamnei — veni răspunsul lui. Cică a fost furtună. Nu ţi-e foame?

Lui Rugină îi sângera puternic antebraţul. Fu rândul Puştiului să i-l bandajeze rapid, cu îndemânare. Prietenul lui avea din nou hainele zdrenţuite, era plin de vânătăi, funingine şi pete de ulei.

— De când ne-am întâlnit — îi spuse Puştiu' posomorât — e a treia oară că te văd într-un hal fără de hal. Poate că ar fi fost mai bine pentru tine să nu ne fi întâlnit niciodată.

— În viaţă mai sunt şi situaţii imprevizibile. Şi-apoi stai să vezi cum o să arăt peste un ceas, după ce mă pun un pic la punct. Vrei să-mi îmbrac costumul de golf?

Dar n-apucă Puştiu' să-l convingă să renunţe la această idee trăsnită, că se arătă şi Măciucă.

— Uf, bine că te-am găsit! Fii atent, Rugină: de undeva pe-aproape,

din dreptul Insulelor Andaman, dinspre sud-est, am recepţionat un mesaj S. O. S. E un vas, care se scufundă cu repeziciune.

— Trebuie să pornim într-acolo cu toată viteza!

— Fred Jegosu' a zis să nu-i deranjăm.

— Ce face?! se oţărî Rugină. Îi trag lui Fred Jegosu' o lopată peste bot, de-or să-i cadă fildeşii din gură.

— Ar fi şi timpul — încuviinţă Măciucă pornind pe urmele amicului său, care o zbughise furios din cabină.

— Hei, Fred — se stropşi Rugină la căpitan, care, după ce i se stinsese trabucul, de lene, ca să nu şi-l mai aprindă, preferase să şi-l vâre cu totul în gură şi se apucase să-l molfăie. Ce obăznicie-mi auziră urechile? Undeva se scufundă un vapor şi-n acest timp tălică-ţi îndeşi tacticos trabucu-n cap?

— Şi ai impresia că dacă n-o să-mi mai mestec trabucul, vasul ăla n-o să se mai ducă la fund?

— Ia ascultă, băi, Fred! Eu nu-s membrul nici unui club de gentlemeni şi de făcut am făcut contrabandă în toată lumea asta largă! Când, însă e să se scufunde un vapor şi solicită ajutor umanitar, mă pornesc într-acolo, să ştiu că mă ia dracu' şi-ajung, drept răsplată, la bulău. Şi dacă nu schimbi imediat cursul navei spre sud, o să te iau de gât şi-o să te dau cu capu' de balustradă de-or să trebuiască s-o frece cinci zile cu şmirghel ca s-o cureţe de creierii tăi.

— Ce-ar fi să renunţăm la aluziile astea tendenţioase — răspunse nervos căpitanul, după care transmise un nou ordin prin tubul acustic: Patru grade la dreapta, cu toată viteza înainte!

— Rugină are dreptate — interveni umflatul de Patterson mai şuşotind, mai fluierând cu glasul lui gâjâit. Eşti o javră haină, Fred. N-ai ce căuta între aceşti semeni atât de nobili.

— Vă scuip în ochi! Puteţi aştepta pân' la paştele cailor să vă mai fur eu un alt crucişător! Nici măcar un torpilor n-aţi merita.

Apăru pe punte şi Măciucă întorcându-se din cabina telegrafistului.

— Vasul care-a cerut ajutor nu mai răspunde la apelul nostru. În schimb, mişună-n eter ordinele cu privire la capturarea noastră şi, cică, dacă nu ne predăm de la prima somaţie, or să deschidă focul asupra noastră.

— Ei?! se răţoi Fred, scuipând trabucul năclăit din gură direct în pelerina lui Patterson. Ce aveţi de gând? Să vă aruncaţi imediat peste bord şi să vă căutaţi scăparea sau să veniţi în ajutorul unui vas care s-a şi scufundat?

Rugină scoase revolverul:

— Dacă mai scoţi un cuvânt, Fred, o să-ţi bag zece gloanţe în burtă.

— Hm, mă rog, îngăimă Fred — da' repede vă mai sare ţandăra, frate. Uite. De-aia nu faceţi niciodată nicio brânză, că nu sunteţi suficient de obiectivi. Părerea mea e să nu ne punem pielea la bătaie.

— Iar noi suntem de părere că nu se face să lăsăm în voia soartei treizeci sau cincizeci de oameni aflaţi la ananghie pe-un vapor care se scufundă!

— Se prea poate. În orice caz, chestiunea asta mai trebuie discutata. Spuse Fred. Poftim! Iată-vă şi voi. Iată colea ţărmul vestic al insulei şi nici urmă de vapor. S-ar zice că s-a şi dus la fund.

Asta-i lăsă pe ceilalţi fără replică. Suprafaţa oceanului era oglindă acolo unde cu puţin timp îi urmă echipa|ul şi călătorii vaporului avariat încercaseră să se agaţe de vreo scândură purtată de valuri jucând cu ţipete şi rugăciuni deznădăjduite, ultimul act al unei tragedii marine. Iar undele se odihneau nemişcate, aidoma unui monstru sătul, deasupra vaporului mistuit în adâncuri, Cei mai mulţi marinari de pe „Balmoral" trecuseră la viaţa lor prin asemenea, grozăvii şi fiecare se gândea acum la ororile unui naufragiu. Li se părea că-n cerul nemişcat răsună încă ţipetele stinse nu cu mult timp în urmă.

La orizont se ivi moţul sângeriu al soarelui într-o frenetică dezlănţuire de reflexe roşii şi violete. Din adâncuri ţâşni la suprafaţă un butoi şi începu să salte voios pe-ntinderea apei.

Deci nu trecuse niciun sfert de ceas de când vârtejul din jurul epavei sorbise în abis victimele naufragiului, iar acum scăpau din strânsoarea pâlniei primele obiecte pline cu aer sau mai uşoare decât apa. Într-un punct apa începu să clocotească cu creste albe, să sfârâie, apoi aruncă la suprafaţă bucăţi de lemn, tot felul de obiecte mai mărunte. În mijlocul maldărului de ţăndări şi fărâme apăru, agăţată de piciorul unei măsuţe legănate de valuri, o beretă de marinar abă ca zăpada, cu o panglică albastră.

Soarele ca un uriaş trandafir de France, deschizându-şi petalele roşii, se înălţa deasupra munţilor în culori pastel de pe insulă şi, parcă în semn de omagiu pentru cei dispăruţi, razele lui răcoroase poposiră asupra beretei, învăluind-o într-un fascicul violaceu.

Contrabandiştii de pe puntea lui Balmoral, temuta floare a lumii interlope din toate porturile încremeniră uluiţi. Dom' Doctor îşi făcu cruce şi se apucă să mormăie ceva în barbă.

Toţi ceilalţi îşi descoperiră capul.

Mai târziu pescuiră o barcă de salvare răsturnată. Pe barcă scria: „RADZEER"

— Păi. Asta a fost navă militară! Exclamă Rugină.

— Ei, vedeţi — se fuduli Fred, care n-avea chef să se dedice prea mult timp vieţii spirituale, deşi, în primele clipe după ce zărise bereta de marinar, clipise mărunt din ochi şi, scoţându-şi din barbă o chestie lungă şi îngustă de tot, mormăise: „Cumplit. Pe cuvânt că-i cumplit. Ei, şi, o beretă. Sinistră privelişte. Şi cumplită. Mai ales cumplită." Acum, însă, îşi schimbase optica: „Toate astea-s din cauză că nu mă

credeţi că sunteţi nişte tâmpiţi. Deci acest „Radzeer” e un vas de război? Aşadar, nici n-am ştiut că avem de-a face cu fraţii noştri de arme. Bag seama că era să păţim şi noi ca domnul acela trăsnit, care a găsit o viperă-n zăpadă şi, cum nu ştia cu ce se mănâncă zoologia, a încălzit la sân reptila îngheţată. Dacă apucam să salvăm echipajul Majestăţii Sale, prima lor grijă ar fi fost, bine-nţeles, să ne aresteze, eventual să ne pună-n lanţuri sau, pur şi simplu, să ne azvârle-n apă ca pe un lest de prisos la bordul acestui vapor.

Nu se ştie cât de brutal ar fi reacţionat compania la acest raţionament cât se poate de logic al lui Fred Jegosu’, din cauză că marinarul de cart strigă din gabie:

— Atenţie! Barcă la tribord! Uitaţi-vă!

Dinspre malul insulei se apropia o barcă. Părea să fie una dintre bărcile de salvare de pe „Radzeer” rămase intacte. Siliţi de împrejurări, naufragiaţii de la bordul ei doriseră să acosteze pe una din insulele Andaman, însă după ce văzură vasul militar care se apropia de ei, vâsliră vârtos în direcţia lui. De la distanţa care-i separa, le făceau semne cu mâna celor de pe „Balmoral”.

— Mda-da, apropiaţi-vă, puişorilor — bombăni Patterson.

— Hm, mi se pare ciudat că-s în barca de salvare a lui „Radzeer” şi-s în uniformă, da’ nu-s marinari — observă Fred Jegosu’.

Rugină goni iute ca vântul pe puntea de comandă şi se uită prin binoclu, după care-i scăpă un fluierat.

— Ştiţi cine-s tipii ăia doi din barcă? Ei bine, contele de Southessex şi căpitanul Bradford de la statul-major — spuse el şi, văzând mutrele nedumerite şi un pic speriate ale celorlalţi, exclamă fără veste: Hopa! Mi-a venit o idee trăsnet. O să-i luăm prizonieri.

— Ai căpiat? răcni Cocoşatu’. Vrei să ne spânzure?

— Tot n-au cum să ne spânzure de două ori — răspunse Rugină — şi de spânzurat tot or să ne spânzure o dată pentru crucişătorul ăsta manglit, de-o fi să ne găbjească. Băieţi! Haideţi să jucăm o carte mare, am un plan a-ntâia, dar nu mai ardem gazu’ acum cu explicaţiile. Vă rog să aveţi încredere-n mine. Poate că pân’ la urmă or să ne-atârne pe toţi în ştreang, dar dacă scăpăm, vă asigur eu c-o să ne fie bine la toţi.

— Eu unul am încredere-n Rugină — gâjâi Patterson. Cine n-are, poa’ să debarce, să ne lase-n pace.

Căzură cu toţii la învoială să meargă pe mâna lui Rugină.

— E-n regulă. Cocoşatule, du-te-n cabina telegrafistului, la Măciucă — începu Rugină să-mpartă ordine. Dacă ne somează vrun avion, vapor sau port să ne declinăm identitatea, să răspundă că suntem crucişătorul „Radzeer” în drum spre Calcutta, cu contele de Southessex şi căpitanul Bradford la bord.

— Aha, mi-a picat fisa — mormăi Fred Jegosu’ dând din cap, în timp ce se juca cu barba-i uriaşă, pe care o despărţi în două părţi

egale.

După ce Cocoşatu' o luă din loc, Rugină se-ntoarse către marinari:

— Trei dintre voi să facă ordine-n salon şi pe urmă aduceţi două paturi. Iar voi patru coborâţi parâma şi ajutaţi-i pe gagii să urce din barcă.

Cineva îl apucă discret de braţ. Întoarse capul şi-l zări pe Puştiu'.

— N-avem voie să facem una ca asta.

— Te pomeneşti că ţi-e frică?

— Pentru tine mi-e. Spuse Puştiu' posomorât şi apoi adăugă tulburat: Pentru că-mi eşti atât de bun prieten.

— Şi să-l lăsăm pe fratele tău să piară? Află că-i nevinovat în povestea aia. O să-i dovedesc nevinovăţia.

— Ooof! Fu tot ce mai putu spune Puştiu', dar puse atâta însufleţire în acest cuvânt, că Rugină roşi tot, Coborî imediat de pe puntea de comandă.

Câţiva zdrahoni din echipaj tocmai îi ridicau la bord pe cei patru naufragiaţi. Erau doi marinari şi doi ofiţeri. Aceştia făcuseră ochii cât cepele văzând marinarii înţoliţi fiecare-n legea lui pe ditamai vasul de război.

— Ce crucişător mai e şi ăsta? întrebă uluit Bradford.

— Vă mulţumim de întrebare, e un crucişător foarte bun — răspunse Fred. Văd că pe-al dumneavoastră l-a cam înmuiat vremea asta exagerat de umedă.

În ăst moment, din grupul adunat pe punte se desprinse Rugină şi, cu mutra lui pistruiată şi copilăroasă, îi zâmbi căpitanului.

— Am stat şi m-am gândit — spuse el. Petele albe, infime erau între trypano… tripolozele alea, fiindcă cineva a ţinut lamele de sticlă cu o mână plină de făină.

Căpitanul privi uimit în jur.

— Bine, dar acest crucişător. Bâigui Southessex.

— Nu vă mai bateţi capul, excelenţă — interveni Rugină — crucişătorul ăsta l-am cumpărat cu amănuntul de la un căpitan cartofor.

— Aşadar aţi cutezat să furaţi una dintre navele Majestăţii Sale? întrebă pe un ton aspru căpitanul. Nu pricep cum a fost cu putinţă. Însă vă previn că pentru treaba asta veţi fi atârnaţi în ştreang până la ultimul. Şi dacă aveţi impresia că nişte coate-goale şi maţe-fripte…

— Uitaţi, domnule căpitan, dacă ambianţa de aici nu se ridică la nivelul pretenţiilor dumneavoastră, suntem oricând gata să vă aruncăm peste bord — îl puse Rugină în faţa unei alternative. E de-ajuns un cuvânt.

— Vă somez să vă predaţi necondiţionat, în propriul vostru interes — glăsui liniştit contele. Prin acest gest vă veţi uşura pedeapsa

— Ei, cum e? Se grozăvi Fred. Tot ei is deştepţii. Poftim, vipera de

care v-am spus.

— Şi chiar se dau pedepse uşoare acelora care-l salvează pe un nobil englez şi pe un căpitan de stat-major? se interesă Rugină. Recunosc că ar trebui prevăzute nişte pedepse mai aspre. Şi-i aduc la cunoştinţă domnului căpitan că, dacă n-ar fi existat această adunătură de coate-goale şi maţe-fripte, în câteva ceasuri aţi fi crăpat de sete pe-o insulă tropicală, pe arşiţa asta cumplită. Din punctul nostru de vedere, cel mai înţelept lucru ar fi să vă tragem câte un glonţ în cap şi să vă azvârlim peste bord.

— Aveţi dreptate — încuviinţă contele. Şi nu-i timpul pierdut să şi treceţi la fapte.

— Îmi sunteţi simpatic, Excelenţă — se înclină Rugină — însă nu acelaşi lucru îl pot spune despre domnul căpitan. Dacă m-ar fi lăsat să vorbesc cu Excelenţa Voastră, poate că astăzi n-am mai fi fost la bordul acestui crucişător şi nu v-am mai fi stingherit în momentele solemne ale înălţării voastre la ceruri.

— N-am ştiut că aveţi probleme de discutat cu mine, spuse Southessex şi-l privi întrebător pe Bradford.

— Acest om e spion. A venit cu intenţii de şantajist.

— Ia fiţi atent, ştiţi prea bine că crucişătorul se bucură de jurisdicţie teritorială. Dacă mai scoateţi pe gură o gogomănie ca asta, vă dilesc la bilă de-o să vedeţi în locul punctelor albe numai pete verzi, maro şi rozalii pe toate lamelele de sticlă.

Căpitanul duse mâna la buzunarul de la spate şi dădu să-şi scoată revolverul, însă fu dezarmat pe dată şi, dacă n-ar fi intervenit Rugină, s-ar fi trezit cu creierii chiseliţă.

— Eu comand aici! strigă acesta la echipaj. Băieţi, trebuie să vă obişnuiţi cu gândul că de azi înainte sunteţi marinari ai flotei de război şi dacă nu veţi fi în stare să vă purtaţi ca atare, veţi ajunge la spânzurătoare.

— Corect — croncăni Patterson, împroşcându-i cu salivă. La comandă-i Rugină şi toată lumea ascultă de el.

— Atenţiune, drepţi!

Repetiţia fu încununată de succes. Fiecare îşi aduse aminte de tinereţele lui şi luă o poziţie cât de cât regulamentară. Contele, care căuta să ajungă la esenţa lucrurilor, la înţelegerea resorturilor intime ale comportamentului uman, aproape că uită de situaţia lui de moment şi urmări cu interes anturajul acesta ciudat. Îi reţinu atenţia faptul că un bătrân nespus de jegos şi de zdrenţăros împarte comenzi ca la carte prin tubul acustic de pe puntea de comandă, mestecând în acest timp bucată cu bucată, ca pe-o ciocolată, un trabuc lung. Constată că timonierul pilotează ca un as nava lansată într-un rondou, cu toată viteza, schimbându-şi acum cursul către nord-vest. Dacă n-ar avea această înfăţişare grotescă, dacă n-ar fi atât de diferiţi ca vârstă şi

atât de zdrenţăroşi şi de duri, aceşti marinari ar putea constitui un echipaj cu adevărat demn de un crucişător. Ce-o fi în mintea lor? Că se pot plimba după bunul lor plac, fie şi numai pentru câteva ceasuri, la bordul unui crucişător furat, pe întinderea oceanului Indian? Unde mişună atâtea vase militare britanice? Că doar nu par să fie proşti ca noaptea.

— Cocoşatule! strigă Rugină. Te ocupi de cazarmare şi cazare. Ai rangul de caporal. Ia patru băieţi şi conduceţi-i pe prizonierii noştri. Pe domni în salon, iar pe cei doi marinari în dormitorul echipajului. Care se atinge de prizonieri, îi scoţi un ochi, după regulament. Dacă vreunul dintre prizonieri încearcă să evadeze, puneţi-i cătuşe. ’Ţeles?

— Umil vă raportez: ’ţeles — răspunse Cocoşatu’ luând poziţia de drepţi. Apoi se-ntoarse pe călcâie şi strigă: Murdock, Haynes, Toby, Ciupitu’, la mine! Drepţi! Direcţia prizonieri înainte marş!

Porniră în formaţie. Contele îl ţinea strâns de braţ pe căpitan, silindu-l să păstreze formaţia. Nu-i plăceau ieşirile belicoase şi vedea bine că nici n-ar avea rost să se dea în spectacol. Aşa, măcar, el încă mai avea asupra lui revolverul şi, cine ştie, poate că odată şi odată o să-i prindă bine.

— Tirbuşon! Martin! Fleancă! Ordonă Rugină. Căutaţi în magazie uniforme şi echipament pentru tot echipajul.

Butelcă, Gâtuitoru’ şi Aţă, fixaţi de parapet instalaţia pentru curăţirea chilei. Aduceţi din depozit vopsea albă şi vopsea neagră. Vă aşezaţi pe schelă, ştergeţi cu email alb numele „Balmoral” şi scrieţi negru pe alb „Radzeer”.

Ceilalţi tăcură câteva clipe şi într-un târziu, pricepând ce vrea să zică Rugină, izbucniră în urale şi începură să ţopăie de bucurie.

— Copii! Totul depinde de voi, de supunerea voastră oarbă şi de disciplina militară de la bord. Nu uitaţi că trebuie să răzbim dincolo de Calcutta şi alte câteva mari porturi, unde la cea mai mică greşeală, s-ar observa că nu sunteţi matrozi ai flotei militare.

— Preasupus vă raportez, domnule căpitan — spuse Gâtuitoru’, unul dintre cei mai temuţi cuţitari care şi-au făcut vreodată veacul prin porturi — că vom fi cei mai supuşi şi minunaţi matrozi.

— Pst! îl opri Rugină. Mă confunzi. Eu nu-s căpitanul lui „Radzeer”.

— Spuneţi-i Excelenţă, interveni Patterson gâfâind.

— Nici aşa nu-i bine, spuse Rugină. Băgaţi la bibilică: eu sunt căpitanul Bradford, iar el e contele de Southessex — urmă el arătându-l cu degetul pe Puştiu’.

— Hai că-i grozav tipu’ — recunoscu Fred Jegosu’ în şoaptă.

CAPITOLUL CINCI.

Botezul vaporului — Fred Jegosu’ îşi leapădă jegul — Rugină aduce în discuţie cazul Tom Leven, trânteşte o pledoarie superbă în sprijinul lui şi scoate un geam din ramă — Crucişătorul a dispărut, dar se simte excelent.

Prima escală, Calcutta, Fred Jegosu' fu numit căpitanul crucişătorului. La început se bucură din toată inima, căci pe vremuri şi el fusese ofiţer pe un crucişător, însă ulterior dădu de belea, fiind supus unor constrângeri înfiorătoare, de pe urma cărora se alese cu o baie zdravănă. Baia şi igienizarea aveau să ducă la tot felul de complicaţii mai mărunte, însă în cele din urmă forţa brută şi munca de lămurire şi-au atins scopul. Tot echipajul se îmbăie şi îşi tunse cât de cât laţele slinoase care le cădeau peste urechi şi pe ceafă, încercând să satisfacă toate cerinţele igienice impuse de marina militară britanică.

Pe urmă, toată lumea îşi căută în magazie lenjerie, haine şi încălţăminte pe măsură, treabă deloc uşoară. Uniforma căpitanului trebui modificată ca să poată fi îmbrăcată de Fred Jegosu', însă pe Dom' Doctor uniforma de secund venea ca turnată. De pe vapor nu se descărcase nimic în Ceylon. Aveau îmbrăcăminte, încălţăminte, armament, muniţie, medicamente în cantităţi îndestulătoare.

Veni apoi rândul instrucţiei, al pregătirii militare generale. Treaba mergea şnur. La urma urmei, nu erau decât marinari de meserie şi ajunseseră să-şi vadă visul cu ochii ca în poveşti. Purtau uniformele din dotarea marinei britanice şi, aidoma copilului care se joacă de-a armata, proiectându-şi închipuirea către viitor, ne putem imagina că şi aceşti bărbaţi care în tinereţe slujiseră în marină şi, cel mai adesea, în marina militară, luau în serios această joacă de la bordul unui vas de război, mânaţi de-o nemaipomenită ambiţie izvorâtă din împlinirea unui vis până mai ieri irealizabil.

Cu toate astea, disciplina militară fu încălcată vremelnic, atunci când pe puntea de comandă îşi făcu apariţia surâzând Fred Jegosu', cu fireturi aurii la caschetă, cu o barbă lungă şi albă, albă ca aripile îngerilor, cu obrajii incredibil de curaţi. Era însoţit de secund şi de ofiţerul-mecanic, aceştia din urmă purtând pe piept o întreagă panoplie de ordine şi decoraţii.

Puţin a lipsit ca echipajul să nu-l întâmpine cu salve de onoare. După ce-l recunoscură, marinarii izbucniră în urale însufleţite. Fred dădu din cap zâmbindu-le cu gingăşie, apoi ţinu această scurtă cuvântare:

— Soldaţi! începu el asemeni lui Napoleon. Acum, când stau proţăpit pe-această punte de comandă şi mă uit plin de mândrie la adunătura voastră pestriţă, urez tuturor baftă în tâmpenia asta, cu care ne putem făli ca fiind nepereche în istoria omenirii. Regret, nu vă pot îndemna să fiţi şi de-acum înainte la fel de cinstiţi şi de cumsecade ca până acum, dar vă atrag atenţia că după ce mi-am lepădat uniforma am devenit un ticălos şi după ce-mi voi lepăda iarăşi uniforma voi redeveni tot un ticălos, însă atâta timp cât o port, şi asta-i valabil şi pentru voi, Se cheamă că-s din nou ofiţer, iar voi toţi sunteţi militari.

Jur pe Dumnezeu din ceruri să-l spintec până-n gât pe cel ce va comite vreo fără-de-lege îmbrăcat în această uniformă. Mă cunoaşteţi foarte bine, aşa că puteţi da crezare spuselor mele. Ne-am angajat să salvăm o viaţă de om în schimbul unei sume de bani. Asta nu-i o fărădelege. Cel care în timpul expediţiei se va preta la alte fapte e ca şi mort.

Echipajul răspunse cu aclamaţii, după care Dom' Doctor se apropie de căpitan, îl salută regulamentar şi raportă:

— Raportez: efectivul se ridică la optsprezece oameni.

— Liber.

Fred Jegosu' scoase satisfăcut un trabuc din buzunarul de sus al vestonului, însă îl băgă încet la loc. Îşi aminti că pe puntea de comandă nimeni n-are voie să fumeze.

„Identificaţi-vă. Numele crucişătorului. Misiunea. Aici avionul militar 146."

Măciucă era la datorie în cabina radiotelegrafistului, în uniformă.

— Şi răspunse pe dată: „Crucişătorul «Radzeer». Direcţia Calcutta. La bord cu Excelenţa Sa contele de Southessex." „Mulţumesc. Crucişătorul «Balmoral» „a fost furat." „Am auzit. Am fost pe recepţie. Nu ştim nimic." Avionul zbură suficient de razant pentru ca pilotul să poată distinge clar prin binoclu splendida navă sclipitoare în bătaia soarelui, despicând cu prova, suprafaţa netedă a mării, gonind cu toată viteza către Calcutta, iar pe punte se desluşeau uniformele albe ale marinarilor şi pe bord numele frumos caligrafiat al crucişătorului: „RADZEER"

— Nu pricep — bombăni Bradford. Suntem survolaţi de avioane, văd pe hublou tot felul de vase militare şi toate lasă „Balmoral"-ul să le treacă pe sub nas. Se-ntâmplă ceva de-a dreptul scandalos.

— Aşa-i — îi dădu dreptate contele. Cred că ştiu, însă, ce s-a-ntâmplat. „Radzeer" s-a scufundat şi ăştia au scris pe cocă numele lui. La toate mesajele primite prin radio spun că-s în drum spre Rangoon, avându-ne pe noi la bord, Nu-s deloc proşti, amice. Un singur lucru aş vrea să ştiu şi anume, ce au de gând să facă cu noi.

— Şi de unde ştiu ce destinaţie aveam?

— Chiar nu-ţi dai seama? Nu-ţi mai aminteşti de noaptea în care am discutat despre generalul Kvang, la bordul vaporului care ne ducea la Colombo? Am discutat despre misiunea noastră, potrivit căreia, în locul unei intervenţii militare anglo-franceze, urma să încheiem pace cu Kvang. Nu ţii minte că tocmai atunci s-a produs un scurt-circuit?

— Ba da.

— Ei bine, află că discuţia noastră a fost ascultată de cineva care-a stat ascuns în cabina dumitale şi care, în momentul scurt-circuitului provocat de un complice, a profitat ca să se evapore de-acolo.

— Bravo!

Exclamaţia îi aparţinea lui Rugină, care până-n momentul acela

trăsese cu urechea din uşa cabinei şi acum intrase înăuntru.

— Chiar de-ar fi să rupeţi orice legătură cu armata, dumneavoastră, Excelenţă, v-aţi putea, reprofila oricând ca detectiv.

— Chiar trebuie să-ţi suportăm compania? îl întrebă Bradford pe un ton tăios.

— Tălică nu, bătrâne. Tălică ţi-ai dat o dată-n petic. Nu m-ai lăsat să mă prezint în audienţă la conte şi n-aveai dreptul să faci una ca asta. Mucles!

— Bagă de seamă, să nu scap de-aici; c-o să te trimit la spânzurătoare.

— Excelenţă — începu Rugină cu o reverenţă — m-am prezentat în audienţă la Colombo şi am avut parte de un refuz brutal. Din câte ştiu, însă, un veritabil nobil englez acceptă discuţia cu orice persoană care-l abordează la modul civilizat. Să facem abstracţie de faptul că-n clipa de faţă sunteţi prizonierul meu. Aş dori să mă ascultaţi în legătură cu situaţia unui militar condamnat la moarte. În caz că domnul căpitan a procedat corect şi nu puteţi da curs cererii mele, mă retrag pe loc şi nici c-o să vă mai deranjez de-acum încolo.

Contele rămase câteva clipe pe gânduri.

— Oricum, domnul căpitan avea dreptul să ia măsuri în jurul persoanei mele. Poate că, totuşi, a dovedit prea multă rigiditate faţă de dumneata. Dacă doreşti să discutam şi nimic mai mult, mă rog, ai acum prilejul s-o faci. Te rog, domnule doctor Verhagen.

— O să-mi faceţi o onoare deosebită, Excelenţă, numindu-mă Rugină — îl corectă surâzător roşcovanul — domnul căpitan oricum a şi constatat că, în calitate de medic, nu mă pricep nici măcar să vin de hac unei picături de sânge cu picăţele albe, prinsă între două lamele de sticlă.

— Poftim — îl invită contele aşezându-se.

Căpitanul Bradford bătea nervos darabana cu degetele.

Pe Rugină acest lucru îl deranja în chip vizibil şi începu să vorbească cu poticneli.

— Acum doi ani, dacă nu mă-nşel. De fapt, nici n-am cum să nu mă-nşel, că acum doi ani transportam mărfuri pe care uitam să le trec prin vamă. Am avut atunci parte de nişte neplăceri vremelnice, aşa că am stat o jumătate de an la Port Said pe cheltuiala statului. Aşadar, n-am cum să-mi amintesc. Însă anul ăsta, pe când mă îndeletniceam cu evitarea vămilor greceşti, m-am întâlnit cu Puştiu'. Adică. Se opri şi apoi explodă: Excelentă! Tom Leven e nevinovat!

— Vorbeşte la obiect, amice, în această clipă eu nu sunt prizonier, dumneata nu eşti pirat, suntem într-o audienţă, prin urmare, spune-mi ce ai de spus. Ce legătură există între dumneata şi Tom Leven?

— Persoana de care aţi avut amabilitatea să vă aduceţi aminte, domnul acela cu feţişoară de fată, fata aia cu înfăţişare de domn este

fratele sau sora lui Tom Leven. Degetele lui Bradford se opriră o clipă, spre uşurarea lui Rugină. Pe urmă, însă, acesta continuă să bată darabana în geamul hubloului.

— Aha. Vasăzică tânărul domn e de fapt o tânără domnişoară. Dacă nu mă-nşel, reflectă contele, o cheamă Edith Leven. Parcă ăsta-i numele surorii nefericitului căpitan. Şi cum de-a ajuns printre tică… vreau să spun printre marinarii din flota militară?

— Hm. Păi atunci, s-o iau de la capăt.

Şi Rugină povesti de-a fir a păr istoria societăţi pe acţiuni. În mod cu totul regretabil, cu toată strădania lui de-a rămâne sobru, contele se porni să râdă în hohote, de trosnea scaunul sub el, atunci când, rând pe rând, făcu cunoştinţă cu Barosanu', cu Faraonu' şi, în cele din urmă, cu Fred Jegosu', care jucase la ruletă fondul de investiţii şi, constrâns de-o obligaţie morală, „împrumutase" un crucişător al Amiralităţii.

Bradford îl săgetă cu o privire aspră, plină de reproş. Pfui! Orice ar scrie ziarele despre el, nu-i decât un copil cu caş la gură. Un licean în uniformă! Oribilă poveste, stupidă şi imorală, pe care orice militar disciplinat nu poate decât s-o condamne. Le-ntoarse dispreţuitor spatele şi continuă să bată darabana, din ce în ce mai mărunt şi mai enervant.

— La Colombo am citit ziarele britanice — urmă Rugină — şi chestia aia pe care-o face poliţia. Cum îi zice. Ăăă. Când îl pun pe om să joace cum a început toată povestea şi pe urmă să scoată cuţitul, să arate unde l-a pocnit pe unul şi cum l-a înjunghiat pe celălalt. Adică, la asta-i zice. Ăăă…

— Te referi la reconstituire, nu?

— Pe cuvânt de onoare. Excelenţă, că-n persoana dumneavoastră poliţia a pierdut un mare detectiv. Exact la asta mă gândeam. Am reconstituit toată afacerea. Acolo unde-i vorba de chestiuni militare vă rog să nu luaţi în serios ceea ce vă voi spune. Pornesc de la ipoteza că Tom Leven a avut dreptate şi că un militar a pus-o pe Helen Aldington să-i copieze toate schiţele. Pentru ca invenţia lui Tom să dea chix, aceasta a trebuit să-i fure două desene cu totul. Să zicem că i-a pus pe tavă invenţia celuilalt ofiţer, care a prezentat-o superiorilor ca aparţinându-i lui. Sunteţi mult prea tânăr, Excelenţă, ca să vă pricepeţi la femei. Tot timpul doresc să aibă garanţii, să se ştie în siguranţă. Mereu se tem să nu fie înşelate. Trebuie să recunosc că, în parte, au şi ele dreptate. Aşadar, această femeie i-a cerut celui pentru care l-a trădat pe Leven s-o ia de nevastă ori să-i ofere o sumă însemnată într-un moment în care invenţia era de-acum în atenţia superiorilor, însă înainte de a-i fi dat acestui ofiţer ultimele două schiţe. Din această cauză a eşuat testarea invenţiei. Între timp, Tom Leven a aflat că mai există o persoană care se dă drept inventatorul

minei telecomandate şi a dat fuga acasă la femeie. Trebuie că era într-o stare teribilă. Şi-a pus revolverul pe masă şi a anunţat-o pe cucoană că dacă în cinci minute nu capătă înapoi desenele o împuşcă precum un tată de familie o coajă de ou la tir, la bâlci. Probabil că se vedea cât de colo că nu glumeşte, aşa că tipa i-a dat desenele în doi timpi şi trei mişcări, poate că el a mai apucat s-o înjure sănătos, după care a fugit la un prieten, să se sfătuiască cu el. Pesemne că femeia îi spusese şi cine-i colegul care-l lucrase. Schiţa apărută în ziar arată că blocul are şi o ieşire de serviciu, care dă într-o grădină. Şi-acum. După părerea mea, dacă Tom Leven ar fi fost asasinul, ar fi luat la plecare pălăria şi revolverul şi ar fi ieşit pe uşa din spate. Dar el n-avea nimic de ascuns. A plecat furios pe uşa din faţă. A comandat un taxi. Este, deci, improbabil să fi ucis. La puţin timp după aceea, pe uşa din spate a intrat celălalt ofiţer. Eventual un complice de-al lui. Deşi înclin să cred c-a fost chiar el în persoană, adică cel care furase invenţia. Dacă o să-i puricaţi niţel situaţia financiară, o să descoperiţi că era plin de datorii. Prin urmare, a sosit ofiţerul. A urcat la Helen Aldington. Aceasta, de bună seamă, l-a primit cu lacrimi în ochi şi n-a mai contenit cu reproşurile. Ofiţerul a prins de veste că Tom Leven a luat cu sine cele mai importante două schiţe. Deodată ochi i-au căzut pe pălăria şi revolverul lui Tom Leven. Şi-a dat seama că pe el nu-l văzuse nimeni intrând în bloc şi că Tom plecase pe uşa din faţă. A zărit şi coupe-papierul. O împunsătură a fost de-ajuns pentru ca martorul numărul unu, care ştia (că doar ea o furase) că invenţia îi aparţine lui Tom Leven şi care ştia şi chestiuni mai deocheate despre acest ofiţer, a căzut mort.

— Destul! îl opri contele pe un ton dur. Chipul îi era cuprins de o uşoară paloare şi părea sumbru. Vorbeşti prostii, domnule.

— Ba nu! Ba nu! Se-ntoarse Bradford cu faţa la ei. Continuă! Deci, după părerea dumitale, ucigaşul e una şi aceeaşi persoană cu ofiţerul care a prezentat o invenţie asemănătoare celei a lui Tom Leven.

— Exact! Şi am să dovedesc acest lucru.

— Şi ştii cine-i ofiţerul ăla?

— Nu! Dar nu-mi doresc decât să aflu cine e.

— Ţi s-a împlinit dorinţa — spuse calm Bradford — eu sunt acela!

— Nu mi-a făcut nicio plăcere să ascult toată povestea asta şi nu o pot considera, fireşte, decât o aiureală. Nu trebuie să pui totul la suflet, Bradford. Tipul are o imaginaţie bogată.

— Eu cred că-i agent provocator, aflat în slujba unei puteri inamice — răspunse Bradford. Abia aşteaptă să amestece ofiţerimea britanică într-o afacere murdară.

În cabină intră Cocoşatu' şi salută regulamentar; era însoţit de patru marinari înarmaţi.

— Respectuos vă rog să poftiţi pe punte, la plimbare, fiindcă, odată

ajunşi în rada Calcuttei, nu veţi mai putea părăsi cabina.

Prizonierii se supuseră fără crâcnire. Începură să se preumble pe punte. Contele de Southessex îi privea pe furiş pe bărbaţii de la bordul crucişătorului. Erau marinari sadea, fără cusur. Toate serviciile păreau a fi efectuate după litera regulamentului. Vasul sclipea de curăţenie şi căpitanul de pe puntea de comandă, cu o pădure de decoraţii atârnate pe veston, cu barba lui albă ca neaua, ar fi putut trece drept comandant de flotă la bordul unei nave-amiral. Secundul făcea revista de front, inspectând echipajul aliniat după tipic în ajunul unei debarcări. Îi zări pe Rugină şi pe băiatul pe care-l mai văzuse cândva. Le făcu semn să se apropie. Între timp ajunseră la locul inspecţiei şi, zărindu-l pe conte, Dom' Doctor strigă „Atenţiune, drepţi!" şi apoi „La umăr, arm'!" Fără îndoială că Bradford l-ar fi condamnat pe tânărul colonel, dacă ar fi ştiut cât de mult îi plăcea acestuia conduita bandiţilor asociaţi în societatea pe acţiuni.

— Spuneţi-mi — îi interpelă el pe Rugină şi pe Puştiu', care se apropiară grăbiţi — cum vă-nchipuiţi, totuşi, c-o s-o scoateţi la capăt cu aiureala asta? Aveţi de gând să asediaţi Rangoon-ul?

— Eventual aranjăm o mică invazie — răspunse Rugină. Avem un plan a-ntâia.

— Ei, ia povestiţi-mi-l şi mie — îl îndemnă tânărul şi pe chip îi miji un zâmbet numai gândindu-se la ceea ce avea să audă.

— E nemaipomenit de mişto — începu Rugină zâmbitor. Vasul soseşte la Rangoon şi acolo este aşteptată vizita adolescentinului colonel şi a căpitanului de stat-major.

— Iar aceştia nu-şi mai fac apariţia — zise contele molipsindu-se, fără să vrea, de voioşia lui Rugină.

— Ba cum să nu! Păi tocmai, asta-i cioaca! Puştiu', acest domn cu înfăţişare de fetişcană, o va întruchipa pe Excelenţa Voastră, iar eu o să-i fiu aghiotant, transpunându-mă în persoana atât de antipatică a căpitanului Bradford. Mişto, nu?!

Contelui îi îngheţă zâmbetul pe buze. Povestea asta nu i se mai părea deloc hazlie.

La orizont se ivi un crucişător cu bordajul sclipitor în lumina soarelui şi escorta îi însoţi pe cei doi prizonieri până-n salon.

— Închide, băiete, hubloul ăla — îi porunci contele matrozului înarmat pus la dispoziţia lor.

— Respectuos să raportez că-i închis.

— Dar de unde dracu' vine curentul ăsta?

— Se oţărî tânărul. Ia vezi, poate că nu-i închis ca lumea.

— Ba-i închis, numai că adineauri Rugină a scos geamul din ramă. După-amiază o să-l punem la loc.

Căpitanul privi pe fereastră şi chipul îi fu cuprins de-o paloare cadaverică; simţi că i se taie genunchii şi se aşeză imediat pe un

scaun.

Ancorară în rada portului Calcutta. Echipajul se adunase în jurul turelelor şi cânta un marş ostăşesc. În zare se zăreau cheiurile.

Bărci cu motor şi ambarcaţiuni cu pânze trecură pe lângă ei în amurgul arămiu, jilav şi călătorii de la bordul lor priviră zâmbind grupul de „marinari militari", care cânta plin de voioşie. La un moment dat Cocoşatu' începu să cânte şi la banjo. De vas se apropiară câteva pirogi zvelte şi precupeţii băştinaşi îi îmbiară cu coşuri de fructe exotice învelite în frunze verzi de betel. Marinarii cumpărară vreo şase coşuri şi aruncară în apă bănuţi de aramă pe care ţângăii malaiezieni se repeziră cu ţipete să-i pescuiască. Fură apoi înconjuraţi şi de câteva jonci încărcate cu obiecte de artizanat. Marinarii din flota militară cumpără de multe ori tot felul de fleacuri pentru iubitele lor. Iar în acest timp Măciucă transmitea pentru a o sută cincizecea oară coordonatele navei, având grijă să adauge că îl transportă pe contele de Southessex la Rangoon.

„Având-o la bord pe Excelenţa Sa. Din Calcutta. Cere. Amânarea. Întrevederilor. Oficiale. Şi protocolare. Furtună. Noaptea trecută. Se simte slăbit. «Radzeer». «Balmoral». Semnalat la Sabang. Înainta în direcţia sud-est". „Raportaţi. Ce ştiţi. Amiralitatea. Calcutta." „În largul. Insulei Borneo. Interceptat un cuirasat. L-am somat să oprească. A dispărut. Mare distanţă. Direcţia nord-est. Cu toată viteza. Avem ordin. Destinaţia Rangoon. N-am putut continua urmărirea. Altceva nu mai ştim. «Radzeer»"

După aceea fură lăsaţi în pace. Datorită misiunii pe care o avea de îndeplinit şi datorită înaltelor oficialităţi de la bordul lui, „Radzeer" îşi putu continua drumul cu o indolenţă ieşită din comun, în ciuda iureşului dezlănţuit în căutarea crucişătorului pierdut; acest drum era mai presus de orice scandal, dată fiind importanţa lui militară.

Înainte de-a porni însă mai departe, căpitanul vasului şi chipeşul lui secund coborâră pe uscat la Calcutta, îl căutară pe un amic de-al lui Fred Jegosu', care avea la periferia oraşului o veritabilă instituţie de lucruri tăinuite. Aici se înzestrară, prin proces-verbal, cu tot felul de veşminte pe care, după regulament, nu le pot purta decât căpitanii şi coloneii de stat-major. Rugină ţinu morţiş să ia şi câte o pereche de mănuşi albe, căci, potrivit instrucţiunilor militare, la diferite ceremonii corpul ofiţerilor trebuia să poarte mănuşi.

Pe seară, pasagerii motonavelor şi ai iolelor din radă urmăriră cu interes exerciţiul de alarmare de la bordul crucişătorului „Radzeer", în timpul căruia echipajul se alinie pe punte şi se împărţi pe subunităţi şi compartimente, iar căpitanul dădu câteva ordine prin tubul acustic de pe puntea de comandă şi, cine ştie din ce cauză, scoase un trabuc din buzunarul vestonului, însă îl puse la loc; matrozii viguroşi alergau pe punte trăgând odgoanele, ancora se ridica în lăcaşul ei zornăindu-şi

lanţul în timp ce luna apărea pe cer, învăluind în razele ei sclipitoare crucişătorul care pornea cu toată viteza către Birmania.

CAPITOLUL ŞASE.

Rugină se declară satisfăcut de primirea care i se face. Nu ştie să combată, însă, planul de bătaie al francezilor.

— Un marinar le pricinuieşte mari necazuri.

— Masa rotundă în locul spânzurătorii.

— Adevărul e important şi atunci când n-are niciun rost este consemnat într-un proces-verbal.

Rangoon este un port aşezat la intrarea în Birmania, în golful de la vărsarea fluviului Irrawaddy în Oceanul Indian. Singura zonă cu aspect relativ european a acestei localităţi semiprimitive o constituie aleea de pe litoral, trasată cu nisip galben şi pietriş şi străjuită de palmieri şi agave. Pe această alee se afla şi fortăreaţa garnizoanei din Rangoon. Cu ocazia acestui eveniment deosebit în viaţa garnizoanei, drumul era luminat cu felinare puternice.

În faţa soldaţilor din Legiunea Străină, pe chipurile cărora se citeşte încordarea, stau patru ofiţeri la fel de tensionaţi, iar în faţa întregii formaţii, ceva mai destins, colonelul Lorien, comandantul fortăreţei. În dreapta gărzii de onoare stă aliniată fanfara şi comanda regimentului de legionari, iar în spatele cordonului mulţimea de gură cască băştinaşi, pe jumătate despuiaţi. Deodată la intrarea în golf îşi face apariţia „Radzeer” cu toate luminile aprinse la bord, cu echipajul aliniat în vederea acostării. În faţa formaţiei se află secundul şi boţmanul. Pe puntea de comandă, cu toate decoraţiile pe piept, stă căpitanul împreună cu contele în uniformă de paradă, celebru pentru înfăţişarea lui încă adolescentină, şi un căpitan de stat-major roşcovan.

Răsună un răpăit scurt şi soldaţii iau poziţia de drepţi. Doi dintre ofiţeri scot săbiile şi rămân cu privirea aţintită la dreapta, comandantul duce mâna la chipiu şi toată suflarea încremeneşte ca un tablou. Fanfara militară începe să intoneze imnul britanic. Crucişătorul strălucitor se apropie de chei cu echipajul într-o formaţie albă ca neaua perfect aliniată, în aer răsună acordurile muzicii, căpitanul navei şi cei doi ofiţeri de stat-major englezi, neclintiţi, dau onorul. Se sting şi ultimele acorduri ale imnului.

Bumm! Bumm! Crucişătorul „Radzeer” trage două salve de tun în semn de salut. Cele patru avioane de vânătoare franceze trimise în întâmpinarea lui îi răspund la salut trecând în zbor razant deasupra punţii. Rugină şopteşte impresionant:

— Niciodată n-am avut parte de-o asemenea primire.

Lui Puştiu’ pur şi simplu i-a pierit graiul de spaimă cât şi datorită faptului că pentru prima oară, sub influenţa unor amintiri plăcute, de

demult, s-a mai înmuiat întrucâtva şi Fred Jegosu'. Deodată strigă ceva în tubul acustic şi motorul crucişătorului, care înaintează la jumătate din capacitate, începe să trepideze, se poticneşte, răsuflă uşurat, iar secundul dă un ordin, se aude zornăit de lanţuri, gheara de pisică se afundă în apă, se aruncă odgoanele pentru a fi legate de babalele de pe chei, nava intră în marşarier lent şi, în cele din urmă, este coborâtă pasarela.

Fanfara intonează La Marseillaise. Răsună un ordin ferm şi gazdele încremenesc în poziţie de drepţi.

Contele şi căpitanul, temporar transferaţi în depozitul de muniţie, compartimentul cel mai izolat al calei, ascultau posomorâţi paşii de defilare, muzica şi salvele ce răsunau sus, deasupra lor. Nu le dădea deloc pace gândul că se vor face de ocară şi încă în stil mare.

Comandantul şi căpitanul care urcară cu pas sprinten la bordul navei fură întâmpinaţi de Excelenţa Sa şi de ofiţerul de stat-major în popota pavoazată a ofiţerilor, unde un marinar se grăbi să-i servească cu sandvişuri şi răcoritoare. Era un zăduf să te lovească damblaua şi nu alta, însă ofiţerul de stat-major purta mănuşi albe (în virtutea unei prevederi ce nu se referă, însă, şi la colonei). Mă rog, o fi un tip conservator. E curios că nu se dezlipeşte nicio clipă de cravaşă. În timpul recepţiei o ţine pe scaun, în spatele lui.

Contele aduce întocmai cu imaginea pe care şi-au format-o despre el din auzite. Într-adevăr, nimeni n-ar zice că acest băiat delicat, subţire e un excelent militar şi diplomat. Timp de-o jumătate de ceas discutară despre ocean, despre ciclon; contele era distant şi taciturn, însă căpitanul părea un tip simpatic, hazliu.

— Emiţătoarele britanice caută de zile-ntregi nu ştiu ce navă pierdută — spuse comandantul. Cum se poate una ca asta?

— Nu ştiu — răspunse Rugină. Anglia are multe vase de război şi la ultimul inventar au băgat de seamă că lipseşte unul. S-a rătăcit pe undeva.

Umorul căpitanului de stat-major stârni hohotele de râs ale francezilor care îl apreciară în sinea lor pentru replica spirituală cu care parase o întrebare atât de delicată. Comandantul nici nu mai aduse în discuţie această afacere jenantă, ci îşi luă un rămas-bun cordial de la confraţii englezi şi coborî pe uscat.

Curând „Radzeer" porni pe fluviu, în amonte, cu destinaţia finală Mandalay.

Primirea de care avură parte la Mandalay o întrecu în strălucire pe prima. Mai întâi avu loc trecerea în revistă a companiei de birmanezi desculţi, a soldaţilor din Legiunea Străină îmbrăcaţi în uniformă de paradă şi a unui întreg regiment de spahii călări. Bolta cerului fu împestriţată de lumina a cinci sute de rachete la apariţia lui „Radzeer" şi cele douăsprezece salve de tun trase din fortăreaţa garnizoanei

curmară cu câte un bubuit zumzetul roiului de avioane care însoţeau crucişătorul zburând la joasă altitudine.

Răsunară acordurile unei goarne. Apoi imnul britanic. „Radzeer” trage cinci salve de tun. La Marseillaise. Şi crucişătorul ancorează. În acest moment focuri bengale verzi, roşii şi galbene luminează zidurile groase ale turnurilor fortăreţei din Mandalay. Temperatura se ridică la şaizeci de grade. Palmierii cu frunzele lor unsuroase dau din cap vlăguiţi şi crocodilii din undele fluviului Irrawaddy fug care-ncotro din calea tămbălăului. Pasarela este coborâtă pe mal şi înalţii oaspeţi îi salută afabil pe ofiţerii sosiţi în întâmpinarea lor.

Toată lumea îl soarbe din priviri pe diplomatul-militar cu înfăţişare copilăroasă, care, în urma acordului dintre Anglia şi Franţa, va deveni vice-regele uneia dintre provinciile Birmaniei. Corespunde întru totul descrierii care le-a ajuns la urechi. Zici că-i un copilandru frumuşel. Aproape că se năruie sub apăsarea uniformei cu fierturi aurii, de gală, pe care străluceşte Ordinul Jartierei. (Prietenul din Calcutta al lui Fred Jegosu’, neavându-l în stoc în depozitul lui, fusese nevoit să-l fure din hotelul Stamford, de pe uniforma de paradă a unui prinţ, pentru a-i face pe plac lui Fred).

Trecerea în revistă a efectivelor. Pământul se cutremură sub celebrii paşi de defilare a Legiunii Străine. Cine nu i-a văzut nici nu-şi poate închipui aceşti paşi lungi, cu piciorul perfect întins. De obicei, în timpul fiecărei perioade de instrucţie dau ortul popii câţiva recruţi. În urma lor, la semnalul asurzitor al goarnei, pornesc în pas alergător, cu puştile deasupra capetelor, combatanţii desculţi, urmaţi de trei toboşari care bat întruna cadenţa. Trece apoi în galop regimentul de spahii (toate chipurile din formaţie fiind aţintite asupra lui Puştiu’). Pe urmă trec vânătorii senegalezi, cu petliţe verzi, cu puşca rezemată pe umăr sprijinită-n palmă; la fiecare pas despică aerul cu mâna stângă şi toate capetele tuciurii se-ntorc spre Puştiu’.

Comandantul observă că-n atmosfera stătută, înăbuşitoare a serii, pe chipul „colonelului” britanic strălucesc broboanele de sudoare şi cască de-i trosnesc fălcile. De aceea îi adresează doar câteva cuvinte, la care Puştiu’ îi mulţumeşte în două fraze învăţate dinainte şi apoi „contele” englez şi generalul francez urcă într-o maşină, iar căpitanul de stat-major roşcovan şi comandantul garnizoanei locale într-alta şi coloana oficială porneşte către reşedinţa guvernatorului.

În depozitul din cala lui „Radzeer”, cei doi militari păziţi cu arma-n mână se învârtesc de colo-colo cu feţele albe ca varul. Aud larma de-afară, salvele şi parada militară. Doamne sfinte! O să iasă scandalul secolului când o să se descopere această potlogărie. Şi mai devreme sau mai târziu tot o să se descopere.

Clima ucigaşă a Birmaniei impune o etichetă mai puţin obişnuită. În această regiune a lumii nu se poartă dineurile şi toasturile

interminabile, întrunirile sărbătoreşti de-o zi şi-o noapte. Ţinuta de protocol devine jilavă cât ai clipi din ochi, hainele se lipesc pe trupurile năduşite, nu se pot mânca multe feluri de mâncare şi nici nu-i voie, iar discuţiile în uniformă sunt o aberaţie. Aici în fiecare zi plouă torenţial opt-zece ore, apoi temperatura sufocantă de cincizeci de grade învăluie întreaga natură într-o baie de aburi, în timp ce solul elimină sub forma vaporilor umezeala absorbită. Şi cum solul, de mii de ani, nu-i altceva decât humus în putrefacţie, aburii emanaţi au un miros greu, de hidrogen sulfurat şi de amoniac. Regiunea aceasta ai zice că-i malformată, imbecilă, aici până şi copacii au o formă stranie, luna ca o gondolă are partea convexă în jos, băştinaşii sunt nişte schelete ambulante, abia-şi târâie paşii, sunt obosiţi. Încheieturile, articulaţiile, suturile oaselor craniene sunt săgetate de junghiuri reumatice pricinuite de atmosfera umedă, apăsătoare, transformată în saună de lumina lampioanelor colorate. Până şi pe vreme senină de pe streşinile caselor picură stropi de apă, până şi piesele metalice mustesc de apă iar rufele spălate, întinse la uscat, nu se usucă niciodată. Câte un ofiţer nou-venit în colonie constată cu stupoare că briciul care cu două zile în urmă, pe întinderea Oceanului Indian, era într-o stare perfectă, acum e ruginit în ultimul hal.

Spun toate astea pentru ca cititorul să-nţeleagă ce noroc extraordinar aveau cei doi militari fraieriţi. Cina, la care se poartă uniformă cu gulerul înalt, se consumă cât ai zice peşte. Masa constă din câteva feluri uşoare, toastul generalului se rezumă la o singură frază şi aghiotantul acestuia îl prevenise pe conte că răspunsul trebuie să fie cât se poate de scurt şi că în Birmania nu-i considerată o lipsă de politeţe retragerea imediat după cină.

Acest gest este nu numai preferabil, ci şi recomandabil. După aceea oaspetele îşi poate rezerva dreptul de-a oferi peste un ceas „desertul” într-al său smoking-room. „Desertul” este un obicei colonial. În aşa-zisul smoking-room din apartamentul oaspetelui se servesc dulciuri şi cafea. Fumoarul este mobilat cu fotolii de club, cu ventilatoare de tavan care se-nvârtesc necontenit fără a primeni deloc aerul, nefăcând altceva decât să răscolească dogoarea jilavă ca o cârpă de spălat vasele. În smoking-room se poartă ţinută lejeră.

După cină toată lumea îşi dă jos uniforma şi se îmbracă în straie subţiri de mătase ori pânză, iar cei invitaţi la desert îşi fac apariţia în această ţinută.

Aghiotantul generalului îi uşură lui Puştiu’ misiunea ingrată ce-i revenea, îi dădu lista celor cinci gazde ce trebuiau invitate la desert şi se oferi să-l ajute cu pregătirile, până la sosirea musafirilor. Puse la dispoziţia Puştiului o garderobă întreagă, cu smochinguri şi pijamale albe. Rugină era cazat în apartamentul alăturat, aşa că fata se sfătui cu prietenul său roşcovan, care se uita-n oglindă în timp fredona. Rugină

avea o singură mare slăbiciune: vanitatea de-a dreptul copilăroasă. Dar până şi-n asta rămânea simpatic şi copilăros. Nu se mai sătura să se admire în smochingul elegant, de pânză bej. În buzunarul de la piept îşi pusese o batistă bleu-ciel înstelată, care-i aduse aminte de melodia Yankee Doodle şi Puştiu' trebui să-şi adune toate puterile ca să-l convingă să renunţe la mănuşile albe şi la cravaşă, care se potriveau ca nuca-n perete cu ţinuta lui de seară.

— Zău că eşti nesuferit cu veşnicele tale obiecţii! Cât preţuieşte un căpitan englez de stat-major fără cravaşă? Iar mănuşile albe sunt trecute negru pe alb în regulamentul furat de amicii noştri la Calcutta.

— Da' regulamentul nu se referă şi la colonii. Fii serios, Rugină. E groaznic ce am fost în stare să comitem. Am sechestrat persoane importante din armata britanică, am furat un crucişător, am tras pe sfoară o naţiune.

— Şi-acu' vrei să bocim? Ce-i făcut e bun făcut.

— Şi cum vrei să-l eliberezi pe fratele meu?

— Nu ştiu. Poate vom bombarda Mandalay-ul în seara asta, tot nu putem face nimic. Azi oricum trebuie sa discutăm problema operaţiunilor militare. Bagă la cap, băiete, că datoria-i mai presus de interesul personal.

— Or să-şi dea seama de la primul cuvânt că nu ne pricepem deloc la arta militară.

— În locul tău n-aş vorbi aşa. Până acum şi Napoleon ne-ar fi putut invidia pentru strategia noastră. Tu ai grijă, băiete, să vorbeşti cât mai puţin şi caută să fii cât mai trufaş cu putinţă. La fel procedează şi Excelenţa Sa. Bagă mereu textul ăsta: „Domnilor, eu unul am încredere în soluţionarea paşnică a conflictului". Sau, dacă nu pricepi ceva, zi-i 'nainte: „Da, da, însă obiectivul nostru principal este să ne aşezăm la masa tratativelor". Din câte am înţeles din spusele Excelenţei Sale, de această piesă de mobilier depind foarte multe lucruri.

Subofiţerul postat la intrare anunţă rând pe rând toţi oaspeţii. Îşi făcură apariţia generalul, comandantul garnizoanei, un căpitan, un maior şi un domn îmbrăcat civil, un oarecare Muriel, căpitan în retragere şi şef al serviciului secret. Purtau haine de vară subţiri. Curând apărură şi doi valeţi care-i serviră cu trabucuri, ţigări, cafea şi dulciuri. O vreme trăncăniră tot felul de banalităţi. Puştiu' simţea că oaspeţii sunt cei care ar trebui să deschidă subiectul consfătuirii. Dar în ce fel? Văzu că ofiţerii încep să dea semne de nerăbdare.

— Dragi prieteni — spuse el în cele din urmă, încercând să imite ţinuta uşor vlăguită şi glasul molcom, unduitor al Excelenţei Sale. Haideţi să renunţăm la formalităţi, nu-mi sunteţi gazde şi nu vă sunt oaspete, suntem ofiţeri britanici şi francezi adunaţi laolaltă, haideţi, domnilor, să ne informăm reciproc asupra situaţiei.

Simţi că a mers la ţintă. Lui Rugină îi sclipiră ochii ca două diamante. Generalul se sculă imediat din fotoliu şi, cu mâinile încrucişate, îngândurat, începu să se plimbe prin încăpere. În cele din urmă vorbi:

— Să discutăm, deci, despre generalul Kvang? întrebă el şi după o scurtă pauză urmă: Sau mai întâi să punem pe tapet povestea asta legată de Tom Leven?

Urmă o scurtă tăcere. Cei doi prieteni se străduiră să-şi recapete echilibrul sufletesc după această lovitură recepţionată în plin rămânând câteva secunde nemişcaţi. În cele din urmă, Rugină vorbi primul:

— Zic că terminăm mai repede povestea asta cu Leven şi apoi să abordăm cu toată energia noastră chestiunea mai importantă.

— Fie — conveni generalul. Domnul maior Lafayette, care s-a ocupat de această chestiune, o să vă facă o scurtă informare. Eşecul nu s-a datorat superficialităţii noastre, doar se ştie că invenţiile militare ale ţărilor noastre reprezintă bunuri comune, aşadar chestiunea prezintă pentru noi aceeaşi importanţă ca şi pentru Anglia.

— O să vă prezint un rezumat al afacerii — începu maiorul. Thomas Leven a sosit cu un eşalon de recruţi de la Djibouti la Rangoon. La data cercetărilor efectuate de ministerul de război britanic, se afla în corpul expediţionar trimis în nordul Indiei, în vederea operaţiunilor militare convenite. Armata a revenit la bază şi Thomas Leven a fost internat cu o rană la cap.

— Doriţi un pic de apă, Excelenţă? îl întrebă căpitanul pe Puştiu'.

— Da.

— Răspunse fata cu glasul pierit, apoi, venindu-şi un pic în fire, sentoarse zâmbind către ofiţeri. Ştiţi, m-a cam zdruncinat ciclonul.

Bău câteva înghiţituri, îşi aprinse o ţigară şi suspină, îşi recăpătă stăpânirea de sine.

— Continuaţi, domnule maior.

— Primul interogatoriu i l-a luat acum şase luni, cu mult tact, un agent al serviciului secret îmbrăcat într-o uniformă de soldat al Legiunii Străine. Săptămâni în şir a încercat să-i intre sub piele şi i-a urmărit pas cu pas toate mişcările, i-a făcut cinste cu diferite ocazii, l-a tras de limbă, dar de aflat, n-a aflat nimic. Pe urmă l-am chestionat în serie, mai cu promisiuni, mai cu ameninţări, însă în zadar, omul a tăgăduit totul cu încăpăţânare. A declarat că n-are şi nici n-a avut vreodată o invenţie. Din păcate, în cazul de faţă ar fi trebuit să recurgem la metodele inchiziţiei. Nu ne-am putut permite însă una ca asta cu un militar de excepţie care, pe deasupra, a mai fost şi decorat pentru bravură.

— Şi unde se află acum acest om? întrebă Rugină.

— Păi, aici e buba. Până la urmă am făcut o încercare — spuse

maiorul zâmbind. L-am repartizat în compania însărcinată cu paza deţinuţilor băştinaşi în zona mlaştinilor din preajma oraşului Mandalay. Repartiţia s-a dovedit a fi neinspirată. Îi comunicasem între patru ochi că îl demobilizăm de îndată ce va fi dispus să-şi vândă invenţia Angliei sau nouă. Acest om, însă, este al naibii de căpos; au trecut vreo două luni de când rabdă mlaştinile şi milioanele de ţânţari.

— Vă rog să-mi daţi un pic de apă. Mulţumesc — răsuflă Puştiu' şi se-ntoarse spre general: Poate cu noi, compatrioţii lui, va fi mai comunicativ.

— Iată o idee bună — spuse Rugină — mâine îi voi face personal o vizită şi, dacă domnul maior îi oferă o zi de concediu, îi dau un ospăţ pe cinste. Să zicem că facem o plimbare în oraş, apoi îl invit într-o doară să viziteze crucişătorul, la bord se află câţiva ofiţeri pe care-i cunoaşte şi el, şi poate că, astfel, o să ne fie mai uşor să ajungem la un rezultat.

— Ar fi nemaipomenit să reuşim — spuse căpitanul francez. Şi nici nu trebuie să ne deplasăm până la el. O să ordon transferul lui aici, în garnizoană.

— Nu, nu. Se-mpotrivi zâmbind Rugină — o să aibă un impact mai mare asupra lui, dacă rămâne la unitatea aceea de pază şi aranjează din două vorbe cu şeful lui, să-l învoiască pentru o plimbare cu mine.

— Cum doriţi.

Mai târziu, Rugină avea să-l lămurească pe Puştiu' de ce procedase astfel. Dacă Thomas Leven ar fi fost chemat la garnizoana din oraş şi şi-ar fi zărit fratele, exista riscul să nu-şi poată ascunde uimirea şi asta ar fi însemnat sfârşitul lor. În plus, se temea că nici Puştiu' n-ar fi fost suficient de tare dacă fratele său ar fi apărut dinaintea lui în cine ştie ce stare jalnică.

— Şi-acum, dacă n-aveţi nimic împotrivă — glăsui generalul — putem reveni la afacerea Kvang.

Scoase o hartă, o desfăşură pe masă şi, indicând un anumit punct, îi spuse lui Rugină:

— Am putea declanşa ofensiva, cu eforturi conjugate, în acest sector.

Rugină se aplecă şi privi speriat degetul gros, niţel păros al generalului.

— În linii mari, suntem de acord în această privinţă — spuse el, întorcându-se şi în sinea lui, se temea să nu fie din nou victima unei măgării în genul celei cu picăturile de sânge şi lamelele de sticlă.

— În orice caz, acţiunea noastră trebuie să fie fulgerătoare — interveni Muriel, şeful serviciului secret; cu trei săptămâni în urmă s-a pornit un convoi care transportă o cantitate uriaşă de armament şi trebuie să-l atacăm pe Kvang înainte de sosirea acestui transport.

— Cu atât mai mult — se amestecă în discuţie şi căpitanul — cu cât

Morrison Snyder, acest bandit american susţinut de japonezi, se ascunde undeva, în inima junglei, împreună cu o bandă numeroasă de tâlhari. Din câte am auzit, duce tratative cu Kvang. Japonia are tot interesul să destabilizeze situaţia de aici şi dacă cei doi îşi dau mâna şi intră în posesia armamentului, toată India de Nord o să fie cuprinsă de pârjol.

— Şi găinarii ăştia au ajuns la vreo înţelegere? întrebă Rugină.

— Cert este că nu-şi fac rău unul altuia, chiar dacă hoardele încă nu li s-au unit. Şi nu ne putem da seama pe ce poziţie se situează Kvang.

— Eu unul sunt adeptul negocierilor — spuse Puştiu' după ce privirea celor din jur se opri asupra lui. Poate reuşim să ajungem şi pe cale paşnică la un rezultat.

— Eu nu cred în negocieri — răspunse generalul. Răgazul care ne-a rămas este extrem de scurt, tratativele ar trebui încheiate înainte de sosirea convoiului. I-am trimis vorbă lui Kvang, însă bine-nţeles, că nu-i dispus să vină aici. La cererea dumneavoastră, i-am trimis o solie şi l-am anunţat că-l veţi vizita. A răspuns că vă aşteaptă.

— Din păcate, n-am reuşit s-o convingem pe Excelenţa Sa să renunţe la acest plan — zise Rugină.

— Nu — spuse Puştiu' apăsat, înţelegând pe dată că acum dă glas adevăratei opţiuni a contelui. După părerea mea, n-avem voie să punem mâna pe arme atâta timp cât există posibilitatea unor acorduri paşnice. Neapărat trebuie să stau de vorbă cu Kvang.

— Iată o dorinţă pe cât de primejdioasă pe atât de dificilă; nu vă putem oferi escortă Excelenţă, prin asta n-am face decât să-i fluturăm o pânză roşie pe dinaintea ochilor taurului de Kvang. Cât despre o expediţie în necunoscut, cu doar câţiva însoţitori.

În fumoar se arătă subofiţerul de la interne:

— Un marinar de la bordul crucişătorului „Radzeer" doreşte să vorbească cu Excelenţa Sa.

— Ce-o fi vrând. Şovăi Rugină, conştient că dacă-şi face apariţia vreunul dintre complicii săi, riscă s-o bage pe mânecă. Să intre.

Marinarul intră şi luă poziţia de drepţi:

— Permiteţi să raportez.

Toţi ochii din cameră se îndreptară asupra marinarului îmbrăcat într-o uniformă albă cu zăpada. Era contele de Southessex.

Evadase într-un mod cât se poate de ingenios. După terminarea festivităţilor prilejuite de sosirea oaspeţilor englezi, de pe puntea de comandă răsunase vocea de stentor a lui Fred Jegosu':

— Bere.

Ordinul fusese primit cu un entuziasm general; dat fiind faptul că la bordul crucişătorului nu aveau prea multă bere, numai la ocazii deosebite dădeau cep la câte un butoi. Iar Fred socotise că aceasta era o ocazie deosebită. Şi pentru ca să-i înveselească un pic şi pe ostatecii

din cală, însoţi în persoană un marinar care duse două halbe cu bere pe o tavă. Distrat cum era, fu cât pe-aci să ciocnească cu căpitanul.

— Excelenţă aveţi vreo dorinţă? întrebase galant Fred Jegosu', pe care uniforma îl făcea nespus de mărinimos.

— Da. Aş vrea să-l puneţi la dispoziţia mea pe unul dintre marinarii noştri şi-mi dau cuvântul de onoare şi de militar că n-o să evadeze în timp ce-o să urce până la bucătărie.

Cei doi marinari luaţi prizonieri odată cu contele erau închişi tot în cală. Fred ştia că se poate bizui pe cuvântul de onoare al colonelului, aşa că se îngriji ca unul dintre marinari să fie pus la dispoziţia ofiţerilor. Acesta făcea naveta între cală şi bucătărie, aducându-le cafea şi apă rece. Îl lăsară să umble în voie. Oricum trebuia să respecte cuvântul dat de superiorul său.

Marinarul nu a evadat, însă colonelul nu-şi dăduse cuvântul de onoare că el însuşi n-o să evadeze. În cală îşi schimbă hainele cu marinarul, se strecură pe coridorul întunecat cu tava în mână şi într-un moment favorabil se furişă afară pe fereastra de aerisire a cămării de lângă bucătărie şi coborî într-o joncă. Astfel ajunse contele, în postură de marinar, la sfârşitul sfatului de război, în camera de oaspeţi a garnizoanei.

Contele stătea în poziţie de drepţi în uniforma impecabilă, albă ca zăpada şi-n ochi îi licărea o voioşie ciudată, triumfătoare. Cei doi amici rămaseră perplecşi la apariţia lui.

Ofiţerii întoarseră capetele spre uşă mânaţi de curiozitate, habar n-aveau de caracterul decisiv al acestui moment.

— Permiteţi-mi să raportez — spuse marinarul din nou — am primit o înştiinţare prin radio la întrebarea dumneavoastră legată de soarta crucişătorului „Balmoral.

Rugină duse într-o doară mâna la spate. Gestul nu-i scăpă contelui. Ştia bine că în buzunarul de la spate trebuie să fie un Colt uriaş. După aceea căpitanul roşcovan i se adresă marinarului din uşă cu glasul scăzut, moleşii, cântat:

— Pofteşte afară, băiete, consfătuirea n-o să mai ţină mult, aşa că aşteaptă până terminăm. Sper că „Balmoral" n-a avut parte de-o soartă tristă.

— Vă raportez că nu ştiu nimic în acest sens — spuse marinarul şi părăsi încăperea.

— Ştiţi. Îngăimă Puştiu' istovit — încă nu ne-am obişnuit cu clima asta, cred că n-o să întârziem prea mult lucrurile dacă amânăm pe mâine consfătuirea noastră, şi totodată, luarea unei decizii.

— Aveţi perfectă dreptate. Excelenţă — spuse generalul — după toată oboseala acumulată la un drum atât de lung, cu ceremonia primirii de azi, cred că şi aşa am făcut destule până acum. Oricum, ne întâlnim mâine dimineaţă la mine şi-o să stabilim atunci ce anume avem de făcut.

— În ceea ce-l priveşte pe Thomas Leven, o să-i transmit ordine şefului corpului de pază — spuse maiorul.

Urmă un schimb de saluturi şi strângeri de mână. Oaspeţii se retraseră şi Rugină îi porunci valetului care-i servise:

— Trimite-ne, puiule, marinarul de pe hol, lasă toate astea aşa cum sunt şi du-te la culcare.

Contele închise uşa după ce intră, îi studie tăcut pe cei doi amici, scoase o ţigară, o bătu îndelung de tabacheră, o aprinse şi se aşeză.

— Ei, şmecheraşilor? Şi-acum, ce-o să iasă?

— Scandal — răspunse Rugină glacial. Câţiva amirali francezi şi englezi vor fi scoşi degrabă la pensie, o lume-ntreagă o să râdă de Anglia secole-n şir, iar pe noi or să ne spânzure şi pe urmă or să facă un film cu aventurile noastre.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Rugină îşi storcea creierii şi se gândea cum să întoarcă în favoarea lor prudenţa şi tactul cu care abordase până acum contele această afacere delicată. E-e! Se pare că nici nu mai e chiar aşa de simplu să fie demascaţi. Se pare că vor urma negocieri. Pesemne că şi contele îşi are motivele lui să nu-i demaşte imediat.

— S-a sfârşit cu joaca de-a milităria, domnilor — spuse contele.

— Nu cred — răspunse Rugină; regret, dar nu putem renunţa la joc. Îmi dă destulă bătaie de cap modul în care aş putea-o scoate din încurcătura asta şi pe Excelenţa Voastră şi Anglia.

— Ei, amice, am avut suficient timp la dispoziţie ca să-nvăţ să-ţi preţuiesc neobrăzarea, dar de data asta cred că n-o să-ţi mai fie de folos niciun bluf.

— Uitaţi, Excelenţă, haideţi să discutăm cu cărţile pe faţă.

Excepţionala dumneavoastră carieră militară este serios ameninţată de întâmplările ridicole din ultima vreme şi nici Angliei n-o să-i cadă deloc bine această pătăranie. La urma urmei, am făcut de râs o naţiune întreagă sub drapel britanic. Şi independent de asta, ştiţi foarte bine, Excelenţă, că trupa de la, bordul lui „Radzeer" nu poate fi arestată cu una cu două, şi aţi procedat foarte înţelept acţionând în acest fel, fiindcă altminteri ar fi curs foarte mult sânge şi în primul rând, sângele domnului căpitan Bradford. Aşadar, haideţi să nu ne mai ameninţăm reciproc. Să discutăm ca între politicieni de meserie.

— E-n regulă — pufni contele în râs — dar vă previn din capul locului: nu vă pot scuti de pedeapsă, am puteri limitate, în sensul că nu vă pot asigura.

Intră subofiţerul. De cum se deschise uşa, Southessex sări în picioare, în poziţie de drepţi, ca şi cum s-ar fi aflat în faţa unor superiori.

— Secundul de pe „Radzeer" doreşte să fie primit de Excelenţa Voastră — raportă subofiţerul.

— Să intre.

Subofiţerul ieşi. În cameră dădu buzna Dom' Doctor. Era speriat şi înlemni văzând tabloul ce i se înfăţişase înaintea ochilor.

— Care-i taina, puiuţ? îl întrebă Rugină. Pari bolnăvior. Nu-ţi prieşte clima?

— Am venit după voi. Nava e gata de plecare. În cazul în care aţi fi fost luaţi prizonieri, intenţionam să-i adresăm un ultimatum Excelenţei Sale, cum că-n zece minute facem praf şi pulbere Mandalay-ul, dacă nu sunteţi eliberaţi pe loc.

— Frumoasă gaşcă, n-am ce zice — spuse liniştit contele. Douăzeci de oameni pun în alertă un continent întreg, iau prizonieri un stat-major şi au de gând să şteargă un oraş de pe faţa pământului. Ia ascultă, amice! Du-te înapoi la bord şi anunţă-ţi oamenii că prietenii voştri nu vor păţi nimic, spune-le să nu se piardă cu firea şi să nu facă vreo prostie.

— Întoarce-te şi spune-le c-o să ajungem cu toţii teferi înapoi pe apele oceanului. Îţi garantez eu.

— Eu nu — spuse contele cu răceală.

— Cu îngăduinţa dumneavoastră, eu da. Şi spune-le, Dom' Doctor, că o să-l iau la palme pe cel care va îndrăzni să tragă fie şi un singur obuz. Liber.

— Totuşi — vorbi Dom' Doctor cu subînţeles — o să vă aşteptăm cu crucişătorul prin preajmă şi n-ar strica să ne daţi din ceas în ceas câte un semn de viaţă, altminteri s-ar putea să radem cocioaba asta.

Salută şi ieşi.

— În primul rând — reluă contele dialogul întrerupt, după ce se aşeză la loc în fotoliu spune-mi ce prostii aţi comis până acum în

numele meu.

— Cred că niciuna — răspunse Rugină şi relată cuvânt cu cuvânt discuţia avută cu ofiţerii francezi. Asta-i tot. În plus, a mai fost vorba de nişte expresii cum ar fi sector, operaţiuni şi mai ştiu eu ce şi în acest sens am căzut de acord cu ei însă, la o adică, mâine o să-mi iau vorba înapoi.

— Până acum n-aţi comis greşeli foarte mari — zise contele plimbându-se îngândurat de colo-colo. Dacă în zonă a apărut acest Morrison Snyder, aici e mâna japonezilor. Trebuie acţionat rapid.

— Excelenţă — spuse Puştiu' — mâine dimineaţă trebuie să-mi eliberez fratele. Am bătut atâta cale de la Londra până aici şi ştiţi prea bine câte riscuri şi primejdii am avut de înfruntat. Să vă fie clar, eu de-aici nu mai plec fără fratele meu.

Contele se uită cu compasiune la Puştiu', pe a cărui figură se aşternuseră tristeţea şi oboseala.

— Sunt în joc interese mai mari decât o afacere familială. Tot ce pot face e să vă recomand călduros să vă-ntoarceţi la bordul navei şi să spălaţi putina cât de repede puteţi.

— Cu neputinţă. Rămânem pe loc.

— Atunci voi fi nevoit să vă denunţ generalului.

— V-aş putea împiedica să procedaţi astfel, dar n-am s-o fac — spuse Rugină şi urmă pe un ton patetic, de-a dreptul teatral: Rămânem pe loc, vrem să ne ispăşim păcatele, fie ce-o fi.

— Spune-mi, omule, ce vrei! îl îndemnă nerăbdător contele. La urma urmei, dumneata eşti tot englez şi ţii la fel de mult la patrie. Dacă mâine nu pornesc la drum, prea mulţi oameni or să-şi piardă viaţa. Nu vă pot nici graţia, nici amnistia, nu am aceste prerogative.

— Nici nu vă cerem aşa ceva. Beţi un strop de coniac? Întrebă Rugină şi turnă în pahare, după care îşi aprinse o ţigară. Vă fac următoarea propunere: acordaţi-ne, Excelenţă, douăzeci şi patru de ore, ca să ne salvăm pielea.

Trebuie să vă daţi, în acest sens, cuvântul de onoare, împreună cu domnul căpitan. Mâine dimineaţă Puştiu' va porni la drum însoţit de trei marinari. Unul dintre aceştia va fi Excelenţa Voastră, al doilea va fi domnul căpitan, iar al treilea, Dom' Doctor. După cum aţi avut prilejul să constataţi, e un tip destul de glumeţ şi nu provine dintr-o familie de sperioşi. În cursul dimineţii o să-l duc pe Tom Leven la bordul crucişătorului. La amiază Dom' Doctor şi Puştiu' se vor întoarce, iar dumneavoastră şi căpitanul mergeţi mai departe. Noi vom porni spre Rangoon. Până seara vom ajunge la gurile fluviului şi Excelenţa Voastră va putea alerta Amiralitatea. Astfel, n-o să ajungeţi, de râs nici dumneavoastră, nici patria; noi vom fi mulţumiţi că l-am găsit pe Tom Leven, iar Excelenţa Voastră veţi fi în scurt timp oaspetele lui Kvang şi-i veţi veni de hac ticălosului de Morrison

Snyder. Mâine la plecare, Puştiu' o să mai interpreteze o dată rolul de astăzi şi francezii nu vor mirosi potlogăria.

Urmă o tăcere îndelungată.

— Sună bine propunerea asta — spuse în cele din urmă contele. Dar cu mâna pe inimă vă previn că voi face un raport fără menajamente şi la orele serii întreaga flotă britanică va fi pe urmele voastre.

— O să ne obişnuim şi cu ideea asta — răspunse Rugină.

— Sincer să fiu — zise contele pufnind în râs — sunteţi nişte coţcari cum n-am mai pomenit şi niciodată n-am putut să mă supăr cu adevărat pe voi. Cât despre dumneata, zău că-i mare păcat, amice. Eşti un om inteligent.

— Aş mai avea o ultimă rugăminte, Excelenţă: sunteţi dispus să întăriţi în scris o treabă care-i purul adevăr, deşi pare o aiureală? îl întrebă Rugină.

— Nu înţeleg.

— Să zicem că aţi scrie pe-o coală de hârtie următoarele cuvinte: „Certific faptul că posesorul acestui înscris a scos din ramă, geamul de la hubloul cabinei în care, la bordul unui crucişător, am stat mai multă vreme împreună cu căpitanul Bradford".

— Ciudată rugăminte. Cugetă contele şi puse mâna pe stilou — chiar că nu-nţeleg ce urmăreşti, dar cum lucrurile s-au întâmplat întocmai, cu dragă inimă o să vă ofer o confirmare în scris.

— Mulţumesc. Cu asta consider şedinţa noastră încheiată. Şi vă doresc din tot sufletul, Excelenţă, ca şi la următoarea masă rotofeie la care veţi participa să obţineţi rezultate la fel de fructuoase.

CAPITOLUL ŞAPTE.

Tom Leven intră-n scenă cu o mutră jalnică.

— Societatea pe acţiuni dă faliment.

— Vremea rea e semn bun.

— Rugină-i de părere că partida nu-i pierdută, însă i se dă la cap.— Crucişătorul pierdut este regăsit, dar ia-l de unde nu-i. De când lumea nu s-a mai întâmplat una ca asta!

A doua zi, după consfătuirea de dimineaţă, Puştiu' porni la drum în compania secundului şi a celor doi marinari desemnaţi. Aceştia erau contele şi Bradford. Mica delegaţie avea ataşată o escortă formată din numai cinci soldaţi birmanezi. Contele îl instruise pe Puştiu' ce anume să spună cât mai pe scurt la consfătuire. În ultima clipă fu anunţată neparticiparea la expediţie a „căpitanului roşcovan", care avea să se retragă la bordul crucişătorului în aşteptarea unor instrucţiuni de la Londra. Era un pretext ca Rugină să rămână pe navă, Caravana expediţionară, cu catâri şi hamali, sta gata de drum în curtea garnizoanei. Secundul nu se dezlipea o clipă de cei doi marinari. În acest timp, cei doi ofiţeri de stat-major, Puştiu' şi Rugină, stăteau

deoparte şi discutau cu glas scăzut.

— Acum e ora opt — spuse Rugină — la ora două după-amiază porneşti înapoi împreună cu Dom' Doctor; până atunci o să lăsaţi oraşul cu mult în urmă. O să fie o treabă a naibii de obositoare.

— Ai uitat că mă trag dintr-o familie de militari?

— Sper că pe urmă totul o să meargă şnur. Aveţi grijă să vă-ntoarceţi pe vapor fără să fiţi văzuţi. Până seara, mai mult ca sigur, o să-l aduc la bordul lui „Radzeer" pe Tom Leven. Mă aşteptaţi cu motoarele sub presiune, cu ancora ridicată şi o roim pe dată. Până sentorc ăşlalţi la Mandalay, noi o să plutim pe apele Oceanului, poate chiar o să debarcăm pe insulele Andaman şi pe urmă n-au decât să ne pună sare pe coadă.

Caravana era gata de drum. Puştiu' îi strânse mâna lui Rugină cu amândouă mâinile şi o clipă îl privi cu ochi mari, umezi. Pe urmă porni grăbit la drum. Călărea ca un ofiţer veritabil. Micul grup fu curând înghiţit de tunelul ramurilor îngemănate dasupra potecii înguste, ce se pierdea în pădure.

Domnul căpitan porni fluierând spre oraş; în sfârşit, îşi împodobise ţinuta cu mult doritele mănuşi albe şi cu cravaşa, cu care se bătea peste coapsă. Opri prima ricşă care-i ieşi în cale, se aşează tacticos şi-i porunci chinezului să-l ducă la plantaţiile de orez. După un ceas de goană ajunseră la mlaştina unde se lucra la desecări. Era un loc afurisit, deloc sănătos. Mocirla împrăştia o duhoare cumplită în arşiţa zilei şi zadarnic încercă să se apere cu cravaşa de roiurile de ţânţari.

Răsunară trâmbiţele, mica unitate de pază se alinie în formaţie şi-i dădu onorul căpitanului, care sări elegant din rişcă şi împărţi generos saluturi în stânga şi-n dreapta. Compania fusese înştiinţată în legătură cu această vizită. Peste cinci minute stătea faţă în faţă cu Tom Leven.

Rugină, care văzuse multe la viaţa lui, se înspăimântă un pic. Englezul era într-o stare jalnică. Chipul lui inteligent, în aceste clipe speriat, îi punea în evidenţă obrajii supţi şi ochii înfundaţi în orbite; din umerii gârboviţi îi porneau două braţe subţiri ca nişte nuiele, părul rar îi încărunţise şi urechile i se pleoştise, ca la tuberculoşi. Lui Rugină nu-i venea să creadă că în urmă cu doi ani omul acesta încă fusese ofiţer în armata britanică.

Curând şedeau unul lângă altul în ricşă şi chinezul gonea cu ei spre port. Rugină prefera să tacă. Ia să vedem, dacă n-are cumva ceva de zis individu', îşi spuse în sinea lui.

— Doamne, Dumnezeule. Murmură soldatul.

N-o să-i spună imediat că-i şi soră-sa aici. O să-l ia cu uşurelul. Cred că nenea ăsta-i cam bolnav, îşi zicea Rugină. S-ar ţăcăni de-atâta emoţie.

— Ştiţi, nu-i aşa, că sunt căpitan de stat-major? Ei, hai, nu vă speriaţi în halul ăsta, îmi închipui că v-au făcut multe zile fripte din

cauza invenţiei ăleia.

— Vă rog, lăsaţi-mă să cobor. Zise soldatul cu vo". Plângăreaţă. N-am nicio intenţie.

— Dar o soră aveţi?

— Vă rog, domnule căpitan. Daţi-mi voie să cobor.

— Nebunule! Nu pricepi că vrem să te eliberăm? De ce ţi-e frică? Şi ce te miorlăi atâta? Ce-ai zice să fie şi soră-ta aici?

— Vă rog, lăsaţi-mă să mor în pace!

— Păi, nu vrei s-o vezi pe soră-ta?

— Nu, nu, nu! Nu vreau să văd pe nimeni! Doamne, Dumnezeule! Mai am multe de îndurat pe lumea asta?

Lua-te-ar dracu', îl bombăni Rugină în sinea lui. Cum a putut un militar s-ajungă cu timpul o adevărată bătălie nevricoasă? Halal! Că a şi meritat sărmana fată să rabde atâtea pentru papagalul ăsta!

Sosiră la bordul navei. Din coşul vasului se înălţă o trombă de fum. Rugină se hotărî să nu-şi mai bată capul cu Leven. Îşi îndepliniseră misiunea şi gata. N-are decât să-l mai potolească Puştiu' când s-o întoarce.

— Până acum totu-i OK — strigă Fred de pe puntea de comandă. Niciun post de radio-emisie nu mai caută „Balmoralul".

— Fii liniştit — răspunse Rugină — astă-seară la ora zece toate posturile vor relua acest şlagăr. Ciao, Cocoşatule! Daţi-i tipului să halească şi cinstiţi-l cu tărie şi ţigări, faceţi-i baie şi daţi-i un rând de ţoale ca lumea. Tu-i… Îşi înghiţi înjurătura, se-ntoarse la ricşă, îi porunci chinezului să-l ducă-n oraş şi zăbovi la poştă cât să expedieze un mic pachet şi o scrisoare.

Întorcându-se la bordul crucişătorului îl găsi pe soldat hrănit şi îmbăiat, în uniforma de marinar primenită, dormind buştean în cabina secundului.

— Te previn că-n această seară voi alerta Amiralitatea — îi spuse contele Puştiului, înainte de-a se despărţi şi ai noştri vor face tot ce le stă-n putinţă să vă captureze.

— Vom fi cu ochii-n patru, Excelenţă — răspunse Dom' Doctor şi dădu să pornească pe drumul de întoarcere.

Contele stătu pe gânduri câteva clipe, apoi îi întinse mână lui Puştiu':

— Mi-ar părea sincer rău să dai de bucluc, fiindcă dumneata ai fost, într-adevăr, călăuzită de cele mai nobile intenţii. Dacă veţi fi prinşi cu toţii, poţi conta pe sprijinul meu în faţa instanţei, domnişoară Leven.

— Domnişoară. Excelenţa Voastră ştia că sunt femeie?

— Bine-nţeles. Roşcovanul ăla simpatic mi-a spus totul.

Şi contele porni pe urmele caravanei.

Rugină ştia, deci, că ea-i femeie! Această revelaţie o tulbură din cale-afară. Acum înţelegea de ce are amicul ei momente în care se uită

la ea cu o tandră compasiune. Oare ceilalţi ştiu şi ei?

Călărea tăcută alături de Dom' Doctor. Era îmbujorată toată şi roşeaţa din obraji nu voia să-i dispară nicicum, fiindcă roşea ori de câte ori îşi aducea aminte că Rugină-i cunoaşte secretul. Da, Rugină-i mai isteţ decât celălalt. Şi-o fi dat seama din gesturile ei, din felul cum păşeşte. Faptul că nu le-a dezvăluit şi celorlalţi descoperirea pe care-o făcuse îi dovedesc tactul şi fineţea.

— Nu poţi călări mai repede? O zori Dom' Doctor.

— Ba da. Mă gândeam însă la ceva. Vom reuşi să ajungem, oare, la gurile lui Irrawaddy înainte de întoarcerea contelui şi a căpitanului?

— Mare brânză! E floare la ureche! Cel târziu la ora zece am şi lăsat în urmă Rangoonul. Dă-i bice!

Nici nu se stinseseră pe cer ultimele scânteieri ale soarelui aflat la chindie, când Dom' Doctor şi Puştiu' ajunseră lângă crucişător stând întinşi pe fundul unei jonci. Îşi lăsaseră caii la marginea oraşului, dezlegaseră o juncă şi coborâseră în aval, apropiindu-se de crucişător fără ca francezii să-i observe. Aici erau aşteptaţi şi-n două minute se aflau sus pe punte.

Între timp „căpitanul de stat-major" îl înştiinţase pe generalul francez că, la ordinul Amiralităţii, vasul o să tragă o fugă până la ocean în lipsa Excelenţei Sale, fiindcă pare-se că undeva prin apropiere a fost semnalată prezenţa crucişătorului „Balmoral" şi, deşi nu cade în sarcina lor imediată, vor participa şi ei la căutarea navei dispărute.

La ora şase sosiră Puştiu' şi Dom' Doctor. „Radzeer" avea motoarele sub presiune. La şase şi un sfert porniră în aval pe Irrawaddy. Puştiu' alergă într-un suflet la Rugină:

— E la bord?! L-ai salvat?!

Vasul luneca pe sforul apei cu o viteză înspăimântătoare. În depărtare licăriră primele luminiţe ale Rangoon-ului.

— Vino! spuse Rugină triumfător şi luându-şi la braţ amicul îl conduse către cabina secundului, unde Dom' Doctor tocmai îl trezise şi pe soldatul din pat.

Acesta şedea năuc şi somnoros pe marginea patului când se deschise uşa. Rugină se opri în prag şi exclamă victorios:

— Poftim, uite-l pe frate-tău! N-ai decât să-l pui în ramă!

Puştiu' rămase în uşă, se zgâi câteva clipe la soldat şi spuse uluit:

— În viaţa mea nu l-am văzut pe omul ăsta. Cine e?

Înlemniră cu toţii, de-ai fi zis că se dărâmă cerul pe ei. Briciul încremeni în mâna lui Dom' Doctor. Rugină rămase tablou, aducând cu un manechin din magazinele de confecţii bărbăteşti. Soldatul clipea speriat din ochi, fiindcă ştia că iar o să mănânce bătaie. Cât despre fată, ea aştepta disperată un răspuns la întrebarea ei, şi cuprinsă de-o presimţire funestă, simţi o strângere de inimă.

Crucişătorul spinteca valurile cu prova, lăsând în urmă o dâră groasă de spumă albă. „Radzeer” se zgâlţâia din tonte încheieturile datorită suprasolicitării cazanelor şi tromba de fum negru plutea în urma lor, deasupra fluviului, ca un giulgiu.

— Zici că nu-i frate-tău?

— Exact! Frate-miu e cu mult mai înalt. Arată cu totul altfel. Nici măcar nu seamănă.

— A dracului poveste — bombăni Dom’ Doctor, după care se-ntoarse către soldat şi, ducându-i briciul la gât, îl întrebă răcnind din toţi rărunchii: Cine eşti, băi?!

Soldatul se uită la Doctorul ce făcea spume la gură cu privirea speriată pe care o aruncă bucătăresei găina aleasă drept masă de prânz.

— Doamne! Dumnezeule mare! Ce-aveţi cu mine?! Domnilor, lăsaţi-mă să cobor. Se văicări el cu tăişul briciului lipit de gât.

— Fii atent — îi spuse Rugină, dându-l la o parte pe Dom’ Doctor — îţi dau cuvântul meu de ofiţer că dacă ne spui adevărul te debarcăm unde vrei tu.

— Jur că n-am nicio invenţie! O, de-aş avea o singură invenţie, Doamne cât mi-e dat să sufăr, da, să sufăr.

— Ştim că n-ai nicio invenţie, râiosule — îl linişti Rugină — din moment ce nu eşti Tom Leven. Dacă, însă, nu ne spui imediat cine eşti şi ce ştii despre Tom Leven, o să pun să fii legat de ancoră şi coborât în apă, să guste o ciosvârtă din ţurloaiele tale toţi crocodilii care te-or putea înhăţa. Şi chinezii au folosit metoda asta la un interogatoriu şi adevărul a ieşit la iveală încă de la prima gleznă.

— Domnilor generali — începu soldatul cu glasul pierit de spaimă — o să vă spun totul, fiindcă am ajuns la capătul răbdărilor! După aceea, n-aveţi decât să faceţi ce vreţi, să mă spânzuraţi ori să mă tăiaţi în patru.

— Mi-e totuna — dădu din mână Rugină — n-o să ne certăm pe tema asta. Ţine o ţigară, băiete, şi dă-i pe gură vârtos, c-o să-ţi fie mai moale aşa, decât dacă-i nevoie să temboldim noi.

— Mă numesc Amiens. Gabriel Amiens. Am făcut o prostie cât mine de mare cu care mi-am distrus cariera de comisionar la un supermagazin. Nervii, domnilor. Încă de pe atunci eram cu nervii la pământ. S-a întâmplat într-o seară. M-am certat cu iubita mea, am jignit-o şi, în halul de nervi în care eram, am vrut să-i dau o lecţie. I-am dat cu lampa de petrol în cap. A murit pe loc. Pentru asta poate că încă n-aş fi fost condamnat, însă când am văzut-o că a luat foc şi că oricum n-o mai pot salva, am cotrobăit prin scrin şi am înşfăcat banii şi bijuteriile pe care le-am găsit. Dacă un juriu, din greşeală, mi-ar fi calificat fapta drept omor în scopul jafului, aş fi ajuns la ghilotină. M-am refugiat din calea mulţimii adunate ieşind din pod pe acoperiş şi

sărind de pe un acoperiş pe altul. De-atunci am trăit cu o spaimă continuă în suflet, obsedat de imaginea ghilotinei. N-are importanţă cum am ajuns la Pireu. E destul să vă spun că suferinţa şi mizeria mi-au îndreptat paşii către Legiunea Străină. La bordul vaporului care m-a dus spre Djibouti am călătorit împreună cu Tom Leven. Părea un băiat tare cumsecade. I-am povestit deschis tot ce aveam pe suflet. I-am spus că pe mine s-ar putea să mă extrădeze până şi Legiunea Străină, fiindcă-s cetăţean francez. L-am rugat să schimbăm între noi actele de identitate înainte de-a ajunge la Djibouti. El îmi putea purta liniştit numele căci, semnalmentele criminalului fiind foarte diferite de ale lui, pe el nu-l puteau aresta şi extrăda. L-am implorat o grămadă. La început n-a vrut să accepte, deşi ştia că el o cel care face afacerea mai bună. Până la urmă s-a învoit. Doamne! Asta-i floare la ureche pe lângă ghilotină! Când-colo, într-o zi mă cheamă maiorul la el, mă cinsteşte cu o tărie şi un trabuc, iar a doua zi caporalul mă ia în şuturi şi mă trimite la desecări, cică sau îmi las oasele acolo sau pic cu invenţia. Şi astăzi, când mi-aţi dat de mâncare, am ştiut eu că până la urmă o s-o iau pe coajă.

— Băi, dragă Gabriel, ia fii tu îngeraş de treabă şi mai termină cu smiorcăielile astea. Povesteşte-ne, da' cât poţi tu de concis şi rapid, ce ştii despre Tom Leven — îl îndemnă Rugină.

— Nu ştiu. Nu ştiu nimic sigur, A trecut mai bine de un an şi jumătate de la expediţia pe care am făcut-o în nord, împotriva unui trib răsculat. În ţinutul mlăştinos de-acolo a izbucnit o teribilă epidemie de tifos pe drumul de întoarcere. Irrawaddy are acolo malurile înalte şi de-acolo i-am aruncat pe morţi direct în apă. Ne ajunseseră şi dizenteria şi holera. Tom Leven s-a îmbolnăvit. Nu ne puteam întrerupe marşul, iar furgonul-ambulanţă rămăsese abandonat în mlaştină. Caporalul i-a părăsit pe Tom şi pe un alt soldat în satul Li Sum, aşezat într-un luminiş ca la vreo sută de metri de liziera junglei. Tom Leven. N-a mai revenit la bază. Ştiu că a fost trimisă şi o patrulă în căutarea lui, a falsului Gabriel Amiens. Patrula n-a mai găsit nici măcar satul în care fusese abandonat, căci din cauza inundaţiilor de toamnă mocirla câştigase teren şi alungase mai la nord tribul care-i găzduise pe cei doi soldaţi bolnavi. Asta-i tot ce ştiu. La întoarcere am fost atacaţi de o trupă de gherilă şi am fost rănit la cap. Şi-acum n-aveţi decât să-mi daţi de mâncare sau să mă luaţi la bătaie sau să-mi faceţi ce-ţi vrea.

Tăcură cu toţii. În cele din urmă vorbi Puştiu':

— S-a dus totul pe apa sâmbetei. Degeaba v-aţi riscat viaţa, degeaba am luptat atâta.

— Dacă n-ar fi evadat Excelenţa Sa, acum ne-am fi putut întoarce la Mandalay — reflectă Rugină.

Ieşiră pe punte şi le dădură şi celorlalţi vestea cea proastă. Nu se

lăsă cu zaveră. Nu erau între ei decât bărbaţi care se obişnuiseră cu gândul că-n viaţă de multe ori rişti şi până la urmă pierzi totul.

— Tocmai am lăsat în urmă Rangoon-ul — zise Fred Jegosu' — şi e ora nouă şi un sfert. După ora zece o să ciordim tot ce-i de prisos la bordul navei şi-o să debarcăm pe una din simpaticele insule ale Oceanului Indian.

— Băieţi, îmi pare rău că toate eforturile v-au fost zadarnice — spuse Puştiu'.

— Aş, nu-i căzu' să te scuzi — gâjâi Patterson cel răguşit; — de-amoru' artei, şi tot a meritat să facem plimbarea asta.

— Şi-acum, vă rog să coborâţi o barcă de la bord. Debarcaţi-mă — urmă Puştiu' şi, văzând uluiala de pe chipurile celorlalţi, adăugă: eu unul am de gând să dau de urma fratelui meu. Poate chiar e bolnav şi zace undeva ca vai de el.

— Ce tâmpenie — spuse cu glas şuierător grăsanul. Frate-tău a mierlit-o demult. Şi-apoi, cum ai de gând să înaintezi de unul singur în interiorul Birmaniei?

— Peste o jumătate de ceas toate vasele britanice de război şi toate avioanele din zona Oceanului Indian vor porni pe urmele noastre. Poate că Amiralitatea engleză a transmis şi francezilor un mesaj confidenţial, aşa că bucură-te dac-o s-ajungem întregi până-n Insulele Andaman — zise Fred.

— Nu mă poate-mpiedica nimeni să-mi caut fratele. Tot mai bine-ar fi să mă coborâţi într-o barcă, decât să mă obligaţi să mă arunc în apă.

— Noi n-am vrut decât să-ţi dăm un sfat prietenesc — interveni Cocoşatu'. Dar dacă vrei să pleci, n-ai decât.

— Plec şi eu — spuse Rugină liniştit — şi dacă vom fi doi, nu ne va paşte primejdia monotoniei.

— Vom fi trei — zise Dom' Doctor — ce mama dracului, totuna-i unde debarci, când ştii că oricum, te-aşteaptă ştreangul. Haideţi, băieţi! Coborâţi barca la apă.

Peste zece minute, trei oameni se legănau într-o barcă pe undele gălbui, mâloase, înţesate de crocodili ale fluviului Irrawaddy. Cât despre „Radzeer" acesta trosnea din toate încheieturile, pus la grea încercare de cazanul supraalimentat şi îşi continua goana, lăsând în urmă o trombă groasă de fum, spre destinaţia ce părea atât de apropiată şi totuşi intangibilă, unde Irrawaddy îşi adună într-o uriaşă bulboană aluviunile cărate de hăt departe şi se varsă în ocean. Era ora zece fără un sfert. Măciucă scoase capul din cabina radio-telegrafistului:

— N-o să ne fie deloc moale dac-o să ne târâm multă vreme cu viteza melcului.

— Ai înnebunit? se oţărî Fred. De când există oceanul planetar, n-a mai mers vreo navă de război cu viteza asta. În orice moment putem

sări în aer.

— Mie mi-e totuna — răspunse Măciucă flegmatic şi gogoloiul de chewing-gum pe care-l scuipă din cabină poposi drept pe decoraţia Victoria Cross de pe uniforma lui Fred: nu te-am deranjat deoarece am interceptat ordinul transmis de patruzeci şi două de staţii, ca „Radzeer" să fie imediat torpilat, bombardat sau nimicit de aviaţie, dacă nu se predă de la prima somaţie.

— Las c-ajungem noi la ocean!

— Crezi? Se-nveseli Măciucă. Tocmai aveam îndoieli serioase în sensul ăsta, fiindcă gurile fluviului sunt păzite de două canoniere. O să ne fie destul de greu să le rugăm să se dea un pic la o parte din calea noastră.

Fred Jegosu' scoase un trabuc, îi muşcă tacticos capătul şi strigă în tubul acustic:

— Stop!

Apoi, întorcându-se către camarazii care se adunaseră în jurul lui curioşi, spuse:

— Domnilor! Manevra militară a luat sfârşit! Suntem pierduţi.

Crucişătorul atât de greu încercat încetini gâfâind istovit. Fred strigă în tubul acustic:

— Opriţi maşinile! Puteţi aprinde câte-o ţigară.

Ploua cu găleata. Vremea urâtă lua pentru a doua oară partea călătorilor de la bordul „Bamoral-ului" cel cu un destin atât de ciudat. Dom' Doctor, Rugină şi Puştiu' ocoliseră Rangoon-ul neobservaţi tocmai datorită ploii torenţiale. Doi militari în uniformă de paradă şi un ofiţer de marină, protejaţi doar de pelerinele lor subţiri, se repeziră între tamarinii bătuţi de averse, răvăşiţi de vijelie.

Pe pieptul lui Rugină atârna o lampă puternică cu acetilenă însă aceasta abia dacă lumina perdeaua deasă de apă şi lianele rupte de vânt, care sfârtecau aerul aidoma unor curele de transmisie. Nu era o furtună din cale-afară de puternică, ci doar cartea de vizită a musonului de nord-est, ce anunţa începutul anotimpului ploios.

Erau de-acum aproape de Mandalay şi se părea că vor putea trece pe lângă docuri spre a-şi pierde urma în junglă. La adăpostul furtunii, când Rugină se opri.

— Fiţi puţin atenţi la ce vă spun. Continuăm jocul în care ara intrat. N-avem mare lucru de pierdut. Traversaţi docurile şi aşteptaţi-mă în partea cealaltă a oraşului, pe cărarea care duce spre junglă.

— Ce-ai de gând? îl întrebă Dom' Doctor.

— O să-l rog pe general să-mi dea cai şi călăuze.

— Bine. Dar şi ei au recepţionat apelul ăla telegrafic.

— Pe asta mă şi bazez. Un apel Morse nu se-ntinde la poveşti. Or exact asta o să fac eu. Plecaţi.

— Rugină! strigă Puştiu' agăţându-se de braţul lui. Nu vreau să faci

asta!

— Taci din gură! Mucosule!

— Nu mai face pe bădăranul cu mine! Contele mi-a spus că-mi cunoşti secretul! Din cauza asta ai riscat atâta! Din cavalerism! Ce prostie! Ca să ocroteşti o femeie.

Rugină se aplecă şi-i şopti la ureche:

— Nu numai din cauza asta Puştiule, să ştii. În caz c-o să zăbovesc mai multă vreme-n garnizoană. Nu din cauza asta, ci fiindcă…

Lăsă fraza neterminată şi dispăru cu iuţeala fulgerului printre arborii care ascundeau privirii garnizoana, punând punct acestei dispute. Puştiu' vru să alerge după el, însă Dom' Doctor îl înşfacă de-o mână şi-l târî cu el. Se furişară de-a lungul digului, ocolind toate felinarele, şi curând se aflau în dreptul cărării unde urma să aibă loc întâlnirea.

Dinspre fortăreaţă nu se auzea decât răpăitul stropilor grei. Rugină nu se arătă. Trecură câteva sferturi de ceas chinuitoare, timp în care Puştiu' îşi muşcă buzele până-i dădu sângele, iar Domn' Doctor se-nvârti de colo-colo nervos, însă nu zăriră nimic, nimic, decât întunericul beznă în care din cer se prăvăleau munţi de apă şi un papagal speriat ce sfâşie liniştea ţipând cu un glas aproape omenesc.

— L-au prins. Spuse Puştiu' şi vocea i se frânse.

— Ia spune-mi — întrebă Dom' Doctor făcând pe indiferentul — chiar tu eşti femeie?

— Da. Sunt sora lui Tom Leven.

Lângă ei răsună în noapte un glas:

— Haideţi odată! Ce dracu' faceţi? Acum chiar că putem porni la drum.

— Rugină! strigă Puştiu' sărindu-i de gât şi, pentru prima oară de la începutul acestei lungi aventuri, începu să bâzâie ca o adevărată femeie.

— Mersi, bombăni Dom' Doctor — nu duceam lipsă de umezeală prin părţile astea. Ce veşti ai de la garnizoană?

— Priviţi aici — răspunse Rugină arătând spre poteca pe care se apropiau cinci soldaţi birmanezi. Câţiva catâri de povară şi trei cai înşeuaţi.

Rugină se înfăţişase dinaintea generalului cu un aer hotărât.

— Domnule general, aţi auzit vestea cea ruşinoasă?

— Am primit multe mesaje radio în legătură cu „Radzeer". Luaţi loc, domnule căpitan. Am aflat, nu fără uimire, că nava e dată-n urmărire.

Rugină răsuflă uşurat. Prin urmare, întocmai după cum sperase el, rolul falşilor ofiţeri de stat-major nu fusese dezvăluit lumii întregi. Era suficient motiv de ruşine faptul că într-un răstimp atât de scurt, „Radzeer" era al doilea crucişător din flota britanică dispărut fără

urmă.

— S-a întâmplat ceva ruşinos şi umilitor. La bordul lui „Radzeer” a izbucnit revolta. Am fost debarcat împreună cu doi dintre ofiţeri mei de încredere. Aş dori să pornesc imediat în căutarea contelui, dacă mi-aţi pune la dispoziţie, mie şi celor doi oameni ai mei, o caravană cât de mică.

— Cu dragă inimă, domnule căpitan, însă mai întâi ar trebui să vă trageţi un pic sufletul.

— Nu, nu. Dacă s-a putut întâmpla una ca asta, am toate motivele să fiu îngrijorat. Se pare că cineva urmăreşte destrămarea colaborării militare anglo-franceze, recurgând la instigări şi urzeli de tot felul. Trebuie să-l pun în gardă pe conte şi vreau să fiu lângă el.

Escorta locală habar n-avea ce se petrece în cercurile militare înalte şi de unde a răsărit pe cărare „înaltul oaspete” plecat la drum de dimineaţă, în compania unui ofiţer de marină! De unde să ştie ei ce chestiuni secrete pun la cale domnii ofiţeri? Ei executau ordinul şi mărşăluiau încotro li se ordonase.

— Zic s-o iei înaintea noastră cu vreo jumătate de milă — îi spuse Rugină lui Dom’ Doctor când ajunseră pe drumul elefanţilor, ce înainta spre nord. Nu trebuie să dăm ochii cu contele.

Dom’ Doctor dădu pinteni calului şi se depărtă în galop. Înaintau la trap săltat şi până-n zori străbătură o distanţă destul de mare, având în tot acest timp vânt din spate. Furtuna se domoli la revărsatul zorilor. Din cernoziomul umed, cu miros de pivniţă, se înălţau vălătuci de aburi înăbuşitori. Încă din timpul nopţii o cotiseră spre răsărit, îndepărtându-se de valea lui Irrawaddy pentru a ajunge în ţinutul mlaştinilor.

Puştiu’ rezista foarte bine rigorilor călătoriei. Era o fată viguroasă, călită şi obişnuită cu drumurile lungi. Călăriră cinci ore, făcând un singur popas de-o jumătate de ceas, era aproape de ora amiezii şi, deşi umbra domnea pretutindeni în jungla cu arbori înalţi ca nişte bastioane, totul era învăluit într-o pâclă sufocantă. Caii dădeau semne de oboseală, aveau picioarele însângerate de lipitorile care mişunau în tot locul şi se afundau până la chişiţă în solul mocirlos al junglei.

Dom’ Doctor se-ntoarse în galop din permanenta lui avangardă:

— Staţi pe loc!

Caii şi catârii sloboziţi de povara lor îşi plecară capetele până la pământ sleiţi de puteri. Dom’ Doctor o luă înainte, iar Puştiu’ şi Rugină îl urmară îndeaproape. Simţeau că trebuia să se fi întâmplat ceva deosebit. Dom’ Doctor se opri la o cotitură. În drum zăcea o pălărie colonială făcută ferfeniţă. Ceva mai încolo zăriră câţiva bumbi şi o beretă de marinar, în dreptul unei găuri ce se deschidea în hăţişul aparent de nepătruns. Aici pământul era scurmat.

— Ei?

— Hm. Făcu Rugină. Aş băga mâna-n foc că bereta asta a aparţinut fie căpitanului, fie contelui. Făcea parte din vestimentaţia lor.

— Aici s-a dat o luptă. Au fost atacaţi. Nu ne putem da seama dacă s-a lăsat cu vărsare de sânge sau nu, pentru că pământul ăsta-l absoarbe imediat.

— Cred c-o să ne strecurăm în desişul ăsta — hotărî Rugină — iar Puştiu' o să se-ntoarcă la soldaţi şi-o să le spună să pregătească popasul şi, dacă nu ne-ntoarcem până într-o oră, unul dintre soldaţi împreună cu tine, Puştiule, să se-ntoarcă după întăriri, iar ceilalţi să ne urmeze. Lasă gălăgia, aici eu comand! Stânga-mprejur! Roiu'!

Puştiu' mai vru să spună ceva, însă plecă fără un cuvânt.

Rugină şi Dom' Doctor se lăsară pe burtă şi începură să se târască în tunelul cu diametrul de-o jumătate de metru care se căsca în desiş. Îşi dădură seama că-i intrarea într-o ascunzătoare bine camuflată, După un minut de înaintare târâş-grăpiş se putură ridica în picioare şi-şi continuară drumul pe-o potecă obişnuită. La un moment dat părăsiră poteca şi se ascunseră degrabă în spatele unei moviliţe. La câteva sute de metri mai încolo se-ntindea o tabără ce părea să reunească un număr mare de combatanţi. Nu cumva i-au ucis pe militarii englezi? Hm. N-ar strica să-şi vadă de drum înainte de-a fi şi ei lichidaţi.

— Totuşi — spuse Rugină — nu-i putem lăsa pe semenii noştri să moară ca nişte câini. Hai să aruncăm o privire.

În partea dreaptă, în marginea taberei, se înălţa o clădire din lut. Pe prag stătea ghemuit un soldat.

— Ia uită-te ce armă are, murmură Rugină. Winchester. Sunt înarmaţi ca lumea băştinaşii ăştia. Fii atent: rămâi să mă acoperi. O să înaintez, să mă uit mai de-aproape la coliba aia. Din spate nu-i păzită. Şi-apoi, tipii se simt în siguranţă.

Se târî peste movilă la adăpostul unui tufiş. Apoi se târî încă vreo sută de metri la stânga. Nu se zărea nimeni. Se îndreptă de şale cu gând să se ascundă în spatele unui copac.

O lovitură năprasnică în moalele capului îl trimise în lumea viselor. Când îşi veni în fire, Rugină zăcea legat fedeleş pe duşumeaua de lut din colibă. Zări doi bărbaţi stând faţă-n faţă la o masă. Pe masă ardea o lampă de carbid. De undeva de departe se auziră două bubuituri înfundate, două explozii una după alta. Capul îl durea îngrozitor. Încet-încet începu să desluşească chipurile celor doi bărbaţi de la masă. Pe unul din ei îl recunoscu imediat: era căpitanul Bradford. Celălalt era un tip ca la vreo cincizeci de ani, înalt, lat în umeri, cu o figură inteligentă. Părea un pic excentric. Purta pantaloni bufanţi şi cizme negre şi o jiletcă închisă la culoare, şi era încins cu două revolvere Colt uriaşe. Pe cap avea o pălărie bombată, cu boruri largi şi curea petrecută pe sub bărbie.

Oare a nimerit în tabăra lui Kvang? Pare-se că şi căpitanul a căzut

prizonier. Bradford observă că Rugină a deschis ochii. Se apropie de el şi-l salută batjocoritor:

— Salut, tinere! Un proverb chinez spune că până şi cele mai îndepărtate râuri se întâlnesc până la urmă, în mare. Mă bucur să te revăd.

— Onoarea e de partea mea. Ce mai faceţi? Îl întrebă Rugină.

— E bine că nu ţi-ai pierdut buna dispoziţie. Curând o să ai nevoie de un pic de optimism. Mâine vei fi spânzurat.

— Înseamnă că totuşi, a avui dreptate învăţătorul meu. De mic mi-a tot spus că am toate şansele să sfârşesc în acest mod. Nu pricep însă de ce mai aşteptaţi ziua de mâine? Numai vineri aveţi program de spânzurătoare?

— N-ar fi exclus, amice, să fii spânzurat tocmai la Londra — interveni bărbatul în negru — dacă englezii ţin morţiş să-l spânzure ei pe hoţul de crucişătoare; poate încheiem un târg eu ei.

— Ştii ce. Morrison, eu zic să nu ne tocmim cu ăia, pe capul acestui găinar; să-l spânzurăm şi gata — propuse Bradford.

Morrison! Morrison Snyder! Lui Rugină începeau să i se limpezească lucrurile. Aşadar, ăsta-i mercenarul năimit de japonezi!

— Las' pe mine, Bradford. Nu m-ar mira să aflu că individul ăsta, care a făcut de ruşine ditamai imperiul Britanic, valorează măcar cât contele.

Amândoi întoarseră capul spre dreapta. Rugină, care în urma loviturii primite, nu-şi mai mişcase capul, privi şi el fără să vrea. Într-acolo. La câţiva paşi de el, cu spatele la perete, contele de Southessex zăcea legat burduf, cu veşmintele ferfeniţă pe el. Cu un bandaj jegos, însângerat, pe frunte.

— De ce staţi atât de incomod, Excelenţă? îl întrebă Rugină.

— Cred că a avut loc o trădare — răspunse contele schiţând un surâs chinuit. Dar dumneata ce cauţi aici? Vă ştiam în drum spre Oceanul Indian.

— Mucles! se răsti Snyder — prizonierii n-au voie să trăncănească.

— Nişte ticăloşi ca voi mă pot ucide, în cel mai bun caz, dar nu-mi pot porunci mie, ripostă contele cu răceală.

— Ţine-ţi botu, să nu-ţi pară rău! urlă Snyder.

— Dumneata şi aşa te-ai compromis, împrietenindu-te peste măsură cu pleava de teapa ăstuia şi-a fârtaţilor lui. Şi prea i-ai luat în braţe! Spuse Bradford pe un ton acuzator.

— Ai dreptate — răspunse contele. Nu contest faptul că iscusinţa lor m-a impresionat în repetate rânduri şi bine-nţeles că-i preţuiesc în mai mare măsură pe năpăstuiţii din porturile lumii, chiar dacă au apucat-o pe căi greşite în viaţă, decât pe-un căpitan englez de stat-major care-şi vinde patria.

— Vă dau cuvântul meu — spuse Rugină privindu-se pe sine — că

ar trebui să-mi fie ruşine de uniforma asta.

De data asta lui Bradford nu-i mai sări ţandăra; pe chip i se aşternu un zâmbet straniu; apucă un scaun, îl aşeză în faţa celor doi prizonieri şi încălecă pe el, rezemându-şi coatele de spătar.

— Uite, dragă conte, ca să-ţi fie clară situaţia şi ca să te-nvăţ să mă respecţi, o să-ţi ofer câteva date referitoare la persoana mea. Nu sunt ofiţer de stat-major. Asta, în ciuda faptului că de optsprezece ani sunt în armata britanica. La vremea aceea a absolvit şcoala militară un tânăr ofiţer pe nume Bradford. Era orfan de ambii părinţi, n-avea nicio rudă în viaţă. După absolvire a fost repartizat pentru un stagiu de şase ani în India. În drum spre unitate, tânărul a dispărut şi la Buhara m-am prezentat eu în locul lui. Pricepi? Avusese asupra lui actele, diploma de studii, repartiţia şi toate astea mi le-am însuşit eu. Pe vremuri îmi satisfăcusem şi eu stagiul militar, eram rezervist. Ca inginer şi agent secret, mă mai pricepeam şi la probleme de stat-major. Din fericire, cei mai mulţi dintre foştii colegi de şcoală ai lui Bradford au pierit în războiul mondial. Şi-apoi, numele de Bradford e cât se poate de comun, aşa că, după efectuarea stagiului indian, deşi mi-aş fi putut pierde urma, am riscat şi mi-am făcut din nou apariţia la Londra. Mă cunoşteau de-acum mai mulţi ofiţeri care fuseseră-n India şi nu mă ameninţa decât primejdia ca vreunul dintre foştii colegi ai lui Bradford să-şi dea seama că joc tocmai rolul celui dispărut, pe care-l cunoscuse el. Spre norocul meu, asta nu s-a întâmplat şi astfel am putut stabili un record mondial în materie de spionaj: ca ofiţer al statului-major, am avut contacte nemijlocite cu Morrison Snyder, împreună cu care lucrez de mult, plătit de japonezi.

— Mersi frumos — zise contele — reprezintă o mare uşurare pentru mine conştiinţa faptului că totuşi, nu un ofiţer britanic a fost cel ce şi-a trădat ţara. Şi la urma urmei, dacă tot ai fost sincer cu mine, spune-mi, ce-ai urmărit cu acest atac mişelesc? Să-mi plăteşti o poliţă? Mă urăşti pe mine personal?

— Nu pot spune că am avut motive de acest gen. Deocamdată trimisul nostru poartă tratative eu Kvang în favoarea japonezilor şi nu am vrea să ne încurcaţi iţele.

— Pe urmă — interveni Snyder — nădăjduim că imperiul Britanic o să preţăluiască viaţa unui conte la valoarea vieţii unui spion. Unul dintre oamenii mei, Evans, zace de doi ani într-o închisoare militară. A încasat cin'şpe ani de pârnaie. Dacă ne dăm mâna cu Kvang şi o să facem împreună trafic de arme în Birmania, o să propunem răscumpărarea dumitale şi a hoţului de crucişătoare la schimb cu Evans. Până atunci o să rămâneţi prizonierii noştri.

— Armele vor sosi aici peste două săptămâni — zise contele — până atunci absenţa mea o să-nceapă să ridice semne de întrebare şi va fi organizată o expediţie militară.

— În această privinţă, am avut îndrăzneala să vă induc în eroare — rânji Bradford — transportul de arme se şi află la hotar şi peste două zile vom purcede la cucerirea provinciei voastre.

Contele trase adânc aer în piept şi îşi încordă legăturile în furia-i neputincioasă. Prin urmare, totul era în zadar.

— Degeaba te foieşti atâta — râse Bradford batjocoritor. N-aveţi nicio şansă. Escorta acestui ticălos roşcovan s-a găsit să poposească-n mijlocul drumului. Credeaţi c-or să plece după ajutoare? Aţi auzit cele două explozii de adineauri? Am aruncat două grenade-n mijlocul lor. Pe locul unde erau corturile n-a mai rămas decât un mic crater. Şi nimeni…

Ajuns în acest punct al frazei, căpitanul îşi luă dintr-o dată zborul. Descrise un arc în aer şi se izbi de uşă, smulgând-o din ţâţâni. Făcu o tumbă peste capul santinelei şi se prăbuşi leşinat în glod.

Stând în capul oaselor lângă perete. Rugină îşi dusese genunchii la gură şi apoi lovise cu toată puterea scaunul pe care şedea, cu faţa la ei, Bradford. Acesta primea acum primele îngrijiri medicale. Snyder se apropie de Rugină:

— N-am obiceiul să-i biciuiesc pe albi. Însă trebuie să pricepi că-s nevoit să-ţi dau o pedeapsă exemplară. Timp de trei zile n-o să capeţi nici mâncare, nici apă. Good bye! Spuse el şi plecă.

Privarea de apă, eu deosebire, este o pedeapsă cumplită la tropice. Lui Rugină însă nu de asta-i ardea acum. Ce-i pasă lui de propria-i soartă? Din spusele lui Bradford reieşea că Puştiu' murise. Fusese în locul ales pentru popas, unde explodaseră cele două grenade. Începu să se zvârcolească, aşa, legat cum era, pierzându-şi orice urmă de stăpânire de sine, calmul suveran de altădată; îi venea să-şi facă ţeasta zob de peretele colibei.

— Linişteşte-te, prietene — zise contele — cu asta nu faci decât să-ţi deteriorezi situaţia.

— Nu-mi pasă mie de viaţa mea.

— Totuşi, păstrează-ţi cumpătul; spre binele Angliei, dacă nu pentru altceva. Se pregăteşte aici o capcană foarte mârşavă şi dacă le ies socotelile, or să ne moară prea mulţi compatrioţi de treabă. Doamne, de-aş putea răzbi până la Kvang.

— Există speranţe, Excelenţă — zise Rugină încercând să-şi recapete calmul — ne-am aventurat doi oameni în preajma taberei şi nu m-au prins decât pe mine. Prietenul meu e un băiat dibaci, nu se pripeşte niciodată, poate izbuteşte el să facă ceva. Probabil că aşteaptă căderea serii şi-o să încerce atunci să ne elibereze cumva.

— Cu asta o să aducă mari servicii Angliei. În el să ne punem dar nădejdea. Oricum n-avem vreo altă speranţă.

În această clipă uşa se dădu în lături şi câţiva băştinaşi îl trântiră în colibă pe Dom' Doctor, cu capul înfăşurat într-un bandaj însângerat.

La Amiralitate ceaţa se risipi şi ochii oamenilor străluciră de bucurie în clipa când. În sfârşit, fu recepţionat comunicatul care dezvăluia faptul că „Radzeer” se scufundase pe timp de furtună, iar „Balmoral”, însuşindu-şi acest nume, pornise de la Mandalay spre ocean. Două canoniero blocară îndată gurile fluviului Irrawaddy. O escadrilă de avioane de vânătoare se înălţă de la sol şi în acest moment începu să plouă.

Totuşi, crucişătorul ori putea să zboare, ori se transformase-n submarin, ori era pilotat de niscai magicieni. Cele două canoniere au aşteptat sârguincioase la vărsarea fluviului până la ora unsprezece, după care una din ele a pornit spre Rangoon. Nicăieri nimic. „Radzeer” plecase din Mandalny şi căpităinia portului Rangoon susţinea că nava o luase în aval. Nu era însă de găsit nicăieri între Rangoon şi Ocean. Fluviul nici nu era aşa de adânc încât să se poată crede că s-ar fi scufundat. Un bătrân comandant transmisionist îşi smulgea de ciudă barba. La ora douăsprezece „Radzeer” emitea de undeva din nordul Golfului Bengal şi cerea ajutor, transmiţând cu exactitate coordonatele, raportând că în urma furtunii a avut loc o prăbuşire de mal, că nava a eşuat lângă ţărm şi e pe cale să se scufunde. SOS, SOS. Cum naiba o fi ajuns „Radzeer” de pe fluviu pe apele Oceanului? Opt crucişătoare se năpustiră în direcţia indicată de radiogramă şi, parcă zărindu-le cum se apropie, „Radzeer” continua să le precizeze locul unde avusese loc alunecarea malului.

Crucişătoarele ajunseră la faţa locului, echipajele văzură cu ochii lor alunecarea de teren de dată recentă, însă pe „Radzeer” ia-l de unde nu-i. Paznicul farului le aduse la cunoştinţă faptul că pe-acolo nu trecuse nicio navă de război. Peste un ceas, „Radzeer” emise din dreptul satului de pescari Ruyel, situat doi kilometri mai la nord, arătând de data asta că se scufundă după ce a fost târât până aici de curenţi; în plus, înştiinţa autorităţile că a izbucnit un incendiu la un depozit de pe mal lovit de un trăsnet. Depozitul încă ardea când crucişătoarele au ajuns acolo. Nici urmă de „Radzeer”. Sătenii luptau din răsputeri cu focul şi jurară in corpore că de săptămâni de zile nu mai trecuse un vapor pe-acolo,

Comandantul flotilei urmăritoare hotărî să-şi ceară ieşirea la pensie la primele ore ale dimineţii. Nu exista niciun dubiu că vasul care emisese acele mesaje trecuse pe-acolo, şi, ca dovadă, semnalase surparea malului şi incendiul. Ba mai mult, observase până şi apropierea celorlalte crucişătoare. Numai el nu fusese zărit de nimeni. Ditamai vasul militar!

În zorii zilei următoare o escadrilă de avioane de luptă survolă în zbor razant valea fluviului Irrawaddy. Crucişătorul, ia-l de unde nu-i. A coborât în aval de Rangoon, la gurile fluviului n-a fost interceptat de cele două vase trimise special să-i taie calea şi, cu toate astea, a

emis mai multe mesaje din Oceanul Indian, fără a fi însă zărit nicăieri.

În schimb, la ora patru după-amiază, „Radzeer” transmitea către căpitănia portului Calcutta că tocmai a fost depăşit de nava-amiral „Kingsbay” şi să i se pregătească ancorarea la dană. Peste un sfert de oră „Kingsbay” intră în rada portului Calcutta.

În seara aceleiaşi zile toate staţiile de emisie britanice transmiteau în lumea largă următoarea telegramă: „Se oferă o recompensă de douăzeci de mii de lire sterline aceluia care va semnala poziţia exactă a lui „Radzeer”! Amiralitatea! Şi noi! „Radzeer”!”

Însă nimeni nu izbuti să dea de urma navei şterpelite. Deşi de existat exista.

CAPITOLUL OPT.

Societatea se întruneşte din nou.

— Jocul continuă în stil şi mai mare decât până acum.

— Rugină are parte de-o primire cu totul surprinzătoare. Avea dreptate învăţătorul lui.

— Jocul este definitiv pierdut.

Să tot fi fost miezul nopţii. Cei trei prizonieri zăceau posomorâţi în coliba întunecoasă.

Peste noapte erau păziţi de două santinele care stăteau în faţa uşii. Dom’ Doctor şi Rugină îşi reveniseră din şocul provocat de rănile de la cap. Contele făcuse însă febră, Vorbeau cu glasul coborât.

— Voi de ce v-aţi întors? îi întrebă contele.

— Ne-am întors după Tom Leven, care a rămas undeva pe-aici, prin zonă, într-un sat de khmeri. La Mandalay ne-au servit un fals — răspunse Dom’ Doctor în locul lui Rugină, căruia îi pierise graiul de sete.

— Dar cum de-aţi nimerit la acest Snyder? întrebă contele clănţănind din dinţi.

— Am observat pe potecă urmele unei încăierări. Pe urmă, de pe movilă, am descoperit tabăra. Şi ne-am gândit că n-ar strica să ne-ngrijim oleacă de Excelenţa Voastră.

— Iată un gest cu adevărat generos. Nu reuşesc să pricep cum de v-aţi putut coborî atât de jos în viaţă, acum că am ajuns să vă cunosc mai bine.

— Asta s-a-ntâmplat, în mare măsură, din motive de ordin economic. Respectiv, vama încă n-ar fi cine ştie ce mare nenorocire pe capul nostru, da’ să ne lase să ne vedem liniştiţi de contrabandă. De pildă, eu şi Rugină n-am făcut nicicând altceva. Doar contrabandă. E drept că uneori am mai şi dat. Dar omul trebuie să se mai şi distreze, nu? În schimb, niciodată n-am ucis, n-am jefuit, n-am omorât, însă ne-a plăcut să avem cale liberă înaintea noastră.

Tăcură. Afară, în beznă, mii de broaşte orăcăiau în cor. În spatele

colibei se auzi un zgomot discret, parcă s-ar fi rostogolit nişte bulgări căzuţi de la o înălţime nu prea mare.

— Na, că acuşica ne trezim cu animalul de casă peste noi — bombăni Dom' Doctor. Văd că un furnicar s-a apucat să dea gaură în perete. Din păcate, fiara asta pute ca dracu'.

În penumbră se vedea limpede cum gaura scurmată sub perete creşte în diametru, apoi apar două mâini delicate şi, în fine, prin crăpătura săpată în solul moale al junglei se strecură în colibă o siluetă gingaşă. Pesemne că scurmase o groapă asemeni câinilor, până când ajunsese în interiorul colibei. Apoi pătrunsese în odaie şi acum se târa către prizonieri.

— Cine eşti? şopti Rugină.

Silueta firavă răspunse:

— Puştiu'! Iartă-mă că nu te-am ascultat. M-am furişat pe urmele voastre. Am văzut de la distanţă cum ţi-au dat la cap. N-am îndrăznit să mă mişc din loc. Am văzut cum l-au doborât şi pe Dom' Doctor. Aveau o strajă cocoţată-n vârful unui copac, îi vedea pe toţi cei ce treceau dincoace de movilă, fără ca el să poată fi zărit. L-am dibuit abia atunci când i-a sărit lui Dom' Doctor în spinare. Căci venisem puţin mai în faţă. Am aşteptat să se înnopteze. M-am furişat prin junglă şi m-am târât încoace din desiş. Am scurmat cu cuţitul pământul din spatele colibei.

Lui Rugină îi pierise graiul. Dacă n-ar fi fost legat cobză, l-ar fi îmbrăţişat pe Puştiu' de i-ar fi pârâit oasele. Acesta se târî grăbit de la un prizonier la altul şi le tăie legăturile.

— Nu ne rămâne decât să-ncercăm să răzbim tiptil până-n hăţiş, pe drumul pe care-a venit Miss Leven, iar din desiş să ne-ntoarcem la cărarea din junglă — luă iniţiativa contele. Nu ne despart decât vreo zece kilometri de tabăra lui Kvang. Dacă nu ni se descoperă evadarea, până-n zori ajungem acolo.

— Noi trebuie să-l găsim pe Thomas Leven.

— Of! exclamă furios contele. Anglia e mai presus. Dar n-aveţi decât să mergeţi unde vreţi. Eu unul pornesc spre Kvang. Armele vor fi trecute mâine peste Salween şi n-au voie să ajungă în Birmania.

— Şi eu sunt de părere că. Anglia e mai presus de mine, de fratele meu şi de noi toţi — spuse Puştiu' cu tristeţe în glas.

— Iată un punct de vedere corect, domnişoară — zise contele şi se furişă primul afară din colibă.

Se târâră centimetru cu centimetru până când ajunseră în desiş. Apoi, cu un ocol mare către nord, ajunseră pe cărare şi întinseră pasul. Contele avea febră. Răsufla greu şi abia se mai ţinea pe picioare. De vină nu era atât lovitura de la cap, cât accesul de malarie recidivată. Se crăpa de ziuă. De sus din tării printre coroanele arborilor seculari năpădiţi de liane şi iederă se furişau în adâncul junglei primele raze

de soare. Contele căzu pierzându-şi cunoştinţa. Îl săltară de subsuori şi-l cărară în pas alergător. Exista încă riscul să fie ajunşi din urmă, dacă evadarea se descoperea repede.

Luaţi aminte la vorbele mele — spuse contele horcăind — pe mine lăsaţi-mă aici. Aţi mai jucat odată rolul ineu. Jucaţi-l din nou. Reţineţi ce aveţi de spus. Dacă Kvang e dispus să controleze mâine vadul de la Salween şi atacă convoiul cu armament sosit din China. Va primi cincizeci de mii de lire sterline. Îi puteţi promite chiar mai mult. Va fi ales rege al acestei provincii. Plecaţi. Nu mai pot. Lăsaţi-mă aici.

— Terminaţi cu tâmpeniile astea, Excelenţă. Zise Rugină, mai bine ne jucăm de-a scăunelul.

— Ascultaţi-mă. Nu mai am putere să vorbesc mult, spuse contele aşezându-se istovit pe un buştean, e-n joc viaţa câtorva mii de englezi. Daţi-mi ascultare sau duceţi-vă dracului pentru Anglia. Totul…

— Excelenţă — interveni Dom' Doctor — degeaba-i promitem noi marea cu sarea lui Kvang, dacă Anglia tot n-o să recunoască nimic. Noi nu putem încheia acorduri, totul n-ar fi decât o escrocherie.

— Mda. Staţi puţin. Îngăimă contele şi, scoţând din buzunar o bucată de hârtie, scrise câteva rânduri în josul paginii: „*Tot ce figurează mai sus pe această coală de hârtie a fost dus la îndeplinire din ordinul meu şi în conformitate cu instrucţiunile primite de la mine. Am considerat că astfel servesc cauza patriei şi interesele ei militare majore. Contele de Southessex*."

Arborii din preajmă se prăbuşiră peste conte în timp ce în dosul tâmplelor îi răsuna dangătul asurzitor al unui clopot uriaş.

— Nu l-am datat. Murmură el gâfâind sacadat. Puneţi-i data din ziua negocierii cu Kvang. Plecaţi, băieţi. Dumnezeu să vă ajute. Pe voi şi pe Ang…

Căzu în nesimţire. Îl întinseră pe iarbă. Rugină băgă hârtia în buzunar.

— Hai, Dom' Doctor, cară-l la râu, poate apuci să-l trambalezi până-ntr-un sat de pescari. Dacă vă ia curentul la vale, până poimâine sunteţi la Mandalay. Nu-l putem lăsa singur în junglă.

— Ai dreptate — încuviinţă Dom' Doctor — şi, de-o fi să nu ne mai vedem niciodată, vă zic pa.

Dom' Doctor îl luă pe sus pe conte, iar Rugină şi Puştiu' porniră în pas alergător către miazănoapte.

— Poate reuşeşte Dom' Doctor să traverseze fluviul şi-atunci haita lui Snyder n-are ce să-i mai facă. Deci tu eşti iarăşi Southessex. Iar eu, căpitan.

— Nu ţi se pare că avem uniforma cam ponosită?

— Tot uniformă militară se cheamă că este. Nimeni nu ajunge aici ca scos din cutie. Dar astă-noapte, când am auzit că ne-au aruncat în aer corturile, am tras o sperietură grozavă din cauza ta.

Puştiu' se opri o clipă şi-l privi pe bărbat în ochi.

— Grozavă?

Rugină îi întoarse privirea şi murmură:

— Grozavă, grozavă.

Şi acolo, în inima junglei, în sfârşit, se sărutară pentru prima oară.

Apoi îşi continuară drumul spre nord. După a doua cotitură le răsări în cale, pe neaşteptate, un grup de opt oameni cu puştile în poziţie de tragere:

— Staţi!

Un chinez îndesat, cu pălărie de paie pe cap, se apropie, de ei cu un hanger lat în mână.

— Cine sunteţi şi încotro mergeţi?

— Sunt contele de Southessex şi acesta-i căpitanul Bradford; îl căutăm pe generalul Kvang.

— Urmaţi-mă! le spuse chinezul şi, după ce soldaţii măslinii îi împresurară în toată regula, porniră mai departe.

Sosiră la unul din avanposturile generalului Kvang. Rugină, care după cum am mai amintit, avea ceva experienţă ca militar, privea cu uimire ţinutul acosta mocirlos, care pe hartă era posesiune britanică însă, în realitate, era zona cea mai sălbatică şi cea mai puţin cunoscută a Birmaniei. Uimirea lui se datora faptului că barăcile paralelipipedice ridicate la intervale regulate şi căile de acces dintre ele aduceau cu garnizoanele coloniale construite pe model european. Luptătorii aliniaţi în formaţie se mişcau uniform, disciplinaţi, regulamentar, aidoma unor soldaţi bine instruiţi. Când dădeau ochii cu vreun subofiţer, îşi pocneau călcâiele goale; santinelele stăteau în posturi de observaţie bine alese şi o reţea de sârme pornea spre junglă dinspre trunchiul cojit al unui palmier. Nu puteau fi decât de telefon sau telegraf.

Amândoi fură conduşi în cea mai apropiată baracă. Mobilierul se compunea dintr-o masă cioplită grosolan şi câteva bănci. Pe masă era un telefon. Aproape de hotarul cu China nu-i greu să procuri asemenea echipamente. La masă şedea un chinez bondoc, cu mustaţa pe oală şi privirea ageră.

— Staţi jos, vă rog. Cu ce vă pot fi de folos?

— Îi întrebă chinezul într-o engleză impecabilă.

— Ne-am anunţat mai devreme în audienţă la general, suntem contele de Southessex şi căpitanul Bradford.

— Generalul — răspunse chinezul rostind cu evlavie acest cuvânt — se află la baza lui principală, cam la jumătate de oră de-aici. Îl chem îndată.

Puse mâna pe telefon. Rugină privi pe fereastră. Copacii începeau să se rărească, jungla părea să se termine aici. Prin rărişul din apropiere se zăreau crestele înalte, înzăpezite ale Munţilor Luang, a căror

trecătoare îngustă se afla în imediata apropiere a taberei. Aici pare să fie şi postul de grăniceri, îşi zise Rugină. Fluviul Irrawaddy cu undele lui înspumate se avânta la vale în sens opus în albia-i lată, tivită pe ambele maluri de verdele junglei.

În timp ce Rugină observa toate aceste detalii topografice, chinezul turui în telefon în limba lui ciudată, aducând cu un ciripit de pasăre, după care puse telefonul în furcă şi se-ntoarse către ei cu un surâs curtenitor.

— Domnul general e-n drum spre dumneavoastră, pentru negocieri, domnule conte. Fiţi amabil şi treceţi în biroul comandantului.

— Şi eu? întrebă Rugină.

— Pe dumneavoastră, la ordinul domnului general, o să vă spânzurăm chiar azi.

— Cum vine asta, rogu-vă frumos? întrebă Rugină. Scuzaţi-mă, da' mi s-a părut, sau chiar am auzit că mă veţi spânzura?

Chinezul dădu din cap cu complezenţă, surâzător:

— Aţi auzit bine. Pardon. Şi, întorcându-se către soldaţi le ordonă: Legaţi-l, ticăloşilor, pe onorabilul nostru, domn căpitan.

Rugină nu opuse rezistenţă. Opt puşti aveau ţeava îndreptată spre el. Puştiu' încremeni cu gura căscată.

— Domnule chinezoi, nu vreţi să-mi spuneţi şi mie de ce ţine domnul general morţiş la această idee originală? întrebă Rugină.

— Domnul căpitan îmi este tovarăş de arme — strigă Puştiu' — şi mă opun categoric.

— Onorabilă Excelenţă! Orice vorbă-i de prisos acum. Oricum, nu stă-n puterea mea să revoc ordinele şefului. Generalul doreşte ca distinsul domn să fie atârnat în ştreang la sosirea lui, fiindcă abia aşteaptă să vadă această privelişte.

— Excelenţă! Apucă să mai strige Rugină către Puştiu'. Gândiţi-vă la obligaţiile care vă revin şi fiţi tare. Chiar dacă pe mine or să mă spânzure, dumneavoastră trebuie să discutaţi neapărat cu generalul.

Nu-şi termină vorba, căci soldaţii îl luară pe sus şi-l scoaseră din baracă.

— Vă rog să-mi faceţi imediat legătura cu domnul general — strigă fata. E o greşeală la mijloc.

— Ar fi de prisos şi n-am primit indicaţii în acest sens. Peste o jumătate de ceas domnul general va fi, oricum, aici. Fiţi amabil şi intraţi în biroul comandantului, pe uşa din dreapta.

Fata intră cu paşi împleticiţi şi se prăbuşi pe un scaun de trestie. Era cu nervii la pământ. Tremura toată şi simţea c-o să leşine.

— Băi, da' urâţi mai sunteţi — le spuse Rugină soldaţilor care-l escortau.

Băştinaşii ascultau nedumeriţi vorbele rostite de străin într-o limbă necunoscută. Credeau că-şi spune rugăciunea de pe urmă. Se opriră

sub un copac şi în câteva secunde îi trecură şireangul pe după gât.

— Ei! izbucni Rugină. Ce mai e şi cu porcăria asta?! Cum rămâne cu jumătatea aia de ceas?! Vreţi să-l duceţi de nas pe-un biet străin? A avut, totuşi, dreptate învăţătorul meu.

Soldaţii aruncară capătul funiei în sus, trecând-o pe după o creangă groasă, dar nu începură să tragă de ea. Rămaseră cu armele îndreptate spre el şi-l lăsară să stea în picioare, cu şireangul de gât.

— Lua-l-ar dracii pe şeful vostru — îi sudui Rugină. Bandă de tâlhari şi hingheri netrebnici!

Şi timpul trecu încet-încet, Rugină îşi dădea seama că trebuie să plătească el cu capul trădarea lui Bradford, pe bună dreptate pedepsită de Kvang.

Deodată răsună o trâmbiţă. În câteva clipe toţi soldaţii din tabără se aliniară în formaţie pentru a da onorul unui grup de călăreţi care descălecară în fruntea lor se afla un bărbat vânjos, cu chimonou verde şi pălărie de paie, pe care-l privea toată suflarea din tabără în poziţie de drepţi.

Acesta era Kvang. Îndată păşi spre spânzurătoarea improvizată şi ridică un braţ. „Adio, lume” — fu ultimul gând al lui Rugină. Maxilarul îi fu smucit cu brutalitate, funia se încordă în jurul grumazului.

Mâna lui Kvang descrise brusc un semicerc în aer, ca atunci când dirijorul face semn orchestrei să se oprească, şi funia se destinse. Rugina se trânti în genunchi. Se auzi un ţipăt ascuţit. Puştiu’ ieşi din baracă şi se repezi glonţ spre Kvang. Acesta se-ntoarse pe călcâie şi o privi pe fată în ochi. O clipă se priviră unul pe celălalt şi apoi fata sări plângând de gâtul lui:

— O, Tom! Scumpul meu Tom! Kvang era un alb, îl chema Thomas Leven şi evadase din Legiunea Străină în urmă cu un an şi jumătate.

Soldaţilor nu le venea să-şi creadă ochilor văzând că generalul îl strânge în braţe şi-l sărută pe colonelul britanic. Cine ştie cât ar mai fi ţinut bucuria revederii, dacă nu s-ar fi auzit un glas răguşit strigând mustrător:

— Dar cu mine cum rămâne?

Era Rugină, care nu apucase să se ridice după ce căzuse în genunchi, cu funia de gât.

Şedeau de vorbă în biroul comandantului.

— Dacă nu-mi dădeam seama în ultima clipă că nu eşti Bradford — spuse Kvang, respectiv Tom Leven — se-ntâmpla un lucru regretabil. Te rog, nu fi supărat pe mine.

— Aa, nu face nimic. Să zicem că n-a fost decât o indispoziţie trecătoare. Prin ce minune te-ai transformat, însă, în Kvang?

— Dragă prietene — răspunse Leven zâmbind — ţara asta misterioasă nu-i bântuită de cine ştie ce ofiţer sau aventurier

european. Camaradul meu a murit, însă eu m-am însănătoşit. Între, timp m-am convins de dragostea cu care m-au înconjurat localnicii. M-am retras împreună cu ei spre nord. Şi fiindcă s-au arătat aşa de omenoşi cu nune. M-am gândit să fac şi eu un pic de instrucţie militară cu ei. Sunt un popor războinic, aşa că le-am făcut un mare serviciu iniţiindu-i în tainele artei militare. După câtva timp ni s-au mai alăturat câteva triburi şi uite-aşa am pus pe picioare o armată independentă, cu care apăr triburile paşnice de bandele de tâlhari şi răufăcători. Suntem răsplătiţi pentru activitatea noastră eu cauciuc şi fildeş. Cu această recompensă, după cum vedeţi, am reuşit să cumpărăm şi un pic de echipament modern, armament. Cabluri de comunicaţie, telefoane.

Îşi mângâie drăgăstos sora, apoi ascultă scurta relatare a lui Rugină privitoare la prizonieratul lor, la situaţia contelui, la Bradford şi la transportul de armament care urma să sosească la hotar în cursul nopţii.

— Ştiam de el — spuse Kvang îngândurat — şi am încercat să-l duc cu vorba pe emisarul lui Snyder, tocmai pentru a-i atrage convoiul prin părţile noastre. Întâi şi-ntâi o să-i izolez pe mercenarii americani, iar apoi o să dau atacul hotărâtor asupra convoiului şi-o să nimicesc toată muniţia pe care vor s-o aducă-n ţară. Pentru treaba asta n-am nevoie să fiu rege, dar nici alt stăpân nu ne trebuie. Spuneţi-i contelui că pot menţine şi singur ordinea în această regiune. Îţi mulţumesc, prietene, pentru tot ce-ai făcut pentru surioara mea şi pentru mine. Cele două schiţe care lipsesc sunt, într-adevăr, la mine. Le-am luat atunci din locuinţa Helenei Aldington. Am ştiut eu că Bradford e nemernicul, însă n-aveam nicio dovadă. Ei, invenţia o s-o valorifice soră-mea şi pentru serviciile voastre extraordinare veţi fi răsplătiţi cu toţii.

— Dacă o mai fi în viaţă careva dintre membrii societăţii noastre pe acţiuni — spuse Rugină cu îngrijorare în glas. Mă tem că vasul a şi fost capturat de multişor.

În această clipă intră un chinez mânjit cu glod, care după ce descălecase de pe cal se repezise cu sufletul la gură spre biroul comandantului. Raportă ceva în graiul lui natal şi Leven îl apucă neliniştit de umăr.

— Ce s-a-ntâmplat? îl întrebă Puştiu'.

— Pacoste mare — răspunse Leven. Digul de pe Irrawaddy, situat la douăzeci de kilometri în amonte, a fost aruncat în aer. Puhoaiele dezlănţuite năvălesc în aceste clipe spre noi.

— Şi ce înseamnă asta? întrebă Rugină.

— Că de data asta e groasă. Apele au inundat valea, aşa că soldaţii mei au fost nevoiţi să se retragă şi mai spre nord, pe înălţimi, iar între noi şi armata noastră a apărut un lac cu o suprafaţă de câţiva

kilometri pătraţi. Am rămas izolaţi în această tabără mică, suntem doar vreo sută cincizeci de oameni şi soldaţii mei n-au cum răzbi până la noi. Aici e mâna lui Snyder. Mi-a izolat oamenii de trecătoare şi acum vrea să năvălească peste noi cu efective superioare numeric. Hei! G'Lisu! Sună alarma!

Imediat răsună o trâmbiţă.

— Ce ne rămâne de făcut? întrebă fata.

— În primul rând o să luăm nişte măsuri de apărare, să nu ne ia prin surprindere atacul hoardelor lui Snyder. A intuit, cred, că negociez cu el doar de formă. După ce-i vom respinge, vom apăra trecătoarea până la ultimul. Mă tem că şansele noastre sunt infime.

Se înserase. Peste junglă se pogorâse liniştea binecuvântată şi în depărtare, pe malul fluviului Irrawaddy, scăldaţi de razele lunii, foşgăiau crocodilii puzderie. O parte dintre soldaţi ocupaseră trecătoarea, iar ceilalţi improvizau în jurul taberei o baricadă din saci de nisip scânduri şi bolovani. Trecură două-trei ceasuri de aşteptare încordată. Apoi, pe cărarea dinspre sud se ivi un curier birmanez.

— Domnule general! începu el afişând un respect deosebit. Stăpânul meu, generalul înveşmântat în negru, îţi cere răspunsul, deoarece, din câte ne-au spus iscoadele noastre, au trecut graniţa Birmaniei primii catâri ai convoiului care aduce armamentul.

— Spune-i lui Snyder că oamenii mei aşteaptă transportul în trecătoare şi-l vor nimici — răspunse Leven.

— Atunci, ne vom bate, stăpâne.

— Ne vom bate, Hu-vei. Întoarce-te la stăpânul tău.

Solul plecă. Unul dintre observatorii lui Kvang, care stătea culcat pe burtă pe-o stâncă plată, îi anunţă că, într-adevăr, în serpentinele trecătorii s-a arătat caravana.

— Dacă ajung în bătaia armelor noastre, trageţi! strigă Leyen. Ciu! Trimiteţi o patrulă spre miazăzi. Să fie cu ochii-n patru, că se apropie duşmanul.

— Dă-mi şi mie o puşcă, Leven — spuse Rugină — nu-s cine ştie ce trăgător de elită, da' vreo patruzeci-cincizeci de indivizi cu obrazul de toval tot oi găuri.

— O să capeţi îndată o puşcă, dragul meu. Ei, cum ziceai că te cheamă?

— Rugină.

— Cuum?

— Rugină. Aşa mă cheamă.

— Asta sună a poreclă dată în băşcălie.

— Chiar în băşcălie? Uneori am avut impresia că-i rostită cu respect. E cam acelaşi lucru ca şi-n cazul fostului căpitan care-a ajuns să fie numit Kvang. Altminteri, primul meu nume era John Hallyburton.

— Hallyburton? John Hallyburton. Ei, drace. Ia stai! Aha! Acum câţiva ani am auzit de numele ăsta. Un anume John Hallyburton a zburat pe ruta Londra-Sydney, a stabilit un record mondial de viteză şi a fost decorat cu cele mai înalte ordine ale imperiului britanic. Pe urmă a primit un grad militar şi a devenit pilot de încercare la fabrica noastră de avioane de luptă.

— Exact. Până când, într-o bună zi, l-a bătut pe directorul întreprinderii cu o şipcă de oblon până când l-a lăsat lat şi a fost nevoit să spele putina. Eu am fost acela.

— Mi-aduc aminte. Lumea-ţi prezicea un viitor frumos. Aşteaptă puţin. O să-ţi dau o armă, dar să nu te dezlipeşti de lângă soră-mea. Locul meu e între soldaţi.

Apăru un soldat cu sufletul la gură:

— Stăpâne! S-a revărsat Irrawaddy!

— Ştiu — spuse cu un oftat Leven, întorcându-se apoi către Rugină — asta-nseamnă că o se inunde întregul ţinut până la graniţa cu Caşmirul. Noroc că apa nu dă năvală-ncoace, ci spre nord.

Sosi încă un soldat cu veşti:

— Vin! Sunt ca la vreo patru sute!

— Ciu! strigă Leven şi pe dată ofiţerul chinez se prezentă. Iei cincizeci de oameni şi ţii sub foc continuu dâmbul din spatele arborelui sfânt Bo, ca să nu ne poată împresura dinspre fluviu. Oamenii din trecătoare să nu-şi părăsească în niciun caz poziţiile şi pune douăzeci de oameni să ridice un gard de sârmă ghimpată în spatele baricadei. Dumneata, cum am mai zis, rămâi, aici, cu sora mea.

— Dar eu.

— John Hallyburton! Pe moşia mea toţi bărbaţii sunt soldaţi. Şi un soldat n-are voie să răspundă la primirea unui ordin decât cu „am înţeles”. Clar?

— Am înţeles, dar aş îndrăzni să…

— Stânga-mprejur!

De afară se auziră primele împuşcături. Erau atacaţi de un inamic net superior numeric. Banda lui Snyder nici nu-şi mai dădu osteneala să-i împresoare. Se năpusti direct asupra celor cincizeci de oameni care apărau trecătoarea. Asta-i interesa. Principala lor putere de foc consta în cele câteva grenade pe care apucaseră să pună mâna. Din cele patru grenade aruncate peste baricadă trei îşi nimeriseră ţinta şi una se dovedise a fi o bombă incendiară.

Sistemul defensiv solid, însă primitiv, al lui Leven se năruia văzând cu ochii. Flăcările de eter ale bombei incendiare aprinseseră două bărăci. Baricada ardea.

— Sergent! Iei douăzeci de oameni şi consolidaţi baricada acolo unde-i nevoie! Ordonă Leven care apărea când ici-când colo printre

combatanţii lui. Cinci oameni să scoată muniţia din barăcile care ard, să care totul pe dâmbul din spatele arborelui sfânt Bo. O să ne regrupăm acolo.

Un obiect negru ateriză la picioarele lor. Sergentul îngheţă de spaimă: era o grenadă! În clipa următoare Leven o înşfăcă de jos şi-o aruncă cu boltă înapoi, în direcţia din care venise. Era singura modalitate de-a te apăra împotriva unei grenade. Uneori dădea rezultate, căci niciodată nu poţi şti cu exactitate în ce moment se va produce deflagraţia.

Grenada aruncată înapoi explodă în aer, deasupra inamicului, văzduhul fu împroşcat cu stropi de eter aprins şi-n clipa următoare oamenii în flăcări alergau de colo-colo urlând de durere. Cei care apărau trecătoarea suferiseră pierderi grele, numărul lor scăzuse cu cincisprezece şi începeau să bată în retragere. Într-un loc inamicul reuşise chiar să străpungă baricada, însă oamenii lui Leven îi împuşcaseră pe primii atacatori şi consolidaseră spărtura. Situaţia părea însă disperată.

— Hallyburton! strigă Leven alergând spre baraca rămasă intactă.

Sora lui şi tânărul roşcovan erau încă acolo.

— Ordin! făcu Rugină trăgându-se de lângă fereastră de unde, în pofida ordinelor primite, îi ţinuse sub foc continuu pe vrăjmaşii care încercau străpungerea baricadei.

— Du-o pe asta mică în spatele dâmbului şi ai, pe mal departe, grijă de ea. Ne vom retrage într-acolo. Din păcate, situaţia nu-i deloc roz.

Gloanţele şuierau, în atmosferă pluteau nori de fum înecăcios şi strigătele asurzitoare ale băştinaşilor nu conteneau o clipă. Când Puştiu' dădu să iasă din baracă, o schijă dărâmă uşa la pământ. Se clătină pe picioare. În jur şuierau roiuri de gloanţe, muşcând din lemnăria barăcii. Rugină o prinse în braţe şi porni în goană spre dâmb, unde apărătorii înălţau o nouă baricadă.

— Hei! Vreau o sută de oameni! Porunci Snyder, care între timp fusese rănit la braţ. Luăm cu asalt trecătoarea.

— Nu mai avem grenade — îl anunţă unul dintre soldaţi.

Oamenii lui, spre deosebire de ai lui Leven, nu erau instruiţi. Erau bandiţi cu vocaţia gherilei, o adunătură indisciplinată, fără niciun Dumnezeu.

— Nu-i nimic — spuse Snyder — o să-i măturăm oricum. Adună luptătorii într-o singură formaţie şi prefaceţi-vă că vreţi să luaţi tabără cu asalt. Apropiaţi-vă de ei şi trageţi continuu. Altfel spus. Distrageţi-le atenţia de la trecătoare.

În timp ce oamenii lui Leven, la adăpostul baricadei, credeau că asaltul care va urma se pregăteşte împotriva lor, o sută de bandiţi se năpustiră fără veste asupra trecătorii şi, deşi răriţi de două rafale ale apărătorilor, în câteva minute răzbiră până la cei câţiva luptători ai lui

Kvang şi-i măcelăriră până la ultimul. Apoi, ocolind stâncile trecătorii, se apropiară de tabără din flanc.

— Ciu! porunci Leven. Începeţi retragerea către dâmb. În grupuri de câte cinci, cu foc continuu. Strângeţi toate armele din tabără. Stropiţi baricada cu gaz şi daţi-i foc.

Baricada în flăcări zădărnici atacul mercenarilor. În acest timp, Leven îşi adună ultimii combatanţi şi-i mână spre dâmbul situat în direcţia râului. Era aproape de miezul nopţii. Primul catâr din convoi trecuse graniţa birmaneză din trecătoare.

CAPITOLUL NOUĂ.

Cum a ajuns „Radzeer" vas-fantomă.

— Bradford îşi ia tălpăşiţa şi Kvang rămâne pe loc. — Crucişătorul porneşte în ultima cursă, dar la ce bun să ai baftă, dacă nu mai ai trabuce?

— Nici suferinzii nu sunt lăsaţi de izbelişte.

— Situaţia e disperată.

— Dar oamenii dumitale nu pot coborî pe Irrawaddy la vale?

— Până mâine dimineaţă apele or să scadă cu câţiva centimetri. Asta înseamnă că între armata mea şi mine se-ntinde nu numai ţinutul mlăştinos, ci şi inundaţia — răspunse Leven.

Privi în jur şi o zări pe fată; zăcea aproape leşinată, proptită de un sac cu nisip. Vorbi răspicat, cu glasul scăzut:

— Hallyburton, te aşteaptă o sarcină extrem de grea. Fluviul se află la cincizeci de metri de noi. Ara câteva bărci legate la mal. Ia-o de-aici pe soră-mea. Înţelegi ce vreau să zic, nu-i aşa? Dacă o luaţi la vale, duşi de curent, până-n zori o să fiţi în siguranţă. Nu mă mai întreba nimic, ia-o pe Edith şi du-o.

— Şi dumneata?

— Eu rămân, bine-nţeles, pe poziţie. Cu bine, prietene.

În jurul lor şuierară primele gloanţe, făcând ravagii în coroanele stufoase ale copacilor. Rugină ajunsese să-şi cunoască bine prietenul. Nu i se mai împotrivi, se duse glonţ la fată, o luă în braţe ca pe un copil şi o rupse la fugă. Fata îşi mai reveni în fire.

— Unde mă duci? Nu! Nu vreau! Tom! N-o să-l lăsăm aici! Tom! Dă-mi drumul!

Începu să-l lovească cu toată puterea cu pumnii în piept pe bărbatul care nu slăbea strânsoarea şi continua să alerge cu ea. Zbieretele asediatorilor răsunau tot mai aproape. N-aveau timp de pierdut. O aruncă aproape cu brutalitate pe fundul unei bărci, dintr-o sforţare tăie odgonul cu care era legată şi barca fu pe dată luată la vale de viitura învolburată, tulbure. Rugină cufundă în apă prăjina şi se depărtă de locul luptei la adăpostul copacilor de pe mal.

Într-o jumătate de oră tabăra era împresurată. Muniţia lui Leven era

pe terminate şi majoritatea oamenilor lui zăceau morţi sau răniţi. Mijeau zorile.

Se apropie un băştinaş cu un steag alb.

— Stăpânul meu îţi transmite să te predai. N-o să se atingă de un fir de păr din capul tău, nu-i vrea decât pe militarii albi.

De după cotitură se ivi un catâr.

— Iată răspunsul meu: Ciu foc!

Chinezul împreună cu zece oameni trase asupra trecătorii, iar catârul necheză de durere, azvârli din copite şi se rostogoli de pe stâncă cu povară cu tot.

— Opriţi înaintarea! strigă Snyder. Convoiul să rămână la adăpostul stâncilor până-i lichidăm pe smintiţii ăştia!

Snyder suferise pierderi grele, însă efectivele lui continuau să deţină superioritatea numerică. Se năpustiră să ia baricadele cu asalt. Lupta se dădea acum cu patul puştii, cuţitul, revolverul. Oamenii lui Kvang se apărau cu o încrâncenare fanatică şi sistemul lor defensiv disciplinat respinse primul asalt al hoardei inamice. Ciu se încleştă cu ultimul soldat care escaladase baricada, baioneta vrăjmaşului îi sfârtecase maţele, se prăbuşiră amândoi de pe baricadă şi cu ultimele puteri chinezul îşi gâtui potrivnicul. Rămaseră la pământ unul peste altul.

Snyder sună din nou adunarea. La ce bun să se grăbească? Oricum îi are-n mână pe amărâţii ăia.

Curând îşi dădură seama că lucrurile stăteau cu mult mai bine decât credeau. Lui Leven i se terminase muniţia. Snyder pricepu asta văzând că împuşcăturile s-au rărit şi nu se mai trage nici măcar asupra luptătorilor ce se apropiau de baricadă. Porunci să se dea drumul unui catâr să înainteze prin trecătoare. Acest catâr străbătu poteca fără niciun fel de oprelişte. Catârul fu primit cu urale triumfale. Urmă încă un catâr, apoi un cal de povară. Transportul se pusese în mişcare.

Baaang!

Un obiect întunecat, mare, vâjâi deasupra capetelor lor, descriind un superb arc de cerc pe bolta matinală, apoi explodă la gura trecătorii aruncând în aer o limbă de foc. Catâri, bucăţi de lemn, capete şi picioare de om, laolaltă cu o masă uriaşă de ţărâna zburară-n tării într-un evantai însângerat.

Baaang!

De data asta tunurile trăgeau foc cu foc, obuzele şi şrapnelele cădeau unul după altul în trecătoare. Stâncile se sfărâmau, arborii înalţi de optzeci de metri se prăbuşeau seceraţi, coasta dealului începea să alunece încet-încet, să zdrobească, să nimicească, să îngroape uriaşul transport de armament, iar muniţia explodă aruncând în aer coloşi de bazalt. Acolo unde cu puţin timp în urmă fusese tabăra convoiului nu mai rămăsese decât fum, nori de praf şi mormane de

sfărâmături.

Artilerie!

Snyder şi acoliţii lui îşi pierdură capul şi porniră în goană spre desişul junglei din care ieşiseră. După bubuiturile asurzitoare, din dreapta răsună un păcănit aproape molcom, un fel de ta-ta-ta-ta-ta, şi oamenii începură să cadă ca iarba cosită la stânga şi la dreapta.

Mitraliere!

Din desiş se iviră uniformele albe, imaculate, ale unui număr de douăzeci de marinari şi, la ordin, îşi mânuiră armele automate. Bandiţii fugeau care încotro, însă. Puţini fură cei care-şi scăpară pielea în faţa rafalelor ce se succedau necontenit. Cinci gloanţe îl trimiseră şi pe Snyder pe lumea cealaltă.

Lupta luase sfârşit.

În mijlocul fluviului, cu toate luminile aprinse la bord, trona în toată splendoarea lui marţială crucişătorul „Radzeer" şi-n liniştea dimineţii răsună ordinul triumfal:

— Bere!

Crucişătorul, care naviga în susul lui Irrawaddy, îi întâlni mai întâi pe Dom' Doctor şi pe conte, care coborau într-o barcă pe fluviu. Când au aflat de la Dom' Doctor ce se pune la cale-n junglă, au pornit cu toată viteza spre nord. În zori i-au luat la bord pe Rugină şi pe Puştiu'.

Pe vapor, contele fusese doftoricit cu o doză mare de chinină şi curând febra cedase. Până-n zori ajunseseră în dreptul taberei lui Kvang, unde lupta era pe cale de-a se sfârşi şi contele preluase comanda. În primul rând ordonase bombai darea trecătorii cu toate tunurile din dotare.

Între timp, o parte din marinari, sub comanda lui Rugină, coborâseră bărcile la apă şi debarcaseră ceva mai în aval, cu două mitraliere şi cu puşti, pentru a tăia retragerea inamicului, manevră încununată de succes.

Vă întrebaţi, poate, cum a ajuns „Radzeer" pe Irravvaddy? La câţiva kilometri în aval de Rangoon, eroii noştri prinseseră de veste că la gurile fluviului îi aşteaptă două canoniere britanice. Începuse să plouă cu găleata, întunericul nopţii nu era sfâşiat decât de câte un fulger. Ţinură sfat. Urmare a acestui sfat, doi marinari vâsliră într-o barcă până la mal şi dezlegară o joncă lăsată fără stăpân. În interiorul micuţei colibe de la bordul joncii montară, cu toate greutăţile întâmpinate din pricina furtunii, după eforturi supraomeneşti, instalaţia radio a crucişătorului. Aparatul de emisie-recepţie nu era foarte voluminos, dar pretindea o îndemânare deosebită în ceea ce priveşte instalarea şi punerea lui în funcţiune.

În colibă luă loc Măciucă, iar tovarăşul lui rămase să mânuiască echea. Trecură frumuşel pe lângă cele două vase de la gurile fluviului. Acestea, oricum, nu-şi băteau capul cu miile de jonci, ci căutau un

crucişător uriaş. Spre miezul nopţii ajunseră în golful Bengal.

Începură să emită din dreptul malului surpat. La apariţia primelor crucişătoare britanice jonca, îngustă (cu staţia de radio la bord) se puse în mişcare şi ulterior ancoră într-un golfuleţ de unde li se înfăţişară privirii depozitul în flăcări şi satul de pescari. Apoi, timp de două zile se plimbară pe mare. În apropierea ţărmului locuiesc mii şi mii de familii în asemenea jonci, cu căţel şi cu purcel, cu ceaunul în care-şi gătesc bucatele, cu leagănul pruncului şi cu uneltele de pescuit. Şi tot pe-o joncă îşi au casa şi croitorul petecar şi alţi mici meşteşugari. Măciucă şi camaradul lui se plimbară-n voie printre joncile de rafie, papură şi paie, jucându-se cu emiţătorul; era ca şi cum s-ar fi ascuns în puzderia de stele de pe boltă, lăsând Amiralitatea să cotrobăie printre toate astrele în căutarea lor.

În acest timp „Radzeer" se-ntorsese cu o sută optzeci de grade şi, stingând toate luminile de la bord, începuse să urce pe fluviu încet, sub vălul protector al stihiilor. Trecu neobservat pe lângă Rangoon şi până să se potolească furtuna era dincolo de Mandalay, de unde porni cu toată viteza spre nord. Era singura lor şansă de scăpare. Ştiau însă că după furtună o escadrilă de avioane o să cerceteze toată valea fluviului.

La o cotitură traseră nava pe un braţ secundar şi poposiră între arborii tropicali. Se puseră de-ndată pe treabă. Legară cu odgoane palmierii înalţi de patruzeci-cincizeci de metri şi le îndoiră trunchiurile, trecând odgoanele prin vinciu, până când frunzişul lor formă un acoperiş natural deasupra crucişătorului. Apoi echipajul adună flori, vreascuri, frunze şi, căţărându-se pe palmieri, aşternură şi acest strat vegetal de camuflaj. În jungla şi mlaştinile situate la nord de Mandalay, la distanţă de câteva mile unele de altele, trăiesc ici-colo triburi indigene. Pe-aici nu treceau vapoare sau bărci, nu era un braţ folosit pentru navigaţie, aşa că nu le mai rămânea să se teamă decât de avioane. Dar până la sosirea escadrilei, pe Irrawaddy nu mai era nici urmă de crucişător, ochiul de apă în care ancorase acesta nu sărea în ochi, fiindcă tunelul format din coroanele palmierilor, flori, frunze, liane şi crengi se contopea cu masa uniformă a junglei.

Aşa se face că nava dispăruse pentru a doua oară şi deşi emitea din zone de trafic maritim intens, i se pierduse urma. Cum Amiralitatea n-a alcătuit nici până-n ziua de azi un raport oficial, printre marinari circulă tot felul de legende despre un crucişător-fantomă care uneori emite din ceaţă, fără a fi vreodată văzut de cineva, fiindcă la comanda lui se află Jack Juma' de Ţeastă, un pirat din veacul al nouăsprezecelea.

Contele se plimba împreună cu Kvang pe malul fluviului. Morţii fuseseră îngropaţi, iar răniţii oblojiţi; apoi găsiseră şi cadavrul lui Morrison Snyder. Dar unde o fi Bradford? Puseseră mâna pe unul

dintre subofiţerii lui Snyder. Acesta le povesti că Bradford pornise în galop spre Mandalay încă înainte de începerea luptei.

— Spune-ne, de ce-a plecat? îl descusu Kvang.

— Asta-i secret, stăpâne.

— Atunci, n-ai decât să nu-mi spui, dar o să pun să te lege la pământ pe poteca furnicilor roşii.

— Cred c-ar fi mai bine să-ţi spun, stăpâne.

— Sunt de-aceeaşi părere — răspunse Kvang prietenos.

— Faţa aia palidă de-i ziceţi căpitan, duce la Mandalay vestea că boierul englez a căzut la învoială cu tine şi că rămâne aici două săptămâni. Face treaba asta pentru ca englezii şi francezii să nu-şi mai trimită soldaţii încoace. Între timp, toate triburile urmau să capete puşti, ca să învingem armata care ar fi purces înspre noi.

— Iată un plan diabolic — îi spuse contele lui Kvang. Te izolează de armata dumitale şi, înarmând toate triburile rebele din zonă, ar fi stăpânit după bunul lor plac ţinutul de graniţă. Păcat că nu mai avem staţia de emisie pe navă; Bradford o să-şi ia tălpăşiţa din Mandalay. Îmi pare nespus de rău.

— Mie chiar mai mult de-atât — zise Leven cu glas înăbuşit. Puţin a lipsit să-l spânzur din greşeală. În locul lui, pe roşcovanul ăla simpatic.

— Află, Leven, că-i un om cu adevărat extraordinar. Ar fi o partidă grozavă pentru sora dumitale. După ce vă întoarceţi la Londra, fiindcă într-un fel sau altul vei fi reactivat. Ţi-ai îndeplinit aici ireproşabil misiunea de ofiţer al armatei engleze. În ceea ce priveşte afacerea aceea penală, prietenul nostru roşcovan are o teorie proprie. Prin fuga lui, Bradford face imposibilă demascarea sa, însă după toate cele întâmplate, instanţa o să acorde mai multă încredere cuvântului dumitale de onoare, chiar şi în lipsa unor probe concrete.

— Cu îngăduinţa dumneavoastră. Excelenţă, prea puţin îmi pasă mie de ce crede Londra despre mine. Şi nici n-am de gând să mă mai întorc vreodată în patrie. M-am îndrăgostit de junglă. Nu se poate apropia cu adevărat de junglă decât cel ce a ştiut să preţuiască la justa ei valoare ambianţa unui oraş modern, strălucitor. M-am legat sufleteşti de băştinaşi, mă simt bine printre ei şi-o să rămân aici.

Tăcură. Contele înţelegea foarte bine ce trebuie să fie în sufletul lui Leven. Suferinţa şi nedreptăţile îndurate făcuseră din el un sceptic şi un resemnat.

— Cred c-ar fi inutil să-ncerc să te fac să-ţi schimbi hotărârea. O să-ţi spun, totuşi, ceva ce să-ţi reînvie un pic pofta de viaţă. Eşti încă tânăr, Thomas Leven!

Fred Jegosu' se apropie de cei doi:

— Iertaţi-mă că vă-ntrerup, însă apele au început să se retragă şi, dacă nu vrem să eşuăm, trebuie să ridicăm ancora în câteva clipe.

— Pornim! zise contele.

Fred îl salută fericit. Avea acum nu numai un vas şi-o uniformă veritabile, ci şi un superior veritabil.

CAPITOLUL ZECE.

Bradford faţă-n faţă cu propriile-i învăţături.

— O fereastră sumbră.

— Rugină e singurul care depune o plângere împotriva fracului său. Plângerea i se soluţionează.

Bradford gonea cu sufletul la gură spre fortăreaţa din Mandalay. Iscoadele îl înştiinţaseră că urmele prizonierilor evadaţi duceau în tabăra lui Kvang. Aşadar, n-avea motive de îngrijorare că există în Mandalay vreo persoană care să-i cunoască antecedentele, aşa cum i le înfăţişase el contelui. Se prezentă imediat la comandant.

— Veniţi din nou? Aha, îmi amintesc. Sunteţi marinarul care a făcut parte din escorta contelui.

Bradford răsuflă uşurat. Ăştia nu ştiu nimic — îşi spuse el în sinea lui.

— Nu sunt marinar, sunt căpitanul Bradford, de la statul-major.

Îi povesti comandatului tot ce se-ntâmplase de la naufragiul adevăratului „Radzeer", cum ajunsese prizonierul unor escroci, felul în care aceştia li s-au substituit lor şi, în fine, drumul spre miazănoapte în compania celor doi escroci. Comandantul rămăsese ca la dentist. Bradford îi înmână ordinul de serviciu şi legitimaţia cu fotografie. Documentele îi confirmau întru totul spusele.

— Dacă se află ceva, o să iasă un scandal monstru. Şi la dumneavoastră şi la noi. Aşa că n-ar strica să muşamalizăm povestea asta. Da' unde naiba a dispărut crucişătorul?

Şi lui Bradford i-ar fi plăcut să poată da răspunsul la această întrebare. Peste o jumătate de oră lua micul dejun în compania generalului.

— Mă bucur c-aţi ajuns la o înţelegere cu Kvang.

— N-am întâmpinat cine ştie ce greutăţi. De-acum înainte n-o să mai avem dureri de cap.

Afară fanfara începu un marş şi garda de onoare se al inie în formaţie. Pesemne că soseau nişte oaspeţi cu grade militare importante. Bradford privi pe fereastră. Erau câţiva ofiţeri englezi. De ei n-avea motive să se teamă. Îl cunoşteau cu toţii şi habar n-aveau ce se-ntâmplă pe cursul superior al lui Irrawaddy. Erau însoţiţi de un civil cu o servietă la subraţ.

Comandantul garnizoanei îi pofti în biroul generalului:

— Pe-aici, domnilor — îi îndrumă el, după care se-ntoarse către general: Au sosit câţiva ofiţeri englezi în frunte cu colonelul Hutchinson.

Generalul se ridică de pe scaun să-şi întâmpine oaspeţii. Cu toţii îl

salutară exuberanţi pe compatriotul lor, Bradford:

— Ce bine că ne-am întâlnit aici — îi spuse colonelul Hutchinson lui Bradford. Aveam de gând să te aşteptăm în Mandalay până te-ntorceai cu contele.

— Am foarte multe de raportat — îl anunţă căpitanul.

— Asta contează mai puţin în clipa de faţă. S-a găsit cineva care să te şicaneze complet aiurea. Apoi, întorcându-se spre general, îi ceru permisiunea: Permiteţi, domnule general, să ne retragem pentru o scurtă discuţie între patru ochi?

Celor doi ofiţeri englezi li se puse la dispoziţie o cameră învecinată.

— Dragul meu — începu colonelul — totul pare să fie o aiureală şi nimic mai mult. Mă deranjează teribil faptul că tocmai mie-mi revine o sarcină atât de ingrată, fiindcă, repet, totul mi se pare absurd şi dezgustător. Un oarecare a expediat de la Colombo o scrisoare pe adresa ministerului de război, în legătură cu o femeie care a fost asasinată. Un tip care se joacă de-a detectivul particular. A aruncat scrisoarea la coşul de gunoi, deoarece te calomnia pe tine, susţinând că pe pumnalul găsit lângă cadavrul femeii ar fi, iartă-mă că ţi-o spun, amprentele tale. Scrisoarea au aruncat-o la gunoi. La care, închipuie-ţi că individul a expediat un colet din Mandalay. Şi, cine ştie prin ce vicleşug, l-a convins pe conte să-i dea în scris că expeditorul coletului a călătorit cu tine şi cu contele la bordul aceluiaşi vapor şi că respectivul a scos un geam din rama unui hublou. În colet e un asemenea geam tăiat în două şi cu jumătăţile suprapuse precum lamelele ce conţin preparate pentru microscop. Şi tipul ăsta a scris, iartă-mă, te rog, că pe geam sunt conservate amprentele tale digitale. Iar aceste amprente sunt identice cu ale ucigaşului care a folosit pumnalul. Neplăcută situaţie. Însă alăturat era, neîndoielnic, scrisul contelui. E şi-n interesul tău să elucidăm cât de cât povestea asta scârboasă. Căci am primit ordin să…

— Cum puteţi crede că… bâigui Bradford livid.

— Păi, cum să zic. Hm. E neplăcut. Dar acum domnul ăsta pe care l-am adus cu noi este dactiloscopist. N-o să afle nimeni. Cred că-i şi-n interesul tău să-l putem sancţiona imediat pe calomniator, fiindcă nu s-a mai pomenit vreodată să fie aduse-n discuţie amprentele unui căpitan de stat-major în legătură cu un asasinat.

Un tânăr ofiţer ceva mai suspicios de felul lui. Care urmărise scena aceasta de la o distanţă nu prea mare, sări cu agilitate asupra lui Bradford, care scosese revolverul, de bună seamă ca să se împuşte. După aceea fu imobilizat şi colonelul se uită la el cu o căutătură speriată.

— Vă rog. Domnule inspector-şef — i se adresă Hutchinson civilului — pregătiţi trusa pentru amprentare.

Civilul scoase câteva ustensile din servietă. Bradford izbucni

deodată în hohote de râs.

— Lasă, amice — spuse el cinic. Amprentele coincid. Recunosc, eu am ucis-o pe Helen Aldington.

Fiind vorba de un militar şi de un secret a cărui divulgare ar fi adus daune ambelor state. Bradford fu încătuşat şi transportat cu cea mai mare discreţie la bordul torpilorului cu care veniseră englezii şi de la Calcutta. Vasul-amiral „Queen Victoria" îl luă în Anglia, pentru a fi judecat.

*

Echipajul lui „Radzeer" ascultă de sfatul contelui, care nu le promisese oamenilor absolut nimic, le mulţumise pentru loialitatea şi isteţimea pe care o dovediseră şi le recomandase să intre în portul Calcutta şi să se predea autorităţilor.

— Oameni buni — le spuse contele — în cazul de faţă nu eu reprezint autoritatea competentă, dar înclin să cred că pentru serviciile pe care le-aţi adus Angliei nu vă poate aştepta decât recompensa. E de competenţa poliţiei să vă aresteze, justiţia nu vă poate recompensa, ci doar pedepsi, însă regele are puterea să vă graţieze. Voi înfăţişa cazul vostru Majestăţii Sale, şi voi spune adevărul şi la întrunirea ministerială: prin vitejia, inteligenţa şi credinţa faţă de patrie aţi prevenit o catastrofă de proporţii. Asta-i tot ce vă pot promite, băieţi.

„Radzeer" naviga, aşadar, cu toată viteza spre Calcutta.

— Am petrecut o vacanţă pe cinste — îi spuse Rugină lui Puştiu'. Cu care împărţea cabina secundului.

— Şi totuşi, ne-ntoarcem acasă fără Tom — oftă fata un pic necăjită.

Contele intră în cabină tocmai când Rugină dădea să-şi treacă braţul pe după umerii fetei.

— Felicitări — spuse Excelenţa Sa. Acum va trebui să vă despărţiţi însă pentru o bucată de vreme. La Calcutta veţi fi arestaţi cu toţii. O să mă-ngrijesc să nu aveţi parte de un tratament prea aspru. Am audiat echipajul şi am înţeles că domnişoara Leven a fost prizonieră, că aţi reţinut-o la bord împotriva voinţei ei, ca şi pe mine, de altfel; sper că aşa stau lucrurile, nu?

— Categoric! încuviinţă Rugină, dându-şi seama că Southessex vrea s-o scutească pe Edith de inevitabila procedură penală care-i aştepta la Calcutta. Pe domnişoara am răpit-o în toiul nopţii, am legat-o fedeleş în somn şi-am coborât-o pe-o scară proptită-n geam, ca s-o ducem la bord. Putem spune, eventual, că am şi bătut-o.

— Cred că n-o să duceţi lipsa protectorului dumneavoastră roşcovan un timp prea îndelungat-o consolă contele pe fata posomorâtă.

— Excelenţă, am senzaţia că-n săptămânile din urmă nu mi-am făcut de ruşine confraţii roşcovani din lumea asta mare — zise Rugină zâmbind mulţumit.

Contele avu o discuţie îndelungată cu ministrul de război. Asta după ce fusese în audienţă la rege.

— În primul rând — începu contele — deşi puşi sub urmărire, mi-au salvat viaţa, mie şi nenorocitului de Bradford după naufragiul lui „Radzeer”. În al doilea rând, cu toată înşelătoria la care au recurs, tot timpul s-au străduit să-şi slujească patria. M-au salvat din mâinile lui Snyder, scutindu-ne astfel de-o mulţime de necazuri. Mi-au salvat viaţa când am fost doborât de boală şi mi-au executat ordinele întocmai şi milităreşte. Nu mi-e jenă să recunosc că băiatul ăsta roşcovan a rezolvat de unul singur ceea ce păruse imposibil în ochii statului-major. Şi, în fine, dacă n-ar fi furat „Balmoralul”, nu ar fi ajuns în situaţia de-a putea nimici, prin intervenţia lor, transportul de arme care ar fi transformat Birmania şi Caşmirul în scena unor confruntări sângeroase. Cu toate astea, au comis şi un delict grav: au sechestrat un crucişător englez. Nu dintr-o pornire egoistă, în interes personal, ci pentru salvarea unui om despre care, între timp, am aflat cu toţii că a suferit o mare nedreptate.

— Hm, mă rog, nu le contest virtuţile. De altfel, nici n-am înaintat vreun raport oficial pe tema asta. Şi totuşi, cum s-o scot la capăt cu indivizii ăştia?

— După mine, dacă ar fi să punem în ecuaţie meritele şi păcatele lor, ar trebui să-i distingem pe toţi.

— În ce fel?

— Să le facem cadou crucişătorul. Astfel, nimeni n-ar putea afirma că flotei engleze i-ar putea fura cineva un vas de război. Şi aşa e vorba să fie date la casare trei-patru nave. Una dintre acestea să fie „Radzeer”. Să păstrăm de-acum acest nume. Aceşti bărbaţi grozavi ne vor aduce doar foloase. Compania maritimă pe care am înfiinţat-o va folosi crucişătorul pentru transportul în siguranţă al mărfurilor asigurate la preţuri uriaşe pe apele bântuite de piraţi ale Oceanului Indian. Şi cu timpul o să se afle că „Radzeer” era al lor încă de la plecarea mea din Colombo către Rangoon.

— Bine, dar.

— Majestatea Sa e de acord cu planul meu, prin care am îndrepta şi gafa noastră ridicolă.

— Şi eu sunt de acord.

Şi uite-aşa, delincvenţii nici nu au mai fost arestaţi oficial. După o săptămână de detenţie, li s-a adus la cunoştinţă că undeva s-a strecurat o eroare regretabilă, că autorităţile nici n-au ştiut că „Radzeer” e o navă casată, proprietatea unei companii private, şi după ce au fost sfătuiţi călduros să se prezinte, pe cât posibil, la Londra, au fost „repuşi în posesia” vasului „proprietate personală” şi li s-a aplicat o amendă de câţiva şilingi pe cap de persoană „pentru portul ilegal al uniformei militarilor din flota Maiestăţii Sale”.

— Nu-i nimic, băgăm recurs — îl linişti Fred Jegosu' pe căpitanul de poliţie palid şi vizibil năucit de turnura evenimentelor.

— Bravo, frumos vă mai şade — se tângui Rugină — puneţi omu' să plătească niscai şilingi pentru orice fleac.

Pe stradă, însă, făcură mare tărăboi, începură să chiuie de bucurie şi să se îmbrăţişeze, iar apoi dădură fuga la crucişător.

Epilogul întregii afaceri fu acela că, după întrevederile avute de conte, eroul acestor aventuri, Rugină, fu invitat undeva sus de tot. La această primire au participat doar câteva personalităţi de vază. Prietenul nostru purta de data asta un frac care-l prindea foarte bine, în ciuda mănuşilor albe şi a cămăşii galbene. Teoria lui atât de îndrăzneaţă cu privire la ucigaşul Helenei Aldington şi trucul hazliu cu geamul hubloului îi aduseseră gloria.

— Cum de ţi-a dat prin minte că se pot conserva amprentele cuiva între două bucăţi de geam?

— În timp ce călătoream sub numele de Dr. Verhagen — răspunse Rugină — Bradford mi-a dibuit impostura punându-mă să-i explic cum se păstrează între două lamele tripa… în fine, chestiile alea. În picăturile de sânge există corpusculii ăia albi, tripa… şi încă şase litere pe orizontală. Mai târziu când stăteam de vorbă cu Excelenţa Sa, am văzut că tipu' bate darabana nervos pe geamul hubloului. Mi-am zis că dacă-ntre două lamele rezistă şi tripa… chestiile alea, poate ţine figura şi cu amprentele. Aşa că-n timp ce se plimbau pe punte am scos geamul, şi aşa nu era decât un flecuşteţ mărunt, rotund, l-am tăiat pe din două şi jumătăţile le-am pus una peste alta, să rămână amprentele ca salamul între două felii de pâine;

Rar s-a mai întâmplat să aibă cineva, în această sală cu galerie, parchet lustruit şi tavan lambrisat, succesul eroului nostru roşcovan. Domnii din asistenţă îi zâmbiră prietenos şi înălţimea Să îl întrebă dacă are vreo dorinţă.

— Majestate — spuse Rugină roşind — ce valoare are cel mai frumos frac din lume dacă n-are nasturi?

Am mai pomenit faptul că singurul punct slab al lui Rugină era vanitatea dar se pare că bătrânul domn din jilţul sângeriu cunoştea destul de bine natura umană, căci îi răspunse cu un surâs binevoitor:

— Data viitoare, când o să te invit să-mi ţii companie, o să fii mulţumit de fracul pe care-l vei purta. Şi pentru asta n-o să ai de aşteptat nici măcar un an.

— Vezi, prietene — interveni contele — cinstea şi loialitatea v-au scăpat de bucluc. Sincer să fiu, când am revenit în patrie şi v-am lăsat în stare de arest preventiv la Calcutta, mă temeam că nu veţi scăpa nepedepsiţi.

— Să fim pedepsiţi? Dar pentru ce? Se minună Rugină.

— Aţi avut foarte multe merite, spuse ministrul de război, dar

totuşi, aţi ocupat cu forţa un crucişător şi i-aţi luat captivi pe conte şi pe un presupus căpitan de stat major.

— Apăi, spuse roşcovanul făcând ochii mari de uimire — la mijloc trebuie să fie o eroare îngrozitoare, acum chiar îmi pare rău că n-am ajuns în instanţă, pentru că nu-mi place să planeze asupra mea nici cea mai mică umbră de îndoială – urmă el indignat şi se privi atât cât putu, adică până la cămaşa galbenă. Împreună cu câţiva prieteni, gentlemeni, deşi civili, înfruntând mii de primejdii, la ordinul contelui de Southessex, am pornit la drum noaptea, pe furtună, la bordul unui crucişător scos la casare, o vreme am fost chiar siliţi să purtăm, împotriva voinţei noastre, uniforma militară.

— Glumeşti, domnule? îl întrebă bătrânul domn din jilţ.

— Poftim, Majestate, vă rog să vă convingeţi de adevărul spuselor mele — zise Rugină întinzându-i o coală de hârtie. În josul paginii scria: *„Tot ce figurează mai sus pe această coală de hârtie a fost dus la îndeplinire din ordinul meu şi în conformitate cu instrucţiunile primite de la mine. Am considerat că astfel servesc cauza patriei şi interesele ei militare majore. Contele de Southessex*."

Documentul era datat în ziua în care dispăruse crucişătorul „Balmoral" şi cuprindea următoarele instrucţiuni:

„1. L-am însărcinat pe domnul Hallyburton să pornească împreună cu alţi câţiva gentlemeni pe mare cu crucişătorul „Balmoral", ancorat în rada zonei de carantină.

2. L-am obligat pe sus-numitul să aprovizioneze nava în portul Sabang. Pe cheltuiala trezoreriei, cu necesarul de trabuce şi băuturi alcoolice.

3. I-am cerut, ca din cauza însoţitorului meu Bradford, suspect de spionaj, să simuleze că mă ia captiv la bordul crucişătorului.

4. Sub ameninţarea cu pedeapsa, le-am cerut acestor domni să mă cruţe de chinul participării la parada militară organizată de francezi cu ocazia primirii mele şi, în consecinţă, substituindu-mi-se mie şi căpitanului Bradford, să poarte tratative diplomatice pe cât posibil încununate de succes.

5. I-am obligat să rectifice denumirea incorectă de pe bordaj în „Radzeer".

6. Sub ameninţarea cu pedeapsa le-am ordonat să inducă în eroare pe termen îndelungat flota, escadrilele de avioane, submarinele, poliţiştii şi staţiile de interceptare ale Maiestăţii Sale, să dejoace toate manevrele acestora şi, pe cât posibil, să nu se supună eventualelor ordine primite de la acestea.

7. Cel mai important: cei ce vor încălca ordinele întărite cu semnătura mea vor fi transportaţi în comitatul Essex, unde mai este în vigoare dreptul paloşului, şi voi pune să fie decapitaţi, conform prevederilor în vigoare."

Bătrânul domn din jilţ izbucni în hohote de râs şi râse până-i dădură lacrimile. Ministrul de război, după ce citi textul instrucţiunilor

semnate chiar de conte, simţi că se înăbuşă şi horcăi câteva clipe după aer. Buna dispoziţie se înteţi după ce contele le povesti înalţilor domni împrejurările în care scrisese acea întărire.

— Aş vrea să ştiu însă, zise lordul-amiral, ce s-ar fi întâmplat dacă. La finalul procesului, această hârtie ar fi ajuns pe masa judecătorului.

La această întrebare era greu de dat un răspuns. Documentul fu depus în arhiva familiei Southessex; unde poate fi consultat până-n ziua de azi.

— Prietene, dumneata nu eşti un om pierdut, zise suveranul, mă voi îngriji ca de azi înainte să-ţi foloseşti talentele într-un mod cât mai eficient.

— Înseamnă că învăţătorul meu n-a avut totuşi dreptate, răspunse Rugină.

Aici întrevederea luă sfârşit.

Compania de asigurări n-a regretat niciodată faptul că a încredinţat echipajului de pe „Radzeer" transportul mărfurilor preţioase pe apele atât de nesigure al Oceanului Indian. Cu greu putea fi imaginat un transoceanic mai punctual şi mai corect decât „Radzeer". Personalul de la bordul lui era demn de încredere şi fiecare marinar era posesorul unei sume destul de frumoase, fiindcă prin achiziţionarea de către stat a patentului Leven, membrii „societăţii pe acţiuni" împărţiseră între ei cele douăzeci şi cinci de mii de lire sterline ce le reveneau de drept, Barosanu' luându-şi şi el partea; primise banii printr-un mandat poştal al cărui expeditor era „lovi-te-ar damblaua". Faraonu' cel bădăran căpătă şi el o recompensă.

Nu-l dădură uitării nici pe falsul Leven. În sfârşit, ajunsese şi el la liman, după ce i se oferise un mic capital cu care să pună pe picioare la Londra o cafenea cu firma „La Legiunea Străină".

De ce nu s-au aşezat undeva Fred şi prietenii lui? Deoarece după o săptămână s-ar fi plictisit de moarte. Nu puteau trăi fără mare, călătorii, aventuri. Rugină constituia o excepţie. După ce se însură cu Edith Leven, cumpără un teren pe domeniul contelui, la un preţ, zice-se, avantajos pentru tânăra pereche.

Majestatea Sa se-ngriji ca-n ziua nunţii, fracul lui Rugină să nu mai aibă cusurul de la întrevederea lor de pomină. Acesta nu regretă faptul că, cedând în cele din urmă în faţa teroristei de nevastă-sa, îşi lăsase acasă mănuşile, cămaşa şi superbii lui butoni din opal verde. Ordinul Jartierei avea să-i compenseze toate aceste frustrări. Fred Jegosu' şi echipajul de pe „Radzeer" participară la cununie şi le oferiră mirilor un buchet superb, la care căpitanul avea pregătit şi un discurs, însă, până la urmă, din cauza emoţiei şi a sfielii, provocate de prezenţa atâtor personalităţi, în momentul în care întinse buchetul nu reuşi să îngaime decât:

— Of, ce tâmpenie. Ce tâmpenie.

Cuplul plecat în voiaj de nuntă pe Riviera franceză a fost transportat până la Calais de „Radzeer”, şi, cu acest prilej, echipajul în frunte cu căpitanul, se aghezmui în aşa hal, încât, pe când tânăra pereche călătorea cu trenul spre Paris, într-o mahala a Calais-ului goneau în draci, unele după altele, ambulanţele, dubele poliţiei şi maşinile de pompieri.

Dar Tom Leven? Ei bine, a fost reabilitat în chip strălucitor. De întors, nu s-a mai întors însă niciodată în Anglia. A fost avansat la gradul de locotenent-colonel şi investit cu titlul de guvernator al provinciei pe care o pacificase.

Dacă întinderea oceanului este învăluită în ceaţă şi pe undeva se arată vreo navă cu luminile stinse la bord, care nu răspunde apelurilor radio, lumea nu se mai gândeşte neapărat la nişte contrabandişti ce navighează în secret. De-acum toţi ştiu că acesta nu poate fi decât „Balmoral”, cel pe care odinioară ciclonul l-a săltat în aer şi l-a învârtit de şapte ori. De-atunci el bântuie marile ca o navă fantomă, are radioul închis, dar dacă i se zăreşte umbra ştearsă, înseamnă că se anunţă o furtună de proporţii. Orice marinar ştie măcar atâta lucru

SFÂRŞIT

Table of Contents

CU NEBUNII SĂ NU TE PUI
CRUCIŞĂTORUL ŞTERPELIT